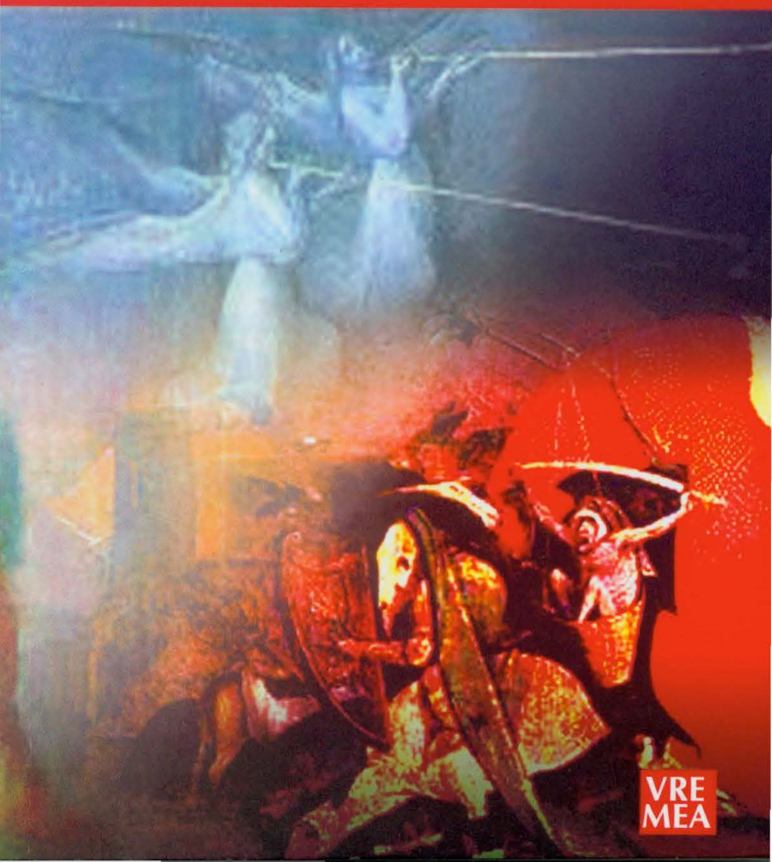
roşu şi negru

TRIMIŞII LUMINII şi ai ÎNTUNERICULUI

Simon R. Green

AGENTS OF LIGHT AND DARKNESS

Simon R. Green

SIMON R. GREEN

TRIMIŞII LUMINII ŞI AI ÎNTUNERICULUI

Traducere din limba engleză de
Sorana Graziella Cornea

EDITURA VREMEA
BUCUREŞTI
2007

Coperta: Silvia Colfescu
Cristina Cantacuzino
Ilustraţia: Hieronymus Bosch
Ispitirea Sf. Antonie
Judecata de Apoi
fragmente

Redactor: Maria Giugariu
Tehnoredactor: Bogdan Mitea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GREEN, SIMON R.
Trimişii Luminii şi ai Întunericului / Simon R. Green ; trad.: Sorana Graziella Cornea. - Bucureşti : Vremea, 2007
ISBN 978-973-645-258-1

I. Cornea, Sorana Graziella (trad.)

821.111-31=135.1

UNU

Toată lumea crede în ceva

În Zona Întunecată nu există decât o singură biserică. Se numeşte Sfântul Jude. Merg acolo numai pentru afaceri. Nu e prea aproape de Strada Zeilor, cu multele şi variatele ei locaşuri de cult. E ascunsă într-un colţ liniştit, umbrit şi obscur, fără să facă parte din obişnuitele locuri sclipitoare şi bătătoare la ochi ale Zonei Întunecate. Nu-şi face reclamă şi nici nu-i pasă dacă o ocoleşti, de obicei. E acolo, dacă ai vreodată nevoie de ea. Dedicată sfântului patron al cauzelor pierdute, Sf. Jude este un loc foarte vechi. O structură rece, din piatră, poate mai veche decât însuşi creştinismul. Zidurile de piatră goale sunt cenuşii şi fără nici o trăsătură, nemarcate de timp sau desene decorative, cu un singur rând de despicături înguste pe post de ferestre. O placă de piatră, mare, acoperită cu o ţesătură grea din mătase albă, serveşte drept altar şi dă spre două rânduri de bănci sobre, din lemn. O cruce din argint atârnă pe peretele de dincolo de altar. Atât.

Sfântul Jude nu este un loc de alinare, unde să ai parte de ifosele, de închipuirile şi de însemnele religiei. Nu există vreun preot sau servitor al bisericii şi nici nu se ţin slujbe. Sfântul Jude este, foarte simplu, ultima ta şansă de mântuire în Zona Întunecată, ultimul tău refugiu sau locul pentru o ultimă conversaţie disperată cu dumnezeul tău. Vino la biserică în căutare de ajutor spiritual, şi te poţi alege cu mult mai mult decât ai cerut.

Rugăciunile sunt ascultate la Sfântul Jude şi, câteodată, îndeplinite.

Uneori, folosesc biserica pe post de loc de întâlnire. Terenul neutru este atât de greu de găsit în Zona Întunecată. Dar numai uneori. Toţi sunt bineveniţi să treacă pragul Sfântului Jude, dar nu toţi mai ies. Biserica se protejează şi se conservă, şi nimeni nu doreşte să ştie cum. Dar, de data aceasta, aveam un motiv anume ca să mă aflu acolo. Mă bazam pe natura locului ca să mă apere de lucrul îngrozitor care avea să se întâmple. De creatura îngrozitoare pe care fusesem de acord, fără nici o tragere de inimă, să o întâlnesc.

M-am aşezat ţeapăn pe banca dură, din lemn, de pe primul rând, înfofolit în trenciul meu alb, din cauza frigului care domnea întotdeauna în locul acela. Mă uitam cu atenţie în jur şi încercam să nu mă agit. Nu era nimic de văzut sau de făcut, şi nu aveam de gând să-mi pierd timpul rugându-mă. Încă de când duşmanii mei încercaseră să mă ucidă, pe vremea când eram copil, am fost obligat să învăţ că nu puteam conta pe nimeni altcineva în afară de mine. Mă foiam neîncetat, opunându-mă dorinţei arzătoare de a mă ridica şi de a patrula înainte şi înapoi. Undeva în noapte, o forţă a distrugerii se îndrepta direct către mine, şi tot ceea ce puteam face era să stau şi s-o aştept. Mi-am lăsat o mână să alunece către cutia de pantofi de pe scaunul de lângă mine, doar pentru a mă asigura că nu dispăruse de când o verificasem ultima dată. Conţinutul cutiei m-ar fi putut proteja de creatura care venea, sau poate nu. Aşa e viaţa, cu deosebire în Zona Întunecată. Şi mai ales când eşti faimosul – sau infamul – John Taylor, care se laudă că poate găsi orice. Chiar şi atunci când ajunge în astfel de situaţii.

Cele 12 lumânări pe care le adusesem cu mine şi pe care le aprinsesem, după ce le aranjasem prin biserică, nu reuşeau să alunge întunecimea generală a locului. Aerul era liniştit şi rece şi umed, şi în jur erau mult prea multe umbre. Stând acolo, în liniştea aceea, ascultând cum se aşterne praful, puteam simţi vârsta locului, toate secolele acelea care mă apăsau. Se spune că Sfântul Jude era una dintre cele mai vechi clădiri care supravieţuiseră în Zona Întunecată. Mai veche decât Strada Zeilor sau decât Turnul Timpului, mai veche chiar decât Ciudaţii, cel mai longeviv bar din lume. Atât de veche, de fapt, şi atât de binecunoscută ca locaş de cult, încât există unii care spun că este posibil ca, la început, să nici nu fi fost o biserică. Doar un loc unde puteai vorbi cu dumnezeul tău, şi unde primeai, câteodată, un răspuns. Dacă îţi convenea răspunsul primit era, desigur, problema ta.

Trecerea de la a arde un tufiş la a arde un eretic se poate face atât de uşor. Încerc să nu-l deranjez pe Dumnezeu şi sper ca şi El să-mi facă aceeaşi favoare.

Nu ştiu de ce nu sunt şi alte biserici în Zona Întunecată. Nu e fiindcă oamenii care vin aici n-ar fi religioşi. Mai degrabă, fiindcă în Zona Întunecată te duci ca să faci lucrurile cu care ştii că dumnezeul tău nu e de acord. Sufletele nu sunt pierdute aici. Sunt vândute sau date la schimb sau doar abandonate. Există prezenţe şi avatare şi chiar Puteri şi Stăpâniri, pe Strada Zeilor. Şi te poţi tocmi cu ele pentru toate lucrurile despre care ştii că dumnezeului tău nu i-ar plăcea să le ai. Unii au încercat să distrugă Sfântul Jude, în decursul secolelor. Ei nu mai există, dar Sfântul Jude, da. Deşi lucrurile s-ar putea să se schimbe în noaptea asta, dacă mă înşelam asupra conţinutului cutiei de pantofi.

Era ora trei dimineața, dar în Zona Întunecată este mereu ora trei. Noaptea fără sfârşit, şi orele care se dilată. Ora trei dimineața, ora lupului, când sistemul de apărare al omului este cel mai slab. Ora la care se nasc cei mai mulți copii şi mor cei mai mulți oameni. Cel mai profund punct, când un om poate sta treaz în pat, întrebându-se cum de a ajuns să ducă o viață atât de diferită față de ceea ce spera. Şi, desigur, cea mai bună oră ca să închei un pact cu diavolul.

Părul de pe ceafă mi s-a zburlit brusc, şi inima mi-a stat o clipă, de parcă o mână rece ar fi strâns-o rapid. M-am ridicat şovăind, scuturat de un fior aproape violent. Era la mică distanță acum. Îi puteam simți prezența, privirea şi intenția nemiloasă îndreptată asupra mea, pe măsură ce se apropia. Am înşfăcat cutia de pantofi şi am strâns-o la piept de parcă mi-ar fi protejat viața. Am ieşit pe culoar, fără tragere de inimă, şi m-am întors cu fața către singura uşă. O placă mare, din stejar solid, înaltă de cinci picioare[1] şi groasă de cinci inci[2], încuiată şi ferecată. Nu avea să o oprească. Nimic nu o putea opri. Ea era Jessica Mâhnire, Necredincioasa, şi nimic din lumea asta nu i se putea opune. Era aproape acum, foarte aproape. Monstrul, grozăvenia, Necredincioasa. Aerul era nemişcat, ca şi liniştea de dinaintea furtunii. O furtună care smulge acoperişurile şi omoară păsările cerului. Jessica Mâhnire venea la Sfântul Jude pentru că i se spusese că eu eram acolo şi că aveam ceea ce căuta. Iar dacă ei şi eu ne înşelam, avea să ne facă să plătim cu toții.

Nu port pistol sau vreun alt fel de armă. Nu am simțit niciodată nevoia. Şi armele nu mi-ar fi folosit

---

[1] Un picior = 30,48 cm

[2] Un inci = 2,54 cm. 12 inci formează un picior

la nimic acum. Pe Jessica Mâhnire nu o mai putea atinge nimic. Ceva i se întâmplase, cu mult timp în urmă, şi renunţase la umanitate pentru a deveni Necredincioasa. Acum nu mai crede în nimic. Şi, fiindcă este atât de sigură în necredinţa ei, lumea, cu tot ce include ea, nu contează. Nimic nu o mai poate afecta. Poate merge oriunde şi face orice, şi chiar aşa procedează. Poate comite lucruri groaznice, supărătoare, şi chiar aşa face, şi nimic nu o atinge. Nu are conştiinţă şi nici moralitate, nici milă şi nici limite. Lumea materială e ca hârtia pentru ea, şi o sfâşie la fiecare pas. Din fericire pentru lume, nu părăseşte prea des Zona Întunecată. Şi, din fericire pentru noi, cei de aici, sunt lungi perioadele de timp când doarme sau se face nevăzută. Dar, când e trează şi în mişcare, toţi se feresc de ea. Pentru că, atunci când îşi concentrează necredinţa asupra a ceva sau cuiva, lucrurile şi oamenii dispar. Pentru totdeauna.

Chiar şi cei de pe Strada Zeilor sting luminile şi se retrag devreme atunci când Jessica Mâhnire bântuie noaptea.

Ultima ei ieşire violentă a fost una dintre cele mai rele, căci s-a perindat prin cele mai sensibile părţi ale Zonei Întunecate, lăsând o dâră de haos şi de distrugere în urmă, căutând obsesiv... ceva. Nimeni nu ştia sigur despre ce e vorba, şi nimeni nu avea intenţia de a se apropia prea mult de ea, pentru a o întreba. Trebuia să fie ceva special, ceva cu adevărat puternic... dar era vorba de Jessica Mâhnire, cunoscută pentru faptul că nu credea că ceva poate fi special sau puternic. La ce i-ar mai fi folosit bunurile materiale Necredincioasei? În Zona Întunecată era plin de obiecte puternice, de la inele care îţi îndeplineau dorinţele la bombe atomice, şi toate erau de vânzare. Dar pe Jessica Mâhnire nu o interesau,

şi oamenii şi locurile dispăreau sub privirea ei mânioasă, pe măsură ce îşi desăvârşea opera distructivă. Se spunea că e în căutarea a ceva atât de real, încât chiar şi ea *trebuie* să creadă în el... poate ceva suficient de real şi de puternic pentru a o ucide, în sfârşit, şi pentru a o elibera din lumea asta.

Aşa că Walker a venit să mă vadă şi mi-a spus să îl găsesc. Walker reprezintă Autorităţile. Nimeni nu conduce cu adevărat Zona Întunecată, deşi mulţi au încercat să facă asta, dar Autorităţile sunt cele care intervin şi restabilesc ordinea atunci când unul dintre instigatori sau propagatori pare că îşi depăşeşte atribuţiile. Walker este o persoană calmă şi liniştită, îmbrăcată într-un costum elegant de orăşean, şi nu ridică niciodată tonul, pentru că nu are de ce. Nu este de acord cu cei care acţionează pe cont propriu, aşa, ca mine, dar îmi mai pasează câte un caz mai ciudat, din când în când, pentru că nimeni nu poate face lucrurile pe care le pot face eu. Şi pentru că, în ceea ce îl priveşte, se poate oricând lipsi de mine.

Motiv pentru care îi scot sarcinile astea pe nas.

Pot găsi orice. E un dar. De la draga mea mamă, plecată, care s-a dovedit a nu fi umană. Nu a murit. Doar îi doresc asta.

În orice caz, am găsit ce căuta Jessica Mâhnire, şi acum acel ceva era în cutia de pantofi pe care o ţineam strâns la piept. Ea ştia că e acolo şi venea după el. Sarcina mea era să i-l dau în cel mai corect mod posibil, astfel încât să-i risipească mânia şi să o trimită înapoi, unde stătea când nu ne speria de moarte pe toţi. Presupunând, desigur, că găsisem lucrul corect. Şi că nu se năpustea asupra mea şi mă ştergea de pe faţa pământului cu necredinţa ei.

Ajunsese deja în faţa bisericii. Dalele solide de sub picioarele mele vibrau puternic, împrăştiind su-

netul paşilor ei, ce se prăbuşeau asupra lumii în care ea refuza să creadă. Flăcările lumânărilor tremurau sălbatic, şi umbrele dansau în jurul meu, de parcă le-ar fi fost şi lor frică. Gura îmi era foarte uscată şi mâinile mele deformaseră cutia de pantofi de la atâta strâns. M-am forţat să o aşez pe bancă, apoi m-am îndreptat şi mi-am înfipt mâinile în buzunarele hainei. Nu se punea problema să arăt relaxat, dar nu-mi puteam permite să par slab sau nehotărât în prezenţa Jessicăi Mâhnire, Necredincioasa. Sperasem ca secolele de credinţă şi sanctitate acumulate de Sfântul Jude să mă protejeze împotriva forţei necredinţei Jessicăi, dar nu mai eram chiar atât de sigur în această privinţă. Venea ca o furtună, ca o maree, ca o forţă implacabilă a naturii, care m-ar fi dat la o parte fără nici un efort într-o clipită. Venea, ca şi cancerul sau depresia, şi ca şi toate celelalte lucruri pe care nu le poţi nega şi cu care nu te poţi tocmi. Ea era Necredincioasa şi, în comparaţie cu asta, Sfântul Jude nu era nimic şi eu nu eram nimic... Am respirat adânc şi am stat cu capul ridicat. La naiba cu toate. Eram John Taylor, ce dracu', şi reuşisem să scap din situaţii mai rele decât asta. O s-o *oblig* să creadă în mine.

Uşa masivă de stejar era întărită cu plăci de tablă. Cred că cântărea 500 livre[1]. Dar nu o putea nici măcar încetini pe Jessica. Paşii ei tunători s-au apropiat de uşă şi apoi degetele ei s-au afundat prin lemnul gros şi l-au sfâşiat ca pe o pânză. Uşa s-a făcut bucăţi în mâinile ei şi Jessica a trecut prin ea ca printr-o perdea. S-a apropiat de mine pe culoar, goală, emaciată şi palidă ca un cadavru, dalele grele explodând sub picioarele ei desculţe. Ochii îi erau mari şi ficşi, concentraţi ca ai unei pisici sălbatice, şi

---

[1] O livră = 453,59 grame

la fel de impersonali. Buzele ei subţiri se întindeau în ceva ce părea şi rânjet, şi zâmbet. Nu avea păr, faţa îi era trasă şi suptă, la fel ca şi corpul, şi ochii îi erau galbeni ca urina. Dar era mânată de o forţă, o energie care o ţinea în picioare, măcinând-o totodată. Mi-am ţinut firea, întorcându-i fiecare privire, până când s-a oprit exact în faţa mea. Mirosea... rău, a ceva stricat. Nu a clipit, şi respira neregulat, ca şi cum era vorba despre un lucru de care trebuia să îşi aducă mereu aminte. De-abia dacă avea cinci picioare în înălţime, dar parcă mă umbrea. Simţeam cum gândurile şi planurile mi se dezintegrau în minte, risipite de simpla forţă a prezenţei ei. I-am adresat un zâmbet.

—Buna, Jessica. Arăţi... neschimbată. Am ceea ce îţi doreşti.

—De unde ştii tu ce-mi doresc eu? a spus ea, cu o voce care te speria, tocmai fiindcă era atât de normală. De unde ştii tu, când nici eu nu ştiu?

—Pentru că eu sunt John Taylor şi găsesc lucruri. Am găsit ceea ce îţi doreşti. Dar trebuie să crezi în mine, altfel nu vei primi niciodată ce ţi-am adus. Dacă dispar, n-o să ştii niciodată...

—Arată-mi, a spus ea, şi am ştiut că atinsesem un punct sensibil.

Mi-am întins cu atenţie mâna către bancă, am ridicat cutia de pantofi şi i-am întins-o. Mi-a smuls-o din mână şi cartonul s-a dezintegrat sub privirea ei, dezvăluind conţinutul. Un ursuleţ vechi şi ponosit, cu un ochi de sticlă lipsă. Jessica Mâhnire a ţinut ursuleţul în mâinile ei albe de mort, uitându-se la el cu ochii ei sălbatici şi ficşi, şi apoi, în sfârşit, l-a strâns la pieptul ei costeliv şi s-a lipit de el, ca un copil care doarme. Şi eu mi-am recăpătat suflul.

—E al meu, a spus ea, uitându-se în continuare

la urs şi nu la mine, lucru pentru care îi eram recunoscător. A fost... al meu, când eram mică. Cu mult timp în urmă, când eram încă om. Nu m-am mai gândit la el de... atâta vreme, de atât de multă vreme...

—Este ceea ce îţi trebuie, am spus eu, cu atenţie. Ceva care contează pentru tine. Ceva care să fie, pentru tine, la fel de real ca şi tine. Ceva în care să crezi.

Şi-a ridicat brusc capul şi mi-a aruncat o privire fără nici o urmă de şovăială. Am încercat din răsputeri să nu tresar. Şi-a aplecat capul într-o parte, ca o pasăre.

—Unde l-ai găsit?

—În cimitirul ursuleţilor.

A râs scurt, surprinzându-mă.

—Nu întreba niciodată un magician cum îşi face trucurile. Ştiu. Sunt nebună, dar ştiu asta. Şi ştiu şi că sunt nebună. Ştiam ce cumpăr pentru preţul plătit. Sunt mereu singură acum, despărţită de lume şi de toţi cei din ea. Din cauza a ceea ce mi-am făcut, din cauza a ceea ce am devenit. La la la... doar eu, vorbind cu mine însămi... Nu a fost uşor sau plăcut să renunţ la umanitatea mea şi să devin Necredincioasa. Merg prin lume şi sunt singura din ea. Până acum. Acum am ursuleţul. Da. Ceva în care să cred. Tu în ce crezi, John Taylor?

—În darul meu. În slujba mea. Şi poate în onoarea mea. Ce s-a întâmplat cu tine, Jessica?

—Nu mai ştiu nici eu. Tocmai asta este. Trecutul meu era atât de îngrozitor, încât a trebuit să-l uit, a trebuit să-l fac să pară ireal, să-l fac să pară că nu a existat niciodată. Dar, prin asta, mi-am pierdut încrederea în realitate, sau realitatea şi-a pierdut încrederea în mine, şi acum exist doar printr-un efort

constant de voinţă. Dacă încetez să mă mai concentrez, o să dispar. Am fost singură atât de mult, înconjurată de umbre şi şoapte care nu înseamnă nimic, chiar nimic. Câteodată mă prefac, doar ca să am cu cine vorbi, dar ştiu că nu e real... Dar acum îl am pe ursuleţul meu. Mă alină şi îmi aduce aminte. Cine şi ce eram.

I-a zâmbit ursuleţului vechi şi ponosit din braţele ei slabe ca un băţ.

—Mi-a plăcut mica noastră discuţie, John Taylor. Permisă de locul ăsta şi de momentul ăsta. Să nu mai încerci aşa ceva. Nu te-aş recunoaşte. Nu mi-aş aduce aminte de tine. Nu ar fi bine.

—Adu-ţi aminte de ursuleţ, am spus eu. Poate ştie drumul către casă.

Dar dispăruse deja, ieşind din biserică şi afundându-se în noapte. Am respirat lent şi m-am aşezat pe prima bancă înainte să cad. Jessica Mâhnire era mult prea ciudată, chiar şi pentru Zona Întunecată. Nu e uşor să porţi o discuţie cu cineva despre care ştii că ascultă numai de vocile din capul ei. Şi care te poate şterge de pe faţa pământului dintr-un capriciu. M-am ridicat în picioare şi m-am îndreptat către altar, ca să strâng lumânările. Şi acela a fost momentul în care am auzit zgomotul unor paşi grăbiţi venind de afară şi apropiindu-se de biserică. Nu era Jessica. Erau paşi de om, de data asta. M-am retras în fundul bisericii şi m-am ascuns în cele mai negre umbre. Cu excepţia Jessicăi şi, desigur, a lui Walker, nimeni nu ar fi trebuit să ştie că eram acolo. Dar am duşmani. Trimişii lor înspăimântători, Bântuitorii, încercaseră să mă ucidă încă de când mă născusem. În plus, avusesem parte de destule distracţii, pentru o singură noapte. Oricine era cel care venea, nu vroiam să ştiu.

Un om îmbrăcat în negru a intrat în fugă prin spărtura unde fusese uşa. Costumul lui închis la culoare era zdrenţuit şi sfâşiat, iar faţa îi trăda epuizarea. Arăta de parcă ar fi fugit de ceva vreme. Şi de parcă ar fi fost speriat de ceva vreme. Purta ochelari de soare, negri şi orbi ca ochii unui gândac, deşi ieşise din noapte. S-a clătinat pe culoar, îndreptându-se către altar şi agăţându-se de bănci cu o mână, ca să se ţină în picioare. Cu cealaltă mână ţinea la piept un obiect învelit într-o bucată de material negru. Se tot uita peste umăr, speriat că persoana sau lucrul care îl urmărea era aproape. A căzut în genunchi în faţa altarului, tremurând din toate încheieturile. Şi-a scos ochelarii şi i-a aruncat într-o parte. Pleoapele îi fuseseră cusute una de alta. Şi-a ridicat pachetul către altar cu mâini nesigure.

— Adăpost! a strigat el, cu o voce aspră şi răguşită, de parcă n-o mai folosise de multă vreme. Pentru numele lui Dumnezeu, adăpost!

A urmat o tăcere lungă, şi apoi am auzit nişte paşi fermi, care se apropiau lent de biserică. Paşi calculaţi, calmi. Omul în negru i-a auzit şi el şi a tresărit, dar nu s-a uitat înapoi. Chipul său mutilat era fixat cu disperare asupra altarului. Paşii s-au oprit la uşă. O pală de vânt a venit din noapte, răbufnind greu pe culoar, de parcă cineva respira. Lumânările din imediata apropiere a uşii au şiroit de ceară şi s-au stins. Vântul a ajuns până la mine, în umbră, şi m-a pălmuit, fierbinte şi umed ca febra. Mirosea a ulei eteric, parfumul de trandafiri zdrobiţi, dar bolnăvicios şi greu, aproape copleşitor. Omul în negru se tânguia în faţa altarului. A încercat să spună din nou *adăpost*, dar vocea nu îl asculta.

I-a răspuns o altă voce, din întunericul de dincolo de uşa bisericii. Dură şi ameninţătoare, şi totuşi

blândă şi calmă ca melasa amară, părea că sunt mai multe voci şoptite, în armonii joase, care zgâriau sufletul ca unghiile pe o tablă. Nu era o voce omenească. Era şi mai mult, şi mai puțin omenească.

— Pentru cei ca tine nu se găseşte adăpost, nici aici şi nici în altă parte, a spus vocea, şi omul în negru a tremurat la auzul ei. Nu poți fugi nicăieri de noi. Nu te poți ascunde nicăieri de noi. Înapoiază ce ai luat.

Omul în negru nu avea încă curajul să se uite în spate, la lucrul care îl ajunsese, într-un sfârşit, din urmă. A strâns la piept pachetul învelit în material negru şi s-a străduit să pară sfidător.

— Nu ți-l dau! M-a ales pe mine! E al meu!

În prag stătea ceva acum, mai întunecat şi mai adânc decât umbrele. Îi puteam simți prezența, presiunea, ca o greutate mare în noapte, de parcă ceva uriaş şi dens şi abuman[1] îşi croise drum în lumea oamenilor. Nu avea ce căuta aici, dar venise oricum, pentru că putea. Vocea aceea ciudată, şoptită, a vorbit din nou.

— Dă-ni-l. Dă-ni-l acum. Sau îți vom smulge sufletul din trup şi-l vom arunca în Gheenă, să ardă pe vecie în flăcările Iadului.

Fața omului în negru s-a schimonosit, frământată de agonia indeciziei. Lacrimile au ieşit printre cusăturile mari şi negre care îi închideau ochii şi i-au alunecat pe obrajii tremurători. Şi, într-un sfârşit, a încuviințat, trupul său prăbuşindu-se înainte, înfrânt. Părea prea obosit ca să mai fugă şi prea spe-

---

[1] Abumanii sunt o rasă de personaje fictive, care apar în jocul Warhammer 40,000. În mileniul 41, abumanii sunt descendenți ai oamenilor, care au evoluat fizic, după ce au fost izolați în lumi cu diverse condiții de mediu. (n.trad.)

riat pentru a se gândi măcar să se opună. Nu l-am învinovățit. Chiar și pe mine, ascuns în umbră, vocea aceea nesănătoasă și nemiloasă mă speriase de moarte. Omul în negru a desfăcut pachetul, încet și smerit, pentru a scoate la iveală un pocal mare, din argint, bătut cu pietre prețioase. Strălucea puternic în lumina palidă, ca o bucată de rai căzută pe pământ.

— Ia-l! a spus, cu amărăciune, omul în negru, cu fața scăldată de lacrimi. Ia Graalul! Dar... nu-mi mai face rău. Te rog.

A urmat o pauză lungă, de parcă întreaga lume asculta și aștepta. Mâinile omului în negru au început să tremure atât de tare, încât aproape că a scăpat pocalul. Vocea armonizată a vorbit din nou, gravă și imuabilă ca și soarta.

— Acesta nu este Graalul.

O umbră imensă s-a năpustit din prag, a trecut în viteză pe culoar și l-a învăluit pe omul în negru înainte ca acesta să apuce să scoată vreun strigăt. M-am lipit cu spatele de zidul rece din piatră, rugând umbrele să mă ascundă. În biserică s-a auzit un urlet puternic, de parcă toți leii din lume ar fi răgit odată. Și apoi umbra s-a retras, trecând ușor pe culoar, de parcă ar fi fost... sătulă. A ieșit pe ușă și dusă a fost. Nu-i mai simțeam prezența în noapte. Am ieșit atent la lumină și am studiat figura ghemuită din fața altarului. Acum era o statuie albă, scânteietoare, care purta un costum negru zdrențuit. Mâinile albe țineau încă pocalul respins. Fața albă și înghețată fusese prinsă într-un țipăt de groază fără sfârșit.

Mi-am strâns toate lumânările, m-am asigurat că nu am lăsat nici o urmă a prezenței mele acolo și am părăsit Sfântul Jude. M-am dus acasă, pe drumul cel mai cunoscut. Aveam multe la care să mă gân-

desc. Graalul... Dacă Sfântul Graal ajunsese în Zona Întunecată, sau dacă părțile interesate de obicei credeau asta, ne așteptau multe necazuri. Felurile de ființe care s-ar fi luptat pentru a intra în posesia Graalului i-ar fi pus la grea încercare chiar și pe instigatorii și propagatorii cei mai tari din Zona Întunecată. Un om înțelept ar reflecta asupra implicațiilor unui asemenea fapt, și-ar lua o vacanță prelungită și nu s-ar întoarce până când apele nu s-ar limpezi. Dar, dacă Graalul chiar era pe aici, pe undeva... Sunt John Taylor. Pot găsi lucruri.

Trebuia să existe o cale ca eu să fac din asta o groază de bani.

Posibil cu mult scandal.

DOI

Norii de furtună

Ciudații este genul de bar unde nimănui nu-i pasă cum te cheamă şi unde clienții fideli merg armați. Este un loc bun ca să cunoşti oameni şi chiar unul şi mai bun ca să fii tras pe sfoară, jefuit şi ucis. Nu neapărat în ordinea asta. Cam toată lumea care este cineva sau se crede a fi sau ar trebui să fie a trecut pe la Ciudații într-un moment sau altul. Turiştii nu sunt bineveniți şi sunt chiar împuşcați la prima vedere. Petrec mult timp acolo, ceea ce spune mai multe despre mine decât sunt dispus să recunosc. De acolo preiau majoritatea cazurilor. Probabil că mi-aş putea deconta factura de la bar drept cheltuieli de afaceri. Dacă mi-aş plăti impozitele.

Era tot ora trei dimineața atunci când am coborât scara de metal răsunătoare în bar. Locul părea nefiresc de liniştit, majoritatea suspecților obişnuiți lipsind, ceea ce era ciudat. Ici şi colo, erau câțiva oameni, la bar şi la mese, plus o grămadă de clienți care nu ar fi reuşit să fie luați drept oameni nici dacă mi-aş fi pus mie şi lor o pungă în cap... dar nimeni important. Nimeni care să conteze. M-am oprit la baza scărilor şi m-am uitat gânditor în jur. Trebuie că se întâmpla ceva măreț pe undeva. Dar în fond, asta este Zona Întunecată, unde se întâmplă mereu ceva măreț pe undeva, şi cineva fără importanță este dat deoparte.

Din difuzoarele ascunse ale barului se revărsa melodia „Red" a lui King Crimson, ceea ce însemna

că proprietarul barului era din nou nostalgic. Alex Morrisey, patron şi barman, stătea, ca de obicei, în spatele tejghelei lungi de lemn, prefăcându-se că lustruieşte un pahar, în timp ce un client cu faţa acră îi povestea despre necazurile lui. Alex este un bun partener de discuţii atunci când te simţi deprimat, pentru că nu îi pasă deloc şi nici nu tolerează plângerea de milă, pe motiv că el însuşi este în permanenţă un nemernic abătut. Alex ar putea participa la Olimpiadă. Indiferent de cât de grave sunt problemele tale, ale lui sunt întotdeauna mai grave. Avea aproape treizeci de ani, dar arăta cu cel puţin zece ani mai în vârstă. Se îmbufna des, medita cu voce tare la nedreptăţile vieţii şi avea tendinţa de a arunca cu lucruri atunci când era cu capsa pusă. Purta mereu negru (pentru că nimeni nu inventase până acum o culoare mai întunecată), combinând creaţii vestimentare, şi o beretă neagră şi fercheşă dată pe spate, pentru a ascunde chelia pe cale de a se extinde.

E legat de bar printr-un jurământ de familie, şi urăşte asta din tot sufletul. Ca urmare, cei înţelepţi se feresc de gustările de la bar.

Deasupra şi în spatele barului, în interiorul unei casete masive de sticlă, bine fixată pe perete, era o Biblie mare, legată în piele, cu o cruce de argint încrustată pe copertă. O notă de sub casetă spunea: *În caz de Apocalipsă, spargeţi geamul*. Alex credea că e bine să fii pregătit.

Cei câţiva clienţi permanenţi care se întindeau către bar erau, ca de obicei, de toate soiurile. O fantomă fumurie, în tonuri de albastru şi gri, sorbea amintirea unei ţigări şi împrăştia norişori de aceeaşi consistenţă ca şi ea în aerul deja mohorât. Două ondine lesbiene se sorbeau una pe cealaltă cu nişte

paie, chicotind atunci când nivelul apei se ridica şi le gâdila trupurile lichide. Fantoma cea fumurie s-a îndepărtat puţin, în caz că cele două s-ar fi îmbătat prea tare şi stratul de la suprafaţă ar fi cedat. Una dintre creaţiile cele mai reuşite ale Baronului Frankenstein s-a apropiat împleticindu-se de bar, s-a aşezat pe un scaun şi apoi a verificat cu atenţie dacă nu îi picase ceva. Baronul era un geniu într-ale ştiinţei, fără îndoială, dar nu se descurca prea bine cu cusutul. Alex l-a salutat din cap şi i-a întins o canistră cu ulei de motor, cu un pai răsucit ieşind din ea. La capătul barului, un vârcolac era ghemuit pe podea, pe o pătură roasă, căutându-se de purici şi lingându-şi din când în când boaşele. Fiindcă putea, se pare.

Alex s-a uitat prin bar şi a pufnit a dezgust.

—N-a fost niciodată aşa la *Cheers*. Trebuie să-mi fac rost de ceva clientelă mai bună.

S-a întrerupt în momentul în care pălăria de magician de lângă el s-a scuturat brusc şi o mână a ieşit din ea, ţinând un pahar de Martini gol. Alex a reumplut paharul dintr-un shaker de cocteiluri şi mâna s-a retras înapoi în pălărie. Alex a suspinat.

—Într-una din zilele astea va trebui să-l scoatem de acolo. Tare supărat a mai fost iepurele ăla pe el.

S-a întors către muzicianul pe care îl asculta şi s-a uitat fix la el.

—Eşti gata pentru încă unul, Leo?

—Întotdeauna.

Leo Bocet şi-a terminat berea şi a împins paharul înainte. Era un ins înalt şi slab, care părea atât de lipsit de substanţă, încât cred că numai greutatea hainei sale de piele îl ţinea pe loc. Avea o faţă lungă şi palidă, animată de nişte ochi strălucitori şi de un zâmbet hain, şi părul îi era mereu în dezordine. O

cutie uzată de chitară se sprijinea de bar, lângă el. I-a aruncat lui Alex cel mai mieros zâmbet al său.

—Hai, Alex, ştii că locului ăstuia i-ar face bine o scenă live. Formaţia s-a reunit şi ne pregătim de un turneu de revenire.

—Cum adică, un turneu de revenire, când n-aţi fost niciodată nicăieri? *Nu*, Leo. Îmi aduc aminte de ultima dată când m-am lăsat convins să cânţi aici. Clienţii mei mi-au spus foarte clar că mai bine şi-ar da afară maţele decât să te mai asculte vreodată, şi eu nu pot să zic că nu sunt de acord. Cum se numeşte formaţia... săptămâna asta? Mă gândesc că încă schimbaţi regulat numele, ca să puteţi fi angajaţi?

—Pe moment, suntem Tipa Druidă, a recunoscut Leo. E bine dacă ştii să profiţi de elementul-surpriză.

—Leo, nu v-aş solicita să cântaţi nici măcar la o convenţie pentru surzi.

Alex i-a aruncat o privire vârcolacului de pe pătură.

—Şi ia-ţi şi bateristul când pleci. Reduce tonul discuţiilor, ceea ce, în locul ăsta, este o adevărată realizare.

Leo s-a uitat ostentativ în jur şi i-a făcut semn lui Alex să se aplece.

—Ştii, a zis el, pe un ton conspirativ, dacă eşti în căutarea a ceva nou, ceva mai special, care să atragă nişte clienţi noi, poate că te pot ajuta. Ai fi interesat de... o priză de Elvis?

Alex l-a privit suspicios.

—Spune-mi că nu are nimic de-a face cu sandviciurile cu banane prăjite.

—Numai indirect. Ascultă. Acum câţiva ani, un anumit grup de prieteni de-ai mei, mari amatori de droguri, a pus la cale un plan diabolic de a căuta cel

mai puternic drog posibil. Au încercat absolut totul, separat şi în amestec, şi erau disperaţi după ceva inedit. Ceva mai puternic, care să le dea peste cap şi ultimii neuroni rămaşi. Aşa că s-au dus la Graceland. Elvis, după cum bine ştim, era aşa de umflat de pastile când a murit, că a trebuit să fie îngropat într-un sicriu cu capac pentru gravide. Sistemul îi era saturat de toate drogurile ciudate de pe pământ, inclusiv câteva pe care le crease el special. Aşa că prietenii ăştia ai mei s-au furişat în Graceland, camuflaţi de o vrajă de calibru greu, au dezgropat trupul lui Elvis şi l-au înlocuit cu un simulacru. Apoi au fugit acasă cu prada lor. Înţelegi unde bat, nu-i aşa? Au incinerat trupul lui Elvis, au strâns cenuşa şi au fumat-o. Se spune că nimic nu e mai tare decât... o priză de Elvis.

Alex s-a gândit la chestiunea asta o vreme.

—Felicitări, a spus el, într-un sfârşit. E cel mai dezgustător lucru pe care l-am auzit vreodată, Leo. Şi competiţia a fost acerbă. *Pleacă de aici, Leo. Acum.*

Leo Bocet a dat din umeri şi a rânjit, şi-a terminat băutura şi s-a dus să-l apuce pe baterist de zgardă. Locul său la bar a fost imediat luat de un nou-venit, un bărbat gras, între două vârste, într-un costum şifonat. Bădăran, transpirat şi secretos, arăta de parcă ar fi trebuit să fie la o trecere în revistă a suspecţilor poliţiei. I-a zâmbit larg lui Alex, care nu i-a răspuns la zâmbet.

—O noapte splendidă, Alex! Într-adevăr, o noapte cu noroc! Arăţi bine, domnule, chiar foarte bine! Un pahar cu cea mai bună băutură, te rog!

Alex şi-a încrucişat braţele pe piept.

—Tate. Tocmai când credeam că nu se poate mai rău de-atât, ai apărut tu. Nu cred că ai venit să-ţi plăteşti datoria, nu-i aşa?

— Mă jigneşti, domnule! Chiar mă jigneşti!

Tate a încercat să pară îndurerat. Nu i se potrivea. A trecut la un zâmbet linguşitor.

— Zilele mele de om sărac s-au încheiat, Alex! Începând de azi, sunt plin de lichidităţi. Eu...

Moment în care a fost dat la o parte de un individ înalt, cadaveric, într-un smoching elegant şi o capă de operă neagră şi unduitoare. Pe faţă i se citea paloarea morţii, ochii îi erau de un roşu intens şi gura plină de dinţi ascuţiţi. Mirosea a pământ de sicriu. A lovit cu pumnul străveziu în tejghea şi s-a uitat fix la Alex.

— Tu! Dă-mi sânje! Sânje proaspăt!

Alex a ridicat calm o sticlă cu sifon şi l-a stropit pe noul-venit drept în faţă. Acesta a ţipat ascuţit pe măsură ce chipul i se dizolva sub jetul de apă şi apoi a dispărut brusc, hainele şi pelerina alunecând pe podea. Un liliac mare şi negru a fâlfâit din aripi prin bar. Toată lumea a început să arunce cu lucruri în el, până când a dispărut pe scări. Alex a pus jos sticla cu sifon.

— Apă minerală sfinţită, i-a explicat el lui Tate, care părea oarecum uimit. O ţin la îndemână pentru anumite cocteiluri. Afurisiţii ăştia de vampiri... E al treilea care vine pe aici săptămâna asta. Cred că se ţine din nou vreun congres.

— Nu-ţi bate capul cu el, stimabilule, a zis Tate, măreţ. Asta este noaptea ta norocoasă. Toate necazurile tale s-au sfârşit. O să-mi achit datoria şi chiar mai mult. Astăzi fac cinste!

Toată lumea din bar şi-a ciulit urechile la auzul cuvintelor sale. Nici o ofertă de băutură gratuită nu a trecut vreodată neobservată, chiar şi atunci când King Crimson era la maxim. Nu se întâmpla aşa ceva prea des. În jurul lui Tate cel zâmbăreţ se adu-

nase deja o mulțime, încântată, dar și surprinsă. Creatura lui Frankenstein și-a întins canistra ca să-i fie umplută din nou. Alex încă nu-și desfăcuse brațele.

— Nici un credit suplimentar pentru tine, Tate. Să vedem banii mai întâi.

Tate s-a uitat în jur, tacticos, asigurându-se că toți îi acordau atenție, și a scos din haină un teanc substanțial de bancnote. Mulțimea a murmurat, impresionată. Tate s-a întors către Alex.

— Am moștenit o avere, dragul meu. Taylor a găsit în sfârșit testamentul care lipsea și am fost declarat singurul și unicul moștenitor legal. Și acum sunt atât de bogat, că aș putea scuipa pe un Rockefeller.

— Bun, a zis Alex.

A luat cu grijă teancul din mâna lui Tate, a numărat jumătate și i-a înapoiat restul.

— Cu asta ți-ai achitat datoria. Sper că, după ce-l vei fi plătit pe Taylor, să poată face și el la fel.

— Taylor? a zis Tate, disprețuitor.

A făcut un gest larg cu restul de bani.

— Am creditori care așteaptă de mult și care nu mai au răbdare. Ei sunt pe primul loc. Taylor e doar un ajutor. Poate să-și ia un număr și să aștepte.

A râs tare, invitându-i și pe ceilalți să i se alăture. Dar toți au tăcut. Unii chiar s-au dat puțin înapoi. Alex s-a aplecat peste tejghea și i-a aruncat lui Tate o privire dură.

— Ai de gând să-l tragi pe Taylor pe sfoară? Ți s-a urât de viață, Tate?

Omul cel gras s-a ridicat în picioare, dar, din nefericire, nu era prea impunător. L-a privit pe Alex cu gura strâmbă.

— Nu mă tem eu de Taylor!

Alex a zâmbit rece.

—Ar trebui, dacă ai avea un dram de minte.

S-a uitat peste umărul lui Tate şi şi-a înclinat capul a salut. După o clipă, toţi s-au întors ca să se uite. Şi atunci s-a întors şi Tate, şi m-a văzut stând la baza scărilor, de unde privisem şi ascultasem. M-am îndreptat către bar şi oamenii care nici măcar nu-mi stăteau în cale s-au grăbit să dispară. Mulţimea din jurul lui Tate s-a disipat rapid, retrăgându-se la o distanţă sigură. Tate a rămas nemişcat, cu bărbia ridicată, încercând să pară imperturbabil şi eşuând lamentabil. M-am oprit drept în faţa lui. Transpira abundent. I-am zâmbit şi a înghiţit cu noduri.

—Bună, Tate, am spus eu, calm. Îmi face plăcere să te văd. Nu te-ai schimbat deloc. Mă bucur să aud că moştenirea e aşa cum ţi-ai imaginat. Aşa de mult îmi place când un caz are final fericit. Acum, îmi datorezi bani, Tate. Şi n-am nici un chef să aştept.

—Nu te poţi lua de mine, a zis Tate, cu o voce răguşită. Sunt bogat acum. Îmi pot permite protecţie.

Şi-a îndreptat mâna stângă, durdulie, către o brăţară cu amulete din aur, de pe încheietura dreaptă. A prins două dintre amuletele acelea urâte şi grosolane, le-a smuls şi le-a aruncat pe podea, între noi. În bar s-a simţit o zdruncinătură bruscă, în momentul în care o poartă interdimensională s-a deschis între lumi şi cele două amulete au fost înlocuite de cele două creaturi pe care le invocaseră. Stăteau ameninţătoare între mine şi Tate, doi reptilieni uriaşi cu muşchi peste muşchi şi capete mari, de formă trapezoidală, pline de dinţi zimţaţi. Reptilienii s-au uitat la mine şi eu la ei, şi apoi ambii la Tate.

—Pentru *el* ne-ai chemat? a spus cel din stânga. Ne-ai chemat să ne luăm de *sângerosul de John Taylor*? Eşti *nebun*?

—Corect, a spus cel din dreapta. Nu ne ocupăm de cauzele pierdute.

Şi cu asta, s-au întors de unde au venit. Tate a apelat la toate celelalte amulete de pe brăţara sa, tot mai disperat, dar nici una dintre ele nu i-a fost de folos. Am stat acolo, calm şi relaxat şi câtuşi de puţin deranjat, în timp ce inima îmi revenea la ritmul obişnuit. Reptilienii ăia chiar fuseseră uriaşi... Câteodată e bine să ai o reputaţie de nemernic periculos şi nemilos. Tate a renunţat, într-un sfârşit, la brăţară şi s-a uitat, fără nici o tragere de inimă, la mine. I-am zâmbit şi el a părut foarte, foarte supărat.

Într-un sfârşit, mi-a dat toţi banii, toate cărţile de credit, toate bijuteriile, inclusiv brăţara cu amulete şi, practic, tot ce avea asupra sa. Şi l-am lăsat să plece din bar în viaţă. A avut noroc că i-am permis să-şi păstreze hainele. M-am pus pe sporovăit cu Alex şi toţi şi-au reluat activităţile, cam dezamăgiţi că nu se făcuse vărsare de sânge.

Alex mi-a turnat un brandy mare.

—Deci, John, pe unde te mai învârţi în ultima vreme?

—Prin lumea reală, am spus eu, evitând să dau detalii. Vin în Zona Întunecată ca să lucrez. E mai sigur.

—Doar nu dormi tot la birou?

—Nu, acum am în permanenţă de lucru aici, îmi pot permite o locuinţă decentă din nou.

Am numărat banii pe care îi luasem de la Tate.

—De fapt, cred că este momentul pentru îmbunătăţiri.

—Rămâi în lumea reală, a zis Alex. Acum ai revenit pe scenă, aici sunt mulţi oameni care te caută, cu intenţii nu tocmai prietenoase. Unii au trecut chiar şi pe la mine. Ai fi surprins să afli cât de mult

sunt gata să plătească unii pentru informații despre culcuşul tău. Le iau banii şi îi îndrept în tot felul de direcții greşite.

— Dorm mai bine în lumea reală, am recunoscut eu. Bântuitorii sunt mereu pe aici, pe undeva. De aceea am stat departe de Zona Întunecată atâta vreme.

— Te bucuri că te-ai întors? a întrebat Alex.

— Nu ştiu încă. E bine că am din nou de lucru. Aici lucrez cel mai bine. Poate că aici este locul meu. Dar...

— Da, a zis Alex. Dar. Aceasta este Zona Întunecată, zona întunecată a visurilor tuturor.

Era greu să ghicesc prin ochelarii de soare, dar pe fața lui era o expresie care, la oricine altcineva, aş fi spus că era îngrijorare.

— Se zvoneşte că mulți vor să te vadă mort, John. *Mulți*. Ştii... poți veni oricând aici, să stai o vreme. Dacă ai nevoie de adăpost. Un loc în care să te simți în siguranță.

— Mersi, am spus eu.

Eram impresionat, dar nu vroiam să arăt asta. Nu ar fi făcut decât să-l stânjenească.

— O să țin minte. Deci, ce mai e nou?

Alex s-a gândit o clipă.

— În mod surprinzător, mai nimic. Jessica Mâhnire, desigur, dar ştii deja de asta. Nu ştiu dacă are vreo legătură, dar mulți dintre jucătorii obişnuiți au dispărut din vedere, acum, recent. Şi-au pus capul în pământ şi speră să nu fie observați. Sau poate că are legătură cu ultimul zvon fierbinte, cum că îngerii au venit în Zona Întunecată.

M-a făcut să ridic o sprânceană.

— Îngeri? Pe bune?

— De Sus şi de Jos, se pare. Nimeni nu a afirmat până acum că i-a văzut. Poate fiindcă nimeni nu ştie

cu exactitate ce să caute. A trecut multă vreme de când un înger şi-a făcut apariţia în lumile materiale. Demoni, da, dar nu sunt din aceeaşi ligă cu cei Căzuţi...

—Am dat peste... ceva, la Sfântul Jude, am spus eu gânditor. Ceva aproape la fel de supărător ca şi Necredincioasa... Îngeri în Zona Întunecată... Trebuie că e un Semn. Vesteşte ceva.

—Ar face mai bine să aibă grijă pe aici, a spus Alex, repede. Unii dintre nemernicii din acest loc ar fura orice nu este bătut în cuie, electrificat sau blestemat. Nu m-ar mira dacă m-aş trezi într-o dimineaţă şi l-aş vedea pe Sfântul Mihail ţintuit de zid, cu aripile lipsă.

L-am privit gânditor.

—Nu ştii prea multe despre îngeri, nu-i aşa, Alex?

—Fac tot ce pot ca să stau deoparte de conceptele morale absolute, a zis Alex. Nu sunt de acord cu astfel de stabilimente. Şi lasă bacşişuri groaznice.

Nu a făcut aluzie la strămoşii lui. Nici nu era nevoie. Se spune că Alex se trăgea din Arthur Pendragon, pe de o parte, şi din Merlin Sămânţă-de-Diavol, pe de alta. Merlin însuşi era îngropat pe undeva, pe sub pivniţa de vinuri. Mai apărea, uneori, pentru a le aduce aminte tuturor de cuvântul legii şi pentru a-i speria îngrozitor. Dacă eşti mort nu înseamnă că ai ieşit din joc, aici, în Zona Întunecată.

—Uită de tot ceea ce ştii despre îngeri, am spus eu, răbdător. Toate imaginile acelea cu nişte tipi simpatici cu aripi, în cămăşi de noapte lungi şi o obsesie pentru harpă. Îngerii sunt cei care aplică legea lui Dumnezeu, Voinţa lui manifestată în lumea oamenilor. Echivalentul spiritual al SAS. Atunci când Dumnezeu vrea să distrugă un oraş sau să ucidă primul născut al unei întregi generaţii, trimite un

înger. În Ziua de Apoi, când întreaga lume este distrusă, îngerii se vor ocupa de toate treburile murdare. Sunt nişte fiinţe puternice şi implacabile. Nici nu vreau să mă gândesc la cei Căzuţi.

Şi atunci am auzit o voce în spatele meu. Politicoasă, rafinată şi cu un accent necunoscut.

— Scuzaţi-mă, vă rog. Sunteţi cumva John Taylor?

M-am întors încet, atent să nu par speriat, deşi inima mea s-a oprit pentru o clipă. Nu mulţi oameni mă pot lua prin surprindere. Mă mândresc cu faptul că este foarte greu să te furişezi pe la spatele meu. În Zona Întunecată, asta te ajută să supravieţuieşti.

În faţa mea stătea un ins scund şi îndesat, oacheş, cu nişte ochi blânzi, cu părul şi barba negre, ambele cu o formă bine definită. Purta o haină lungă şi fâlfâitoare, cu croială scumpă.

— S-ar putea, am zis eu. Depinde. Cine sunteţi?

— Sunt Jude.

— Bună, Jude.[1]

S-a încruntat uşor. Îmi era clar că nu se prinsese. I-am zâmbit răbdător.

— Eu sunt Taylor. Ce pot face pentru tine, Jude?

S-a uitat fix la Alex, apoi la celelalte fiinţe de la bar, care se prefăceau care mai de care că nu ne ascultă. Jude s-a întors şi m-a privit fără să clipească.

— Aş prefera să vorbim între patru ochi, domnule Taylor. Am un comision pentru dumneavoastră. Unul foarte bine plătit.

— Tocmai ai rostit cuvintele magice, Jude. Haide în biroul meu.

L-am condus către unul dintre separeurile din

---

[1] Joc de cuvinte. În engleză, în original: „Hey, Jude". Unul dintre faimoasele cântece ale formaţiei Beatles. (n.trad.)

fundul barului şi ne-am aşezat unul în fața celuilalt la masă. Jude s-a uitat prin bar. Era clar că se afla pe un teritoriu necunoscut. Nu părea genul de om pe care să-l întâlneşti într-un bar, deşi, pe de altă parte, nici nu ştiam unde să-l încadrez. Avea ceva... Nu se potrivea cu nici unul dintre tiparele obişnuite. Părea un tip cu secrete. M-a fixat din nou cu ochii aceia căprui şi călduroşi, de parcă încerca să mă facă să-l plac, şi s-a aplecat peste masă pentru a mi se adresa, cu o voce joasă şi confidențială.

—Reprezint Vaticanul, domnule Taylor. Sfântul Părinte doreşte să găseşti ceva pentru el.

—Papa vrea să mă angajeze? Ce s-a întâmplat? Cineva i-a furat inelul?

—Nu e vorba de ceva atât de ordinar, domnule Taylor.

—De ce n-a trimis un preot?

—A trimis. Sunt... sub acoperire.

S-a uitat din nou prin bar şi nu a părut încântat sau liniştit de ceea ce vedea. Nu părea că îi judecă, era mai mult... mistificat, şi poate chiar stânjenit. M-a privit din nou şi a zâmbit aproape cu sfială.

—Nu ies prea mult, în zilele astea. A trecut ceva vreme de când am ieşit în lume. Am fost ales să te abordez pentru că... am nişte informații speciale despre obiectul lipsă. Vezi tu, de obicei mă ocup de Biblioteca Interzisă a Vaticanului. Camerele secrete de dedesubt, unde Biserica păstrează textele prea periculoase sau prea deranjante pentru majoritatea oamenilor.

—Cum ar fi Evanghelia după Pilat?

Nu m-am putut abține să nu mă laud puțin.

—Transcrierea Manuscrisului Voynich? Mărturia lui Grendel Rex?

Jude a încuviințat uşor, fără a trăda ceva.

—Cam aşa, da. Sunt aici pentru că un obiect foarte puternic a apărut din nou în lume, după ce a fost dat dispărut cu multe secole în urmă. Şi, desigur, a ajuns aici, în Zona Întunecată.

A fost rândul meu să încuviințez şi să par gânditor.

—Acest obiect puternic trebuie că are mare importanță, dacă Vaticanul a decis să se implice. Sau... este foarte periculos. Despre ce vorbim, mai exact?

—Despre Graalul Nesfânt. Cupa din care a băut Iuda la Cina cea de Taină.

—Am rămas cu gura căscată. A trebuit să mă las pe spate şi să mă gândesc la ce mi se spusese pentru câteva momente.

—N-am mai auzit de un... Graal Nesfânt.

—Nu mulți au auzit, a spus Jude. Din fericire pentru noi toți. Graalul Nesfânt amplifică răul prin prezența sa, încurajează şi accelerează tendințele şi evenimentele negative şi îi corupe pe toți cei care intră în contact cu el. Este şi o sursă de mare putere... A trecut din mână în mână de-a lungul secolelor. Printre foştii proprietari s-ar număra Torquemada, Rasputin şi Adolf Hitler. Deşi, dacă Hitler ar fi posedat toate obiectele mistice despre care se zvonise, nu ar mai fi pierdut războiul. În orice caz, Graalul Nesfânt a reapărut şi face victime, undeva, în Zona Întunecată.

Am simțit că vreau să fluier lung, impresionat, dar nu am făcut-o. Aveam o reputație de apărat.

—Nici nu mă mir că sunt îngeri în Zona Întunecată.

—Deja? a sărit Jude.

Privirea nu îi mai era blândă.

—Eşti sigur?

—Nu, am spus eu, calm. Până acum, sunt doar

zvonuri. Dar se zice că avem vizitatori de Sus şi de Jos.

— Rahat, a spus Jude, uimindu-mă puțin. Nu te aştepți la un astfel de limbaj din partea unui preot şi bibliotecar.

— Domnule Taylor, este imperativ ca să găseşti Graalul Nesfânt pentru noi, înainte ca trimişii Domnului sau ai Duşmanului să se implice direct. Să nu dai greş, căci, dacă mesagerii Principatelor declanşează un război aici, Zona Întunecată ar putea fi ştearsă de pe fața pământului.

— Dacă Graalul Nesfânt este aici, îl pot găsi, am spus eu, adresându-i lui Jude cel mai încrezător zâmbet al meu. Nu a părut impresionat sau calmat.

— Nu va fi uşor, domnule Taylor. Chiar şi cu faimosul tău talent. Mulți oameni o să caute Graalul Nesfânt, pentru tot felul de motive bune sau rele. Şi, în mâinile nepotrivite, puterea sa poate răsturna echilibrul dintre Sus şi Jos. Zilele cele de pe Urmă pot veni mai repede, şi nu suntem pregătiți pentru aşa ceva.

—Deci, dacă îngerii nu distrug Zona Întunecată, oricine pune mâna pe Graalul Nesfânt poate face acest lucru? Minunat. Ador să lucrez în condiții de stres.

— Vei accepta comisionul?

— Pot găsi orice. Cu asta mă ocup. De asta m-ai căutat, nu-i aşa?

—Ai avut recomandări foarte bune, a spus Jude. Deşi, de dragul egoului tău, nu-ți voi spune de la cine. Acum, Graalul Nesfânt a fost ținut în Casa Luminilor Albastre, unul dintre complexele ascunse adânc sub Pentagon. Dar un paznic a reuşit să treacă cumva de toate sistemele de apărare şi protecție şi l-a scos de acolo. Dar nu l-a putut păstra, desigur, sărmanul. Graalul l-a folosit ca să scape.

Mi-am adus aminte de omul în negru de la Sfântul Jude şi de ceea ce i se întâmplase. Vocea (sau vocile) aceea îngrozitoare menţionase un Graal. Dar nu am spus nimic. Nu aveam motive ca să-i ascund lucruri lui Jude, dar nici nu eram pregătit să-i acord încrederea mea deplină. Eram sigur că el nu-mi spunea totul.

— Dacă este aici, o să-l găsesc, am spus eu, cu o voce anostă. Dar nu sunt sigur că e bine să-l predau Vaticanului. Reputaţia voastră a cam avut de suferit în ultima vreme. Sub toate aspectele, se pare.

— Îi voi duce Graalul Nesfânt direct Pontifului, a spus Jude, cu sinceritate. Şi el se va asigura că este închis şi pus în siguranţă. Până la Sfârşitul Timpului, dacă este nevoie. Dacă nu ai încredere că Papa va face ceea ce trebuie, domnule Taylor, în cine să ai încredere?

— Bună întrebare, am spus eu. Nu mă convinsese, şi ştia asta. S-a gândit o clipă.

— Nu dorim decât să păstrăm statu-quo-ul, domnule Taylor. Pentru că Umanitatea nu este încă pregătită pentru nici una dintre alternative. Am fost autorizat să-ţi ofer un sfert de milion de lire. Bani gheaţă. Cincizeci de mii în avans.

A aşezat un plic gras pe masă, între noi. Nu l-am atins, deşi mă mâncau degetele s-o fac. Un sfert de afurisit de milion?

— Bani de asigurare?

— Cam aşa ceva, a spus Jude. O să primeşti restul când îmi aduci Graalul Nesfânt.

— Sună bine, am spus eu.

Am ridicat plicul şi l-am vârât în haină, zâmbindu-i lui Jude în cel mai convingător mod.

— Sunt de acord, Jude.

Şi apoi ne-am ridicat amândoi privirile, căci trei

bărbaţi masivi se apropiaseră de noi. Stăteau foarte aproape, dar fără a ni se alătura în separeu. Îi auzisem venind, dar nu spusesem nimic, pentru că nu dorisem să-l distrag pe Jude în timp ce vorbea despre bani. Cei trei bărbaţi ne-au privit fix pe amândoi. Erau cei mai bine îmbrăcaţi bătăuşi pe care îi văzusem de o vreme încoace, dar atitudinea îi trăda. Puteau la fel de bine să poarte tricouri cu inscripţia *Sunt un mafiot*. Păreau abili şi duri şi periculoşi, şi fiecare avea câte un pistol. Toţi trei erau calmi, formând un semicerc, ca să mă acopere şi pe mine, şi pe Jude, separându-ne eficient de restul barului. Nimeni nu putea vedea ce se întâmpla şi nu ni s-ar fi permis să strigăm după ajutor. Nu că aş fi intenţionat asta. Cel mai mare dintre cei trei bărbaţi înarmaţi mi-a aruncat un zâmbet serios.

—Uită de lustruitorul ăsta de strane, Taylor. De acum înainte, lucrezi pentru noi.

M-am gândit la vorbele lui.

—Şi dacă nu vreau?

Pistolarul a dat din umeri.

—Poţi găsi Graalul Nesfânt pentru noi sau poţi să mori. Aici, acum. Tu alegi.

I-am zâmbit răutăcios şi, spre mândria lui, nu a clipit.

—Armele voastre nu sunt încărcate, am spus eu.

Cei trei pistolari s-au uitat unul la celălalt, confuzi. Mi-am ridicat mâinile închise, le-am deschis şi am lăsat să cadă pe masă o puzderie răsunătoare de gloanţe. Au apăsat pe trăgaci şi au părut foarte supăraţi când nu s-a întâmplat nimic.

—Cred că e vremea să plecaţi, am spus eu. Înainte să decid să fac ceva asemănător cu organele voastre interne.

Au renunţat la pistoale şi au plecat, nu chiar în

fugă. I-am zâmbit apologetic lui Jude.

— Băieții, tot băieți. O să mă ocup de problemă şi-o să văd ce pot face.

— Curând, te rog, domnule Taylor, a spus Jude.

M-a fixat cu ochii lui căprui şi adânci, radiind sinceritate şi onestitate. În cazul altcuiva, poate că ar fi funcționat.

— Timpul ne presează pe toți.

S-a ridicat în picioare şi am făcut şi eu la fel.

— Cum o să te găsesc, când am ceva de raportat?

— Nicicum, a spus el. O să te găsesc eu.

S-a îndepărtat traversând barul, fără să se uite înapoi. Interesant, oamenii s-au ferit din calea lui fără ca măcar să pară că îşi dau seama de ceea ce fac. Jude era era mai mult decât puteau vedea ochii. Trebuia să fie aşa. Vaticanul nu ar fi trimis un oarecare în Zona Întunecată. M-am întors la Alex, care umplea din nou paharul ținut de mâna din pălărie. Creatura lui Frankenstein îşi lega, bodogănind, cusăturile de la încheietura stângă. Alex mi-a făcut semn cu capul.

— Ai un client nou?

— Aşa se pare.

— Interesant cazul?

— Diferit, în orice caz. O să am nevoie de ajutorul lui Suzie aici.

— Ah, a spus Alex. E unul dintre cazurile *alea*.

S-a auzit un tunet, s-a văzut un fulger, aerul s-a umplut de fum sulfuros gros şi un vrăjitor a apărut la bar, chiar lângă mine. Purta o robă lungă şi mov şi tradiționala pălărie ascuțită. Era înalt, oacheş şi impozant, cu unghii lungi şi negre, un barbişon curat şi privire pătrunzătoare.

A făcut un gest teatral în direcția mea, fixându-mă cu ochii lui fioroşi.

— Taylor! Găseşte Graalul Nesfânt pentru mine sau fii blestemat pe vecie!

În timp ce atenția vrăjitorului era îndreptată asupra mea, Alex a scos calm un ciocan greu, de bătut cepurile la butoaie, de sub tejghea. A doborât pălăria înaltă şi ascuțită a vrăjitorului şi l-a lovit în creştet cu el. Vrăjitorul a scos un țipăt şi a leşinat. Alex a ridicat tonul.

— Lucy! Betty! E timpul să duceți gunoiul!

Lucy şi Betty Coltrane, masivele gărzi de corp ale lui Alex, au apărut şi l-au scos cu plăcere afară pe vrăjitorul inconştient. Alex s-a uitat la mine.

— Graalul Nesfânt?

— Crede-mă, Alex, nu vrei să ştii.

A suspinat.

— Taylor, şterge-o de-aici. Îmi sperii clienții.

TREI

Întâlniri în locuri întunecate

Aleea lungă şi îngustă, de la ieşirea de la Ciudaţii, era la fel de întunecoasă, sumbră şi mizerabilă ca întotdeauna. Lumina albăstruie răspândită de luna uriaşă care atârna deasupra capului meu îi dădea aleii pietruite un aspect mohorât, sinistru, aşa cum sunt străzile nesigure pe care umblăm în vise, fără a ajunge în vreun loc de refugiu. Afacerile ca de obicei, în Zona Întunecată. M-am îndreptat către luminile strălucitoare ale oraşului, de la capătul aleii, păşind atent printre gunoaiele care mă ţineau din drum. Erau mâini retezate peste tot, şi mai multe picioare, dure ca gheaţa şi acoperite de chiciură. Surorile cele Mici ale Ferăstrăului Imaculat cu Lanţ fuseseră ocupate în noaptea aceea. Sezonul sărbătorilor de iarnă începea mai devreme anul ăsta.

În capătul îndepărtat al aleii a apărut dintr-odată cineva, o siluetă nemişcată sub neonul luminos, şi m-am oprit brusc. Pentru un moment, inima mi-a bătut cu putere şi am uitat cum să respir. Ultima dată când mersesem pe aleea asta, fusesem prins într-o ambuscadă a duşmanilor meu. Bântuitorii cei îngrozitori, cu chipurile lor fără expresie, veniseră după mine, şi scăpasem numai cu ajutorul vechiului meu prieten, Eddie Lamă. Desigur, el fusese cel care mă dăduse de gol. Dar aşa sunt prietenii, în Zona Întunecată.

De data asta, însă, era doar o singură persoană, o siluetă clar feminină, şi, în momentul în care s-a

îndreptat către mine, pe aleea întunecată, o strălucire uşoară a apărut în jurul ei, luminându-i drumul. Era foarte blondă şi foarte drăguţă şi aproape copleşitor de voluptoasă, mişcându-se cu graţie în lumina pe care o răspândea. Marilyn Monroe, în tinereţea ei, în rochia ei albă, clasică, ce îi lăsa spatele gol. Nu o sosie sau o dublură, ci lucrul real, învăluită în strălucire, pleznind de viaţă şi de râset, exact ca în filmele ei. Marilyn cea sexy şi dulce, mergând în lumina propriul său reflector.

S-a oprit în faţa mea şi mi-a zâmbit cuceritor. Mirosea a sex şi a sudoare şi a lemn de santal, a trandafiri şi a putreziciune, şi, deşi zâmbetul ei era extrem de ispititor, ochii îi erau perfect reci.

—Bună, dragoste, a spus ea, cu o voce ca o mângâiere. Mă bucur atât de mult că te-am găsit. Am un mesaj pentru tine.

—Ce drăguţ, am zis eu, fără să mă arăt interesat.

A râs cu râsul ei faimos, şi-a încreţit nasul şi mi-a înmânat un plic alb şi lunguieţ, cu vârfurile degetelor.

—E pentru tine, dragule. În plic este un cec în alb! Semnat de domnul Hughes în persoană. Vrea Graalul Nesfânt pentru colecţia sa. Nu trebuie decât să-l găseşti pentru el şi poţi trece orice sumă doreşti. Nu-i aşa că e o ofertă generoasă?

—Scuză-mă că te întreb, am zis eu. Dar nu eşti moartă?

A râs răguşit şi şi-a dat capul pe spate. Părul ei bogat s-a mişcat în valuri senzuale. Să fii îmbăiat în strălucirea sexualităţii ei evidente era ca şi cum te-ai fi uitat într-un cuptor încins.

—Oh, n-am fost eu aceea. Howard are grijă de prietenii lui.

Credeam că şi el e mort.

—Bogătaşii ca el nu mor, dragoste. Nu, dacă nu vor asta. Se mută doar în alt plan, din motive fiscale. Se întreține cu nişte oameni foarte puternici zilele astea.

—Oameni?

—În sensul larg al cuvântului.

Am cântărit gânditor plicul în mână. Nu mi se mai oferise un cec în alb până atunci. Eram tentat. Dar... i-am zâmbit cu părere de rău lui Marilyn.

—Regret, drăguță. Am deja un client. Sunt angajat.

—Sunt sigură că domnul Hughes poate acoperi orice ofertă...

—Nu e vorba de asta. Mi-am dat cuvântul.

—Oh, eşti sigur... că nu pot face nimic ca să te conving?

A inspirat adânc şi sânii ei parcă s-au revărsat asupra mea. Îmi era din nou greu să respir.

—Probabil că o să mă urăsc dimineață, am spus eu, într-un sfârşit, dar trebuie să te refuz. Serviciile mele sunt de vânzare, eu, nu.

Şi-a strâns buzele seducătoare.

—Toată lumea are un preț, dragule. Pe-al tău nu l-am găsit încă, atât.

—Îi sunt întotdeauna loial clientului meu, am spus eu. E singura onoare care mi-a mai rămas.

—Onoare, a spus Marilyn, încrețindu-şi iarăşi nasul. Să vedem cât te ajută asta, în Zona Întunecată. Ne mai vedem, dragoste. Boop boop de boop.

Mi-a trimis un sărut, s-a rotit elegant pe tocul stâng şi s-a îndepărtat pe alee.

Pantofii ei nu scoteau nici un sunet pe pietre. Păşea în strălucire, tot în lumina propriului său reflector, ca un star ce era.

Am privit-o dispărând în neonul negru al stră-

zilor oraşului şi doar apoi m-am uitat la plicul din mâna mea.

Primul meu impuls a fost să-l fac bucăţi, dar gândurile mai înţelepte au fost mai puternice, şi l-am băgat cu grijă în buzunarul interior al hainei mele. Nu ştii niciodată când un cec cu semnătura lui Howard Hughes îţi poate fi de folos.

Am privit în jur, căutând o uşă întunecată. Aceste uşi apăreau şi dispăreau, dar te puteai oricând baza pe câteva, lângă Ciudaţii. M-am îndreptat către cea mai apropiată, am dat la o parte câteva mâini şi m-am aşezat cu picioarele încrucişate. Nimeni nu avea să mă deranjeze aici, şi aveam treabă de făcut.

Dacă unul dintre principalii jucători ştia deja că mă aflu pe urmele Graalului Nesfânt, puteam paria că ştiau toţi. Sau, cel puţin, toţi cei care contau. Aveau să mă caute, şi oamenii pe care i-ar fi trimis nu ar fi fost la fel de plăcuţi şi de politicoşi ca Marilyn. Acesta era tipul de vânătoare de comori care declanşa războaie serioase. Şi ultimul lucru de care aveam nevoie era implicarea Autorităţilor.

Nu, trebuia să pun mâna pe Graalul Nesfânt cât mai repede cu putinţă, şi asta însemna să-mi folosesc darul. Nu o fac cu prea mare tragere de inimă, pentru că, atunci când apelez la talentul meu special, mintea mea străluceşte ca un far în întunecimea Zonei Întunecate, indicându-le cu exactitate duşmanilor mei poziţia. Dar darul meu este ceea ce mă defineşte, ceea ce îmi permite să fiu atât de bun în ceea ce fac.

Darul meu. Pot găsi orice sau pe oricine. Indiferent cât de bine se ascund.

Aşa că am stat acolo, în umbrele acelea profunde şi întunecate, cu spatele lipit de zid, am respirat adânc şi am închis ochii, concentrându-mă. Şi am

deschis ochiul minții mele, cel de-al treilea ochi al meu, ochiul secret. Energiile s-au învolburat înlăuntrul meu, dure şi mugind, şi apoi au ieşit din mine, grăbindu-se în toate direcțiile, aprinzând cerul ca eu să pot Vedea totul. Bubuitul a o mie de voci s-a pogorât asupra mea, multe neomeneşti, şi a trebuit să mă chinui să mă concentrez, să-mi îndrept viziunea asupra lucrului pe care îl căutam. Vacarmul s-a stins şi simțeam deja o direcție, o distanță. Şi apoi Ceva a apărut din lumea de sus, mi-a smuls mintea din trup şi a dus-o departe. Am avut senzația că zbor sau cad, în momentul în care aleea şi lumea materială au dispărut. Şi am ajuns altundeva.

De data asta, a fost rândul meu să stau în lumina reflectoarelor. O lumină se revărsa de undeva de deasupra mea, strălucitoare şi orbitoare, ținându-mă pe loc ca pe un gândac fixat cu un ac. Mă simțeam teribil de gol şi de expus, de parcă lumina scotea la iveală tot ce aveam în interior, bun sau rău. În jurul meu era numai întuneric, un întuneric profund, care ascundea multe, şi cumva îmi dădeam seama că era acolo pentru a mă proteja, pentru că nu eram suficient de demn sau de puternic pentru a vedea ce era dincolo de micul cerc de lumină. Dar simțeam că nu sunt singur, că, de fiecare parte, erau prezențe vaste şi puternice, două mari armate adunate pe un câmp nevăzut, fără sfârşit. Aveam sentimentul că se mişcau fără încetare, şi că fâlfâiau şi băteau uşor din aripi. Mintea mea, sau mai degrabă sufletul meu, fusese răpit. Adus în lumea de deasupra, la granițele imaterialului. Lumea de deasupra nu era Raiul sau Iadul, dar se spunea că le poți vedea pe amândouă de acolo.

O voce mi s-a adresat dintr-o parte, ca o armonie de mai multe voci, ca o mulțime care cânta în

sincopă, un cor format numai din soprani. Pielea mi s-a încreţit auzind-o. O întâlnisem şi înainte, la Sfântul Jude. Era o voce puternică, imperioasă, de o autoritate veche, căreia nu puteai să nu i te supui.

—Pocalul întunecat este din nou în mişcare, în lumea muritorilor. Nu putem permite aşa ceva. Este un obiect prea puternic pentru a fi lăsat în mâna oamenilor şi s-a decis că vom coborî din câmpiile glorioase şi vom merge din nou în lumea materială.

O a doua voce armonizată s-a făcut auzită din cealaltă parte, bogată şi complexă şi plină de disonanţe.

—De prea multă vreme a rătăcit Graalul Nesfânt în lumea muritorilor. Pocalul întunecat, marele corupător. Trebuie să ajungă în mâinile potrivite şi lăsat să-şi îndeplinească menirea. Vremea sa a sosit, în sfârşit. Şi astfel s-a decis că vom urca din câmpiile infernale şi că vom umbla din nou în lumea oamenilor.

Nu mă puteam gândi decât la *O, mamă...*

—Spune-ne ce ştii despre Graalul Nesfânt, a zis prima voce, şi cea de-a doua a imitat-o:

—Spune-ne, spune-ne...

—Nu ştiu mai nimic încă, am spus eu.

Nici nu m-am gândit să mint.

—Doar ce m-am apucat să-l caut.

—Găseşte-l pentru noi, a spus prima voce, implacabilă ca şi soarta, ca un aisberg care caută un vas.

—Găseşte-l pentru noi, a spus cea de-a doua voce, nemiloasă ca şi cancerul, ca şi tortura.

Ambele voci erau puternice acum, bubuind lângă mine în întuneric, dar am refuzat să mă las impresionat sau cuprins de frică. Dacă te arăţi slab în faţa unor astfel de ticăloşi supranaturali, te calcă în

picioare. Eram speriat, dar nu-mi puteam permite să o arăt. Ambele părți m-ar fi putut distruge într-o clipă, chiar fără motiv. Dar nu aveau să o facă, atâta vreme cât credeau că le pot fi de ajutor. Am scrutat întunericul, sfidător şi imparțial. Îngeri sau demoni, ambii vorbeau cu aroganța celor puternici. Dar eram sigur că aveam o întrebare care le putea dezvălui adevărata lor poziție.

— Dacă sunteți atât de puternici, am spus eu, de ce nu găsiți singuri Graalul Nesfânt? Credeam că nu vi se poate ascunde nimic, vouă sau şefilor voştri!

— Nu-l putem vedea, a spus prima voce. Natura sa îl ascunde de noi.

— Nu-l putem vedea, a spus a doua voce. Puterea sa îl ascunde de noi.

— Dar tu poți Vedea ceea ce e ascuns.

— Vezi pentru noi.

— Nu lucrez pe gratis, am spus eu, tern. Şi, dacă unul dintre voi m-ar fi putut forța, ați fi făcut-o deja. Aşa că nu vă mai luați de mine şi faceți-mi o ofertă concretă.

A urmat o pauză lungă, şi pe urmă vocile au spus deodată:

— Ce vrei?

— Informații, am spus eu. Spuneți-mi despre mama mea. Despre misterioasa mea mamă, care m-a părăsit. Spuneți-mi cine şi ce şi unde este.

— Nu-ți putem spune asta, a zis prima voce. Ştim doar ce suntem lăsați să ştim, şi unele lucruri sunt interzise, chiar şi pentru noi.

— Nu-ți putem spune asta, a zis a doua voce. Ştim numai ce se spune în întuneric, şi unele lucruri sunt prea îngrozitoare, chiar şi pentru noi.

— Aşadar, am spus eu, nu sunteți decât nişte mesageri glorificați, care lucrează pe baza unor

cunoştinţe limitate. Trimiteţi-mă înapoi. Am treabă de făcut.

– Nu ne poţi vorbi astfel, a spus prima voce, armoniile sale urcând şi scăzând. Sfidează-ne şi vei fi pedepsit.

M-am întors către celelalte prezenţe.

– O să-i lăsaţi să facă asta? Dacă sunt rănit sau mi se întâmplă ceva, riscaţi să pierdeţi singura persoană care poate găsi cu siguranţă Graalul Nesfânt pentru voi.

– Nu-l atingeţi pe muritor, a spus imediat cea de-a doua voce.

– Nu ne puteţi vorbi astfel!

– Vorbim cum dorim! Aşa cum am făcut mereu!

S-a simţit un forfotit şi o tulburare în întuneric, de parcă două mari armate se pregăteau de război. Se auzeau voci mânioase, se proferau ameninţări şi jurăminte, şi intenţiile erau de rău augur. Şi a fost cel mai uşor lucru din lume să mă strecor în tăcere pe lângă ei, să revin în corpul meu, care mă aştepta la uşa de pe aleea de lângă Ciudaţii. Devenise rece şi ţeapăn în absenţa mea, şi am mârâit tare în momentul în care mi-am întins muşchii amorţiţi şi mi-am frecat mâinile pentru a-mi pune sângele în mişcare. Mi-am închis bine mintea, reactivându-mi cele mai puternice scuturi mentale. Nu rezişti prea mult în Zona Întunecată dacă nu înveţi câteva trucuri utile care să-ţi protejeze mintea şi sufletul de atacurile sau influenţele exterioare. Dacă umbli pe aici cu mintea deschisă, capul îţi va deveni mai plin decât peronul metroului la orele de vârf.

Şi totuşi, îmi era clar că nu-mi voi mai putea folosi darul. Ori de câte ori aş fi renunţat la apărare suficient de mult ca să Vad, puteam paria că trimişii de Sus şi de Jos de-abia aşteptau să mă prindă din

nou. Şi să-mi facă o ofertă pe care nu mi-ar fi fost permis s-o refuz. Deci se părea că trebuia să rezolv cazul pe calea dură: să trag oamenii de limbă, punând întrebări impertinente, şi să mai pun pe cineva la colţ.

Ceea ce însemna că aveam nevoie de Suzie Armă-de-Foc chiar mai mult decât crezusem.

***

Suzie Puşcă-de-Vânătoare locuia într-unul dintre cele mai mizere cartiere ale Zonei Întunecate, pe una dintre acele străzi înguste, care se ascund în umbrele drumurilor mai umblate. Împânzită de reclamele luminoase ale magazinaşelor şi studiourilor, oferind acces la tot feluri de plăceri şi bunuri meschine şi suspecte, la preţuri exorbitante, desigur, era genul de loc unde chiar şi aerul avea un gust infect. Neonul clipea cu o intensitate aproape stroboscopică, iar bărbaţii şi femeile cu trupuri pictate şi alţii care nu erau nici una, nici alta sau care erau ambele zâmbeau rece din spatele ferestrelor luminate. De undeva se auzea muzică, dură şi tentantă, şi altundeva cineva ţipa şi se ruga ca durerea să nu înceteze.

M-am îndreptat către mijlocul străzii, evitând trotuarul unsuros, măturat de ploaie şi plin de gunoi. Nu doream ca vreun necunoscut să mă tragă de braţ sau să-mi şoptească linguşitor la ureche. Nu vroiam să atrag atenţia sau să mă uit la vitrinele magazinelor. Era mai sigur aşa. Nu era bine să fiu obligat să rănesc pe cineva chiar la începutul cazului. Locuinţa lui Suzie se găsea exact în mijlocul tuturor acestor lucruri, între un local unde se jupuiau piei şi o carmangerie unde se vindea carne de porc. Din exterior, partea de clădire pe care o ocupa

arăta distrusă, în ruină, aproape abandonată. Cărămizile fuseseră înnegrite de nenumăraţi ani de poluare şi neglijare, pline de straturi de afişe care se cojeau şi, ici şi colo, de graffiti obscene. Toate ferestrele fuseseră acoperite cu scânduri. Dar ştiam că uşa cu vopsea scorojită avea un miez gros de oţel tare, şi că era protejată de încuietori şi apărători magnifice, de înaltă tehnologie şi magice. Suzie lua siguranţa personală în serios.

Eram unul dintre foarte puţinii oameni cărora le încredinţase codurile de intrare corecte. M-am uitat împrejur, pentru a mă asigura că nimeni nu era prea aproape sau se arăta prea interesat şi apoi am pliat tastatura şi grilajul ascunse. (Nu avea rost să bat sau să strig; nu mi-ar fi răspuns. Nu o făcea niciodată.) Am introdus numerele corecte şi mi-am rostit numele în grilaj. Am aşteptat şi o faţă s-a format lent din uşă, adunându-şi trăsăturile din lemnul crăpat. Nu era o faţă de om. Ochii s-au deschis, unul câte unul, şi mi-au studiat chipul, apoi forma cea urâtă s-a afundat înapoi în lemn şi a dispărut. Părea dezamăgită că nu putea să-mi facă ceva neplăcut. Uşa s-a deschis şi am intrat. De-abia mă dădusem din calea ei când s-a trântit cu putere în spatele meu.

Holul gol era luminat de un singur bec, care atârna jalnic din tavanul jos. Cineva ţintuise de perete un lup mort cu un pistol de nituit. Sângele de pe podea părea încă lipicios. Un şoarece se zbătea neputincios într-o pânză de păianjen. Suzie nu s-a priceput niciodată la gospodărie. Am parcurs holul şi am început să urc scările şubrede care duceau la etaj. Aerul era umed şi stătut. Lumina era atât de slabă, de parcă mergeam pe sub apă. Paşii mei răsunau tare pe treptele din lemn, dar aşa trebuia, desigur.

La etajul superior se găseau singurele încăperi mobilate din casă, două la număr. Suzie avea o cameră în care dormea şi una unde stătea de obicei, şi asta era tot ceea ce conta pentru ea. Uşa de la dormitor era deschisă, şi am privit înăuntru. Pe podeaua goală din lemn era o grămadă de pături mototolite, adunate ca un cuib. O toaletă mizerabilă stătea într-un colţ, lângă un minibar vechi pe care îl furase din vreun hotel. Un dulap şi o masă de toaletă şi o panoplie în care erau o duzină de arme diferite. Nici urmă de Suzie. Camera mirosea apăsător, greu, feminin, febril.

Cel puţin era trează. Asta însemna ceva.

Am înaintat pe palier. Pereţii de ipsos erau crăpaţi şi găuriţi, ici şi colo, de gloanţe. Numere de telefon, formule magice şi memento-uri mnemonice obscure fuseseră mâzgălite peste tot, cu ruj şi creion pentru sprâncene, cu scrisul de mână gros şi cu litere mari al lui Suzie.

Uşa de la cealaltă cameră era închisă. Am deschis-o şi am privit înăuntru.

Jaluzele erau trase, ca întotdeauna, blocând luminile şi sunetele străzii de afară şi ale restului lumii. Suzie ţinea la intimitatea ei. Un alt bec asigura iluminarea. Şnurul de la care se aprindea era ţinut laolaltă de un nod în mijloc. Pe podea era plin de ambalaje de mâncare la pachet, şi de magazii de cartuşe folosite, sticle de gin goale şi pachete de ţigări mototolite. De-a lungul unui perete erau aliniate grămezi instabile de carcase de casete video şi DVD-uri. Pe un alt perete era atârnat un afiş uriaş, mare cât o zi de post, cu Diana Rigg ca doamna Emma Peel, din vechea emisiune TV *Avengers*. Sub afiş, Suzie mâzgălise „Idolul meu" cu ceva ce părea a fi sânge uscat.

Suzie Armă-de-Foc stătea tolănită pe o canapea din piele de culoare verde, uzată şi decolorată, cu o sticlă de gin în mână şi cu o ţigară în colţul gurii lăsate în jos. Urmărea un film la un televizor cu ecran al naibii de mare. Am intrat în cameră şi în câmpul vizual al lui Suzie, lăsându-i suficient timp ca să se obişnuiască cu prezenţa mea. De canapea era rezemată o puşcă de vânătoare, la îndemână, iar pe podea, la picioarele ei, o grămăjoară de grenade. Lui Suzie îi plăcea să fie pregătită pentru oricine ar fi venit pe nepregătite. Nu s-a întors să mă privească în momentul în care m-am oprit lângă canapea şi m-am uitat la filmul pe care îl viziona. Era un film de acţiune, cu Jackie Chan. Scena aceea aproape de sfârşitul *Armurii zeilor*, în care patru femei de culoare, cu sâni mari, îmbrăcate în piele îl încolţesc pe Jackie şi-l bat măr. Bună scenă. Coloana sonoră era parcă formată numai din ţipete şi lovituri exagerate. Am privit în jur, dar nimic nu se schimbase de la ultima mea vizită. Încă nu apăruse vreun alt articol de mobilier, în afară de calculatorul obişnuit de pe podea.

Suzie nu mai avea nici măcar telefon. Nu era sociabilă. Dacă avea cineva nevoie de ea, exista poşta electronică, suficient. Pe care poate că nu o citea cu zilele, dacă nu avea chef.

Ca de obicei, când nu lucra, Suzie uitase de sine. Purta un tricou murdar cu Cleopatra Jones şi o pereche de blugi care fuseseră spălaţi aproape până la distrugere. Era desculţă şi nemachiată. După cum arăta, trecuse ceva timp de la ultimul ei angajament. Se îngrăşase, burta i se revărsa peste blugi, părul lung şi blond îi era foarte ciufulit şi mirosea rău. Fără să-şi ia ochii de la haosul de pe ecran şi fără să se sinchisească să scoată mai întâi ţigara din gură, a

tras o duşcă zdravănă din sticla de gin şi apoi mi-a întins-o mie. I-am luat-o din mână şi am aşezat-o pe podea, departe de ea.

—Au trecut aproape şase ani de când am fost pe aici, Suze, am spus eu, destul de tare ca să acopăr zgomotul televizorului. Şase ani, şi locul ăsta vechi nu s-a schimbat deloc. Tot la fel de oribil şi dezgustător. Gunoiul din lumea întreagă probabil că vine aici ca să putrezească. Pariez că singurul motiv pentru care clădirea asta nu colcăie de şobolani este fiindcă i-ai mâncat.

—Sunt buni cu cartofi prăjiţi şi nişte ceapă, a zis Suzie, fără să se uite la mine.

—Cum poţi trăi aşa, Suze?

—M-am obişnuit. Şi nu-mi spune Suze. Acum stai jos şi ţine-ţi gura. Întrerupi o parte interesantă.

—Doamne, ce nesătulă eşti, Suzie.

Nu m-am aşezat pe canapea. Tocmai îmi curăţasem haina.

—Nu faci niciodată curat pe aici?

—Nu. Aşa ştiu unde este fiecare lucru. Ce vrei, Taylor?

—Păi, în afară de pacea mondială şi Gillian Anderson înmuiată în ciocolată topită, aş vrea nişte dovezi cum că te-ai hrănit raţional. Nu poţi trăi cu mâncare de la fast-food. Când ai gustat ultima dată nişte fructe proaspete? De unde-ţi iei necesarul de vitamina C?

—Din pilule, în mare parte. Nu e minunată ştiinţa? Urăsc fructele.

—Din câte îmi aduc aminte, nici după legume nu te prea dai în vânt. Mă mir că nu te-ai îmbolnăvit de scorbut.

Suzie a râs pe înfundate.

—Sistemul meu s-ar autodistruge dacă ar primi

ceva atât de sănătos. Mănânc supă de legume. Uneori. Trece de sistemul meu de apărare.

Am lovit cu piciorul o cutie goală de îngheţată şi am suspinat adânc.

— Urăsc să te văd aşa, Suzie.

— Atunci nu te uita.

— Grasă şi leneşă şi indiferentă. Nu ai nici o ambiţie?

— Să mor în glorie.

A tras un fum adânc din ţigară şi a suspinat senzual.

M-am aşezat pe braţul canapelei.

— Nu ştiu de ce trec mereu pe aici, Suze.

— Pentru că monştrii ca noi trebuie să stea împreună.

M-a privit în sfârşit, fără să zâmbească.

— Cine altcineva ne-ar putea îndrăgi?

I-am înfruntat privirea fără să clipesc.

— Meriţi ceva mai bun decât asta.

— Asta arată cât de multe ştii. Ce vrei, Taylor?

— De cât timp tândăleşti pe aici? De câteva zile? De câteva săptămâni?

A dat din umeri.

— Sunt între cazuri. Bottom a renunţat la vânătoarea de recompense.

— Majoritatea oamenilor fac şi altceva în afară de muncă.

— Eu nu sunt ca majoritatea oamenilor. Şi e bine aşa, dat fiind că majoritatea oamenilor mă deprimă într-un mod de nedescris. Munca mea e viaţa mea.

— Să ucizi oameni e un stil de viaţă?

— Fă ceea ce te pricepi, asta obişnuiesc să spun. Drace! Pentru mine, e o operă de artă. Mă întreb dacă mi-ar fi recunoscută. Taci şi uită-te la film, Taylor. Urăsc când oamenii vorbesc în timpul părţilor bune.

Am stat cu ea şi m-am uitat în tăcere la film o vreme. Din câte ştiam, mă apropiam cel mai tare de noţiunea de „prieten" pe care o avea Suzie Puşcă-de-Vânătoare. Nu era obişnuită să iasă şi să cunoască oameni, decât dacă asta implica uciderea lor ulterioară. Era însufleţită numai de munca ei. Între cazuri, se retrăgea şi vegeta, aşteptând următoarea şansă ca să iasă şi să facă singurul lucru pe care ştia să-l facă bine, lucrul pentru care se născuse.

— Îmi fac griji pentru tine, Suzie.

— Nu-ţi face.

— Trebuie să ieşi din fundătura asta şi să cunoşti oameni. *Unii* merită să fie cunoscuţi.

— Am mai avut relaţii cu bărbaţi, din când în când.

A fost rândul meu să pufnesc tare.

— De obicei, pleacă în mare grabă.

— Nu e vine mea că nu pot ţine pasul cu mine.

Şi-a mişcat grăsimea pe canapea şi a tras un vânt sănătos.

M-am uitat fix la ea.

— De obicei pleacă fiindcă îi pui să se uite la *Girl on a motorcycle* de prea multe ori.

— Filmul ăsta e clasic! a spus Suzie, automat. Marianne Faithful nu a arătat niciodată mai bine. Filmul ăsta e în top, ca şi *Easy Rider* şi *Îngerii Iadului* al lui Roger Corman.

— De ce m-ai împuşcat, acum şase ani?

Nu am ştiut că aveam să întreb asta până n-am făcut-o.

— Erai căutat, a spus Suzie. Se pusese o recompensă grasă pe capul tău.

— Ştiai că anunţul era fals. Totul nu a fost decât o înscenare. Trebuia să ştii asta... dar m-ai împuşcat oricum. De ce?

— Plecai, a spus ea, încet. Cum te-aş fi putut opri altfel?

— Oh, Suze...

— De ce crezi că te-am rănit doar? Ştii că nu ratez niciodată. Dacă vroiam să te omor, ai fi fost mort.

— De ce era atât de important pentru tine să mă împiedici să plec?

În sfârşit, s-a întors ca să se uite la mine.

— Pentru că locul tău e aici. Pentru că... până şi monştrii trebuie să simtă că nu sunt singuri. Uite, Taylor, ce cauţi aici? Întrerupi un clasic.

— Iarăşi Bruce Lee? am spus eu, doar ca s-o necăjesc. Şi pentru că ştiam că scosesem de la ea toată sinceritatea pe care o puteam suporta amândoi.

— Nu fi prost. Ăsta este Jackie Chan.

— E vreo diferenţă?

— Hulitorule. Jackie are nişte mişcări superbe, dar Bruce Lee este Dumnezeu.

— Că veni vorba, am spus eu, ca din întâmplare, am un caz la care aş avea nevoie de ajutor.

Suzie s-a îndreptat şi mi-a acordat toată atenţia ei pentru prima dată.

— Ai un caz legat de Bruce Lee?

— Nu. De Dumnezeu. Sunt îngeri în Zona Întunecată.

Suzie a dat din umeri şi s-a întors din nou către ecranul televizorului.

— Era vremea. Poate că o să facă curăţenie.

— Poate. Dar este foarte posibil ca din locul ăsta să nu mai rămână prea multe după ce termină ei treaba. Sunt în căutarea Graalului Nesfânt. Am un client care vrea ca eu să-l găsesc primul. Mă gândeam c-ai vrea să mă ajuţi. Plata este într-adevăr grozavă.

Suzie a scos o telecomandă de undeva de sub ea şi a pus pauză la film. Jackie a îngheţat la jumătatea loviturii. Suzie s-a uitat la mine.

—Cât de grozavă?

—Îţi ofer cincizeci de mii din onorariul meu. Primeşti 25.000 în avans şi restul, la sfârşit.

Suzie s-a gândit la oferta mea, cu faţa impasibilă.

—E o slujbă foarte periculoasă? Va trebui să ucid mulţi oameni?

—Şansele sunt... da şi da.

A zâmbit.

—Atunci contează pe mine.

Şi asta a fost tot. Lui Suzie nu-i păsa realmente de bani. Nu i-a păsat niciodată. Doar se prefăcea, ca oamenii să nu creadă că pot profita de ea. Pentru ea, slujba conta întotdeauna, provocarea. Singurul sentiment de valoare de sine cu care rămăsese după ce se bătuse cu forţe care ar fi putut-o distruge. Am scos banii din plicul pe care mi-l dăduse Jude, am numărat jumătate şi i-am aruncat pe canapea, lângă ea. A încuviinţat, dar nu i-a ridicat. Nu avea un seif sau o casă de valori, pe motivul irefutabil că nimeni nu ar fi fost atât ne nebun încât să fure de la ea. Existau moduri mai puţin dureroase de a te sinucide. A închis televizorul, a stins ultimul inci de ţigară de canapeaua din piele, a aruncat mucul şi apoi m-a fixat cu privirea.

—Ai toată atenţia mea. Îngeri... şi un Graal Nesfânt. Ciudat. Neobişnuit, faţă de cazurile noastre. Argintul e bun împotriva îngerilor?

—Nici măcar dacă l-ai încărca într-o bazucă. Probabil că ai putea lega un înger de o bombă nucleară şi ai putea-o detona, şi nici măcar n-ar clipi. Îngerii sunt duri tare.

Suzie m-a privit o vreme îndelungată. Era întotdeauna greu să-ți dai seama dacă gândea, în spatele măștii aceleia reci, pe care o folosea drept față.

— Ești religios, Taylor?

Am dat din umeri.

— E greu să nu fii, în Zona Întunecată. Măcar pentru faptul că nu vei găsi atei în tranșee. Sunt sigur că există Dumnezeu, Creatorul. Doar că nu cred că-i pasă de noi. Nu cred că contăm pentru el. Tu?

— Obișnuiam să le spun oamenilor că sunt o agnostică târzie, a spus ea. Acum le spun că sunt o eretică renăscută. M-am alăturat unui grup de adoratori ai lui Kali pentru o vreme, dar mi-au spus că sunt prea dură, pămpălăii. Cel mai mult... cred în pistoale, cuțite și lucruri care fac poc. De care vom avea probabil nevoie dacă mergem după Graalul Nesfânt. Să înțeleg că avem concurență?

— O grămadă. Deci nu te deranjează să înfrunți îngerii sau demonii?

A zâmbit rece.

— Tu dă-mi o țintă că de restul mă ocup eu.

S-a încruntat, gânditoare.

— Auzisem de o armă, odată... Pistolul Vorbitor. Creată special pentru a ucide îngeri. Colecționarul a încercat să mă mituiască cu ea mai demult, ca să se culce cu mine...

— Cred că vom lăsa asta ca ultimă soluție, am spus eu, pe un ton diplomatic.

A dat din umeri.

— Deci, de unde începem?

— Mă gândeam să le facem o vizită Lorzilor Demonici.

— Ălora de se pretind gangsteri? Am văzut cățeluși în reclame la hârtie igienică mai amenințători decât adunătura aia de prefăcuți.

— Aparențele înşeală.

A pufnit.

— Da, aşa o fi.

M-am ridicat. Era timpul să ne apucăm de treabă.

— Ia ceea ce trebuie şi hai să mergem, Suzie. Susul şi Josul au încercat deja să mă atragă de partea lor. Sunt sigur că lucrăm contra timp de data asta.

Suzie s-a ridicat fără grație în picioare şi a ieşit din cameră, păşind apăsat şi îndreptându-se către dormitor. Am aşteptat răbdător în timp ce ea arunca lucrurile în toate părțile, căutând ceea ce avea nevoie.

Când s-a întors, arăta din nou ca Suzie Puşcă-de-Vânătoare. Tricoul răpănos şi blugii decolorați dispăruseră, locul lor fiind luat de o haină neagră de piele, lucioasă, de pantaloni şi de cizme până la genunchi, ornamentate din belşug cu lanțuri şi ținte din oțel. Purta două banduliere de gloanțe peste pieptul impresionant şi patul puştii ei pneumatice favorite se vedea pe deasupra umărului drept, ieşind din teaca de pe spate. O duzină de grenade asortate îi atârna la cingătoare. Chiar se pieptănase şi se fardase puțin. Părea tenace şi mortală şi foarte vie. Suzie Armă-de-Foc, pusă pe fapte mari, îndreptându-se către pericolele de moarte, radiind de fericire.

— La naiba, am spus eu. Clark Kent devine Superman.

— Big Boy Scout, a surâs ea, batjocoritor. Cine este clientul nostru de data asta, Taylor?

— Vaticanul. Aşa că ai grijă cum vorbeşti. Eşti gata?

— Ce întrebare de rahat. Sunt gata de când mă ştiu.

Mi-am notat în minte să o țin la distanță de Jude și am preluat ștafeta. Era o zi bună pentru ca altcineva să moară.

PATRU

Demoni, nazişti şi alţi indezirabili

Am mers în zona cartierelor rezidenţiale. Cele mai infame, mai înfricoşătoare şi mai mizere spelunci se găsesc întotdeauna în zona cartierelor rezidenţiale. Unde se duc oamenii frumoşi, ca să-şi arate urâciunea interioară în locurile private. În zona cartierelor rezidenţiale, unde neonul devine mai stilat şi ispitele sunt mai rafinate. Unde poţi avea parte de cea mai bună mâncare şi de cel mai bun vin şi de cele mai bune droguri şi de cea mai bună muzică, dacă ţi le poţi permite. Preţul este uneori plătit în bani şi alteori în respect de sine, şi aproape întotdeauna îţi jertfeşti sufletul, până la urmă. În zona cartierelor rezidenţiale, poţi vedea pe toată lumea urcând şi pe fiecare coborând. Cine se-aseamănă, se-adună.

Cum mergeam pe străzile măturate de ploaie, sub neonul fierbinte, cu Suzie lângă mine, ca un câine de pază de-abia ţinut în lanţ, mi-am dat rapid seama că într-adevăr erau mult mai puţini oameni decât de obicei. Numai gândul unor îngeri veniţi în vizită, de Sus şi de Jos, îi făcuse pe mulţi indivizi familiari să dispară din văzul lumii pentru o vreme. Şi totuşi, pe străzi erau încă grupuri de oameni, mişcându-se în toate direcţiile, atraşi de tentaţii, evitând contactul vizual, cu buzele umede de dorinţă. În drumul lor către afaceri sau plăceri pe care nu le puteau sau nu vroiau să le amâne, chiar şi sub ameninţarea Zilei de Apoi.

Din când în când, câte unii o vedeau pe Suzie Armă-de-Foc venind către ei şi dispăreau rapid, în linişte, refugiindu-se pe străzile şi aleile lăturalnice şi convenabile. Alţii se ascundeau după uşi sau în umbre, cu umerii adunaţi şi capetele plecate, sperând să nu fie observaţi. Câţiva au coborât de pe trotuar, pe stradă, ca să fie siguri că îi lasă suficient spaţiu. Un act periculos în sine. Nu era prea înţelept să te apropii de traficul neîncetat din Zona Întunecată. Nu toate mijloacele de transport erau, într-adevăr, mijloace de transport. Unele dintre ele erau chiar înfometate.

Când mergi în lumea bună, în pieţele curate, cu străzi mărginite de copaci şi stâlpi de iluminat ornamentaţi, în stil vechi, când treci pe lângă tot felul de clădiri scumpe, cu pretenţii de clasă şi sofisticare, ajungi într-un univers mult mai plin de nemernici. Există restaurante unde trebuie să faci rezervare cu luni înainte, doar ca să fii luat în zeflemea de un chelner. Magazine uriaşe, care vând tot felul de articole de lux, strălucitoare, de prost gust şi inutile, ce pot momi o inimă lacomă. Pivniţe de vin, care servesc băuturi mai vechi decât însăşi civilizaţia şi care înnebunesc şi aprind şi aduc înţelegeri teribile. Magazine de arme şi vânzători de influenţă, şi saloane tăcute, unde destinele pot fi reglate şi reputaţiile recâştigate. Şi, desigur, cele mai atrăgătoare articole de marcă şi cele mai recente capricii. Dragoste de vânzare, sau cel puţin de închiriat, şi răzbunare garantată.

Şi cluburi de noapte la care nici nu visezi.

Zona Întunecată are cele mai bune cluburi de noapte, locuri fierbinţi şi staţiuni din lume. Uşile nu se închid niciodată, muzica răsună la nesfârşit şi distracţia nu se încheie nicicând. Nicăieri nu veţi

întâlni scene mai vii, fete mai strălucitoare, o atmosferă mai decadentă sau umbre mai periculoase. Acestea sunt locurile care îl pot mânca de viu pe cel neatent, dar şi asta face parte din atracţii. Papagalul Albastru, Spânzuratul, Grota lui Caliban şi Locul Păgân. Odată ce ai trecut de portarii ameninţători şi de uşile solide, meniul include muzică de diverse feluri, cu nişte reprezentaţii live despre care puteai să juri că au dispărut. Robert Johnson, cântând încă melodii triste cu degetele lui obosite, pentru a-şi răscumpăra sufletul. Glenn Miller şi formaţia sa, interpretând încă Pennsylvania 6-500. (Colecţionarul îl conserva pe Miller în gheaţă de mult timp, dar acum îl închiria, pentru o sumă considerabilă, despre care nu se vorbea în public). Buddy Holly, lovindu-şi chitara de parcă aceasta ar fi ripostat, în deschiderea spectacolului Rock & Roll Sky-Diving All-Stars. Şi Lizard King în persoană, în turneu de la Cascada Umbrelor, orăşelul acela de vizavi de dincolo, unde legendele merg să moară când lumea nu mai crede în ele. Plus o grămadă de Elvişi, John Lennoni şi Jimi Hendricşi, de diverse autenticităţi. Plăteai şi alegeai.

Suzie şi cu mine ne îndreptam către Gheena. Un concern relativ nou, recomandat pentru căutătorii de plăceri pretenţioşi. Un loc extrem de privat, pentru cei care combină plăcerea cu durerea, pentru a forma un întreg cu mult mai mare decât suma părţilor sale componente. Unde mâinile mângâietoare aveau unghii ascuţite şi fiecare sărut lăsa o picătură de sânge în gură. Gheena, nesurprinzător, se afla sub pământ. De sus, de pe stradă, locul părea doar un alt restaurant, specializat în mâncăruri din animale dispărute. Pentru a ajunge la Gheena, trebuia să cobori un şir lung de scări murdare, din pia-

tră, până la o alee cu mult sub nivelul străzii. Aici nu existau neoane şi nici atracţii uimitoare. Fie ştiai ce cauţi şi unde să-l găseşti, fie nu erai clientul potrivit pentru Gheena. Era genul de loc unde, dacă trebuia să întrebi care e preţul unui lucru, nu-ţi puteai permite asta. Mai fusesem acolo o dată, ca să salvez un succub care vroia să-şi rezilieze contractul. Finalul a fost mizerabil şi neplăcut, dar aşa e viaţa. În Zona Întunecată.

Suzie şi cu mine am înaintat pe alee, ignorând coada lungă. Câţiva dintre cei pe lângă care am trecut ne-au privit urât şi au bombănit, dar nimeni nu a spus nimic. Suzie şi cu mine eram binecunoscuţi şi reputaţia noastră spunea totul. Câţiva oameni au scos camere de filmat, în cazul în care ar fi fost necazuri. Uşa solidă din oţel, singura intrare la Gheena, era păzită de doi dintre Lorzii Demoni, care aruncau tuturor priviri ameninţătoare, cu braţele musculoase încrucişate pe piepturile lor masive.

La prima vedere, Lorzii păreau doar o altă bandă de stradă. Ambii purtau haine din piele neagră, lucioase, cam murdare, pline de ţinte şi de lanţuri. Feţele le erau pictate în culori tribale vii, nişte mâzgălituri de prost gust pe o piele atât de neagră, încât avea reflexe albăstrui. Purtau banderole cu coarne de diavol pe frunte şi, când zâmbeau sau rânjeau, îşi arătau dinţii piliţi şi transformaţi în nişte colţi ascuţiţi. Dar aveau ceva în plus, în liniştea lor nenaturală, în aerul care fierbea de ameninţări, pe care îl degajau, ceea ce demonstra că erau mult mai mult decât doar nişte pretinşi gangsteri. Cu siguranţă, nici unul dintre jucătorii profesionişti, care aşteptau răbdători să intre, nu s-a gândit vreodată să nu respecte rândul. În mare parte, erau puşti bogaţi, purtând tot felul de fetişuri, ai căror părinţi

ar fi putut probabil cumpăra şi vinde Gheena pe bani mărunţi, dar asta nu conta aici. Nu conta cine eşti, ci pe cine cunoşti, ca să poţi intra.

Suzie i-a studiat pe cei doi Lorzi care păzeau intrarea şi le-a aruncat o privire ameninţătoare când au refuzat să ne observe. Avea tendinţa de a lua astfel de atitudini personal. A privit în jur, apoi a rânjit imparţial la Lorzi şi la coadă.

—Ştii exact locul în care să aduci o fată, Taylor. Cu siguranţă va trebui să-mi dezinfectez cizmele mai târziu. Avem ceva care să semene măcar a plan?

—A, păi mă gândeam că am putea forţa intrarea, insulta exact oamenii care trebuie şi bate măr pe oricine ne enervează.

Suzie a zâmbit scurt.

—Genul meu de petrecere.

M-am îndreptat către Lorzi, plin de încredere. Suzie m-a urmat îndeaproape, uitându-se în continuare ameninţător. Unii dintre cei de la coadă s-au hotărât să încerce alt club. Paznicii au catadicsit în sfârşit să ne observe prezenţa. Se străduiau din greu să pară relaxaţi şi calmi, dar nu prea reuşeau. Pumnii încleştaţi îi trădau. Cel din stânga s-a uitat cu dispreţ la mine de la înălţimea sa de 6 picioare şi 4 inci.

—Înapoi la coadă, a mârâit el, din colţul gurii. Nu se sare. Nu se acceptă mită. Nu se fac excepţii. Numai pentru membri. Şi voi doi oricum v-aţi pierde timpul. Avem un cod de ţinută foarte strict.

—Aşa că, valea, a zis cel din dreapta, de la înălţimea sa de 6 picioare şi 6 inci. Înainte să vă facem ceva care i-ar deranja pe domnii şi pe doamnele drăguţe de la coadă.

—Lasă-mă să-i omor, Taylor, a spus Suzie. A fost cam linişte până acum.

—Controlează-ţi târfa, Taylor, a spus cel din

stânga. Sau o luăm înăuntru şi-i arătăm noi cum să se poarte. Poate că ţi-o dăm înapoi, într-o săptămână sau două, după ce o dresăm cum se cuvine.

Puşca lui Suzie aproape că a şuierat când a zburat afară din teaca de pe umărul ei, şi Lordul Demon a tăcut brusc când ea i-a îndesat ambele ţevi în nas.

—Chiar aş vrea să te văd încercând asta, a spus ea, afişându-şi zâmbetul îngrozitor.

—Ea, le-am explicat Lorzilor Demoni, e Suzie Armă-de-Foc. Cunoscută şi ca Suzie Puşcă-de-Vânătoare, cunoscută şi ca O, Doamne, ea e, fugiţi.

—O, *mamă*, au spus cei doi paznici, aproape la unison.

Majoritatea celor de la coadă au hotărât în acel moment că e timpul să se afle altundeva şi paşii lor grăbiţi au răsunat tare pe alee. Dar câţiva au înaintat puţin, murmurând de nerăbdare, cu ochii flămânzi după sânge şi doritori ca moartea să fie anunţată printr-un foc de armă. Lordul Demon cu puşca în nas a încercat să stea chiar mai calm decât de obicei, în timp ce celălalt paznic vorbea precipitat într-un interfon ascuns de lângă uşă. A urmat o pauză, suficient de lungă pentru ca toate părţile interesate să devină agitate, apoi uşa grea de oţel s-a deschis şi lumina puternică şi muzica fierbinte şi apăsătoare s-au răspândit în aerul nopţii. Am intrat în Gheena, străduindu-mă să par în trecere, în timp ce Suzie le-a adresat un rânjet sălbatic paznicilor, înainte de a mă urma, ţintuindu-i încă pe ambii Demoni cu puşca sa, până când uşa s-a închis de tot în urma noastră. A vrut să-şi pună puşca în teacă, apoi s-a uitat atent în jur şi a hotărât să n-o lase din mână.

În Gheena era un zgomot drăcesc, chitarele de death metal urlând din nişte difuzoare ascunse. Lu-

mina era puternică şi dură şi aproape dureros de intensă. Aici nu erau întunecimi şi umbre în care să te poţi ascunde. Totul era la vedere, pentru ca orice faptă şi reacţie să poată fi savurate de mulţimea agitată. Majoritatea clienţilor clubului se foiau înainte şi înapoi pe ringul sălii de bal, arătând foarte şic în haine de piele în stil gotic, cauciuc decupat şi latex aplicat prin pulverizare. Dar adevărata acţiune era în lumina reflectoarelor, în jurul perimetrului.

Pereţii din piatră fuseseră astfel decoraţi încât să arate cât mai mult a temniţă medievală şi, oriunde te uitai, vedeai victime fericite întinse pe scaune de tortură sau suspendate în cuşti sau bucurându-se de îmbrăţişarea unei fecioare din fier, plină de ace hipodermice în locul spiţelor de metal. Se auzeau în permanenţă ţipete de durere şi de bucurie, şi urlete de aprobare de la privitorii extaziaţi. Victimele se chirceau languros în timp ce sufereau, dând satisfacţie mulţimii. Ici şi colo, câte o dominatoare înaltă, frumoasă ca un cuţit ascuţit, îmbrăcată în piele neagră, cu curele şi catarame, se plimba mândră prin mulţime în căutarea unei victime, cu o mină arogantă şi indiferentă. Bărbaţii şi femeile se închinau în faţa acestor amante ale durerii şi încercau să le lingă cizmele lucioase în timp ce treceau. Se auzeau plesnituri de bici, strigăte chinuite şi sunete de înfierări, spre deliciul tuturor celor vizaţi. Sângele curgea şi picura şi se prelingea prin nişte canele ascunse în podea. Aerul închis mirosea a sudoare, parfum ieftin şi dezinfectant industrial.

Cam ca la dentist.

Suzie s-a uitat în jur, deloc impresionată, ba chiar indiferentă.

—Credeam că Lorzii Demoni sunt o bandă de stradă. Cum de conduc o astfel de maghernită,

pentru perverşii de clasă, cu mai mulţi bani decât minte?

—Doar pretind că sunt gangsteri, am spus eu. Aceasta este... o manifestare a adevăratei lor naturi.

Una dintre dominatoare s-a îndreptat către noi, cu un bici împletit încolăcit în mână. Buzele ei negre au format un zâmbet crud. Suzie a privit în jur şi şi-a încrucişat privirea cu dominatoarea. Calmă, amanta durerii şi-a schimbat direcţia şi şi-a continuat drumul, pierzându-se în mulţime. Cunoştea lucrul adevărat când îl vedea. M-am uitat şi eu în jur, fără să mă grăbesc. Nimic nu mă impresiona. Aici, se jucau numai de-a păcatul şi condamnarea. Aveam o experienţă mult prea bogată a realităţii ca să mai fiu impresionat.

Într-un colţ, un bărbat îşi făcea un piercing în sfârc şi se văicărea ca un copil.

Într-un sfârşit, mi-am încrucişat privirea cu una dintre fetele Lorzii Demoni, şi ea s-a îndreptat prin mulţime către mine. Oamenii s-au grăbit să i se dea din cale. Era înaltă şi blondă, cu picioare lungi şi sâni mari, o expresie ideală a rasei ariene. Purta aceleaşi haine mizere şi culori tribale vii ca şi cei doi de la uşă, până şi coarnele false de pe frunte. S-a oprit în faţa mea, zâmbindu-mi rece cu buzele ei albastre, ca să-şi arate dinţii ascuţiţi. Avea ochii complet negri. Trebuie că ştia că Suzie o ţintea cu arma, dar nu părea să-i pese.

—Ce faci pe aici, Taylor? Credeam că ţi-am explicat foarte clar că nu mai ai ce căuta în locul ăsta după ultima ta vizită.

—Sunt în trecere, am spus eu, calm. Vroiam să văd cum trăieşte restul de cinci la sută. Îmi place cum arată localul. E foarte de atmosferă. Exact ceea ce ai nevoie, dacă vrei să te joci de-a chinurile

iadului o vreme. Dar apoi, tu ştii toate astea, nu-i aşa?

—Nu aveţi ce căuta aici, a spus femeia Demon. Nici unul dintre voi. Nu e mediul vostru, sau mă înşel?

Suzie a pufnit tare, nemişcată de suferinţa încinsă din jurul ei. Nu îi păsa prea mult de vieţile celorlalţi oameni. Şi ştiam că nu e bine să arăt vreo urmă de acuzare sau de compasiune. Demonul ar fi luat-o ca pe o slăbiciune. Nu am avut niciodată timp de excese emoţionale. Nu-mi pot permite să fiu vulnerabil sau să renunţ la autocontrol. Numai autodisciplina rigidă m-a ţinut în viaţă în Zona Întunecată. Mă ajută să fiu cu un pas înaintea forţelor care au încercat să mă ucidă încă de când eram copil.

Eram aproape melancolic, uitându-mă la nebunii sado-masochişti şi la jocurile lor. Trebuie că e drăguţ să poţi *pretinde* că eşti în pericol, în timp ce eşti, totuşi, în perfectă siguranţă. Diversele lor practici nu mă supărau şi nu mă deranjau. În Zona Întunecată, înveţi de timpuriu să fii tolerant. Nu poţi să fii scos din pepeni tot timpul. Te epuizează.

—Ce *vrei*, Taylor?

I-am zâmbit femeii Demon.

—Vreau să-l văd pe domnul Oase şi pe domnul Sânge. Sunt aici în scop de afaceri. Şi, cu cât sunt mai repede de acord să mă primească, cu atât îmi pot rezolva mai rapid treburile, iar Suzie şi cu mine ne vom vedea de drum. Dacă ne laşi să aşteptăm, sigur o să creăm ceva necazuri. Aproape că îi scoatem deja din minţi pe unii dintre clienţii tăi. Au venit aici pentru iluzia pericolului, nu pentru realitatea lui.

Femeia Demon s-a uitat rapid în jur. Câţiva dintre clienţii tineri şi strălucitori se îndreptau deja

către uşă, aruncându-i lui Suzie priviri nesigure. Demonul blond a mârâit şi s-a îndreptat către scările de metal în formă de spirală, care duceau la etajul superior. Suzie şi cu mine am urmat-o îndeaproape, în timp ce ne strecuram prin mulțimea veselă. Cineva m-a pişcat de fund. Nu ar fi îndrăznit să facă la fel şi cu Suzie. Din colțul ochiului, am putut vedea cum ceilalți Lorzi Demoni îşi croiau drum prin mulțime, pentru a ni se alătura. Păreau destul de mulți.

Scările duceau către un birou privat care ocupa tot etajul superior. O altă uşă de oțel separa biroul de petrecerea de jos. Femeia Demon a bătut în uşă cu pumnul, în timp ce a privit în obiectivul unei camere de securitate suspendate. Alți Lorzi Demoni urcau scările, tăindu-ne retragerea. Nu că aş fi avut vreo intenție de a mă retrage înainte de a primi ce vroiam. Suzie se uita la mulțimea de jos. Expresia de pe buzele ei era disprețuitoare.

—Nu eşti de acord? am spus eu, încet.

— Amatori, a zis Suzie. Eu iau durerea în serios.

Erau mai multe feluri în care aş fi putut interpreta remarca ei, dar m-am hotărât să n-o fac. Uneori, de asta ai prieteni. Am privit în josul scării, şi o duzină de Demoni mi-au întors privirea. Le-am adresat cel mai tare zâmbet al meu, care spunea *ştiu ceva ce voi nu ştiți*. Nu au părut impresionați. Uşa s-a deschis în sfârşit, şi femeia Demon ne-a condus în biroul privat.

Zgomotul a încetat brusc în momentul în care uşa s-a închis în spatele ultimului Lord Demon. Parcă ne aflam pe altă planetă. Izolare fonică perfectă, deşi nu-mi puteam da seama dacă prin magie sau tehnologie de ultimă generație. Etajul fusese transformat într-un loc de întâlnire foarte conforta-

bil şi extrem de luxos şi extravagant. Scaune atât de moi încât Rip Van Winkle nu s-ar mai fi trezit dacă ar fi aţipit într-unul din ele. Un bar masiv, cu tot felul de băuturi, din toată lumea, plus câteva din nişte locuri mai ciudate. Vin de iarnă, brandy din absint, lichior de Tartarus. Boluri pe mese joase, pline de tablete multicolore şi de prafuri asortate. Peretele era acoperit de o duzină de ecrane de televizor mari, fiecare pentru un alt joc video. O tapiserie suspendată, din secolul al XV-lea, înfăţişând căderea lui Lucifer, nu suficient de lungă pentru a ascunde petele de sânge vechi şi noi de pe covorul de dedesubt, ocupa un colţ. Podeaua era în mare parte din sticlă, întărită, cred, pentru ca să putem privi la muritorii de jos, căutând plăcerile lor dureroase într-o tăcere ciudată. Ei nu vedeau decât o oglindă, care reflecta ceea ce iubeau mai mult: pe ei înşişi. Cineva a tuşit expres, şi m-am uitat în lungul încăperii la domnul Sânge şi la domnul Oase, care stăteau de-a parte şi de alta a biroului masiv din mahon. Ei îi conduceau pe Lorzii Demoni, ca şi Gheena. Nici unul nu părea fericit să mă vadă.

Spre deosebire de ceilalţi membri ai bandei, domnul Sânge şi domnul Oase nu aveau timp pentru aspectul tradiţional de stradă. Ambii purtau costume fine, cu o croială expertă. Părul lor negru şi des era dat pe spate, lăsându-le fruntea liberă, şi, atunci când zâmbeau ca să-şi arate dinţii ascuţiţi, puteai vedea reflexele aurii. Păreau înverşunaţi şi aprigi, ca toţi oamenii de afaceri. Întreprinzători din Iad. Domnul Oase era înalt şi slab, cu trăsături estetice estompate. Ochii îi erau de un albastru foarte pal, şi singurul lucru mai rece era zâmbetul lui. Domnul Sânge era mare şi gras, cu o faţă cărnoasă. Ochii îi erau de un roz intens, ca ai unui

albinos. Ambii Lorzi abordau o ținută arogantă, care denota putere. În spatele nostru, restul bandei se împrăștiase prin birou. Am numărat 32, jumătate bărbați și jumătate femei. Luaseră diverse posturi îndrăznețe, încercând să pară duri. I-am ignorat, știind că asta îi deranja cel mai mult. Suzie ținea încă în mână pușca ei de vânătoare pneumatică, ațintită exact la jumătatea distanței dintre domnul Sânge și domnul Oase. Nu părea că îi îngrijorează prea mult.

— Ce bine că v-ați alăturat nouă, a spus domnul Oase.

Vocea îi era melodioasă și urâcioasă, în același timp, o pală de vânt și nimic mai mult.

— Deja îi deranjați pe clienți și asta nu e bine, nu?

— Chiar că nu, a spus domnul Sânge.

Vocea încerca să-i fie cordială și vioaie.

— Vă pot oferi un pahar de Moët & Chandon rece? Tocmai am desfăcut o sticlă. Niște caviar, poate? Sau poate ceva mai gustos?

A făcut un gest amabil cu o mână grasă, și tapiseria suspendată s-a dat înapoi singură, pentru a dezvălui o tânără în lanțuri, împinsă în colț. De-abia ieșise din adolescență, era goală pușcă și moartă. În partea laterală a trupului ei era o gaură mare, de unde ceva se hrănise cu ea. Resturi de coaste rupte se vedeau prin carnea de un roșu-pal, și, după profunzimea găurii, se vedea că îi fuseseră scoase niște organe interne. Pe coastele rupte erau urme de dinți. Părul îi era negru ca smoala, pielea albă ca zăpada, fără nici cea mai mică urmă de culoare pe buze sau pe sfârcuri. Și apoi inima mi s-a oprit pentru o clipă, când femeia moartă și-a ridicat capul și m-a privit. Corpul îi era mort, dar sufletul îi rămăsese prins înăuntru. Ochii îi erau ațintiți asupra mea, plini de

suferință. Știa ce i se întâmpla. Gura i s-a mișcat încet.

— *Ajută-mă... ajută-mă...*

– Oferta de suferință de jos nu a fost suficientă pentru ea, a spus domul Sânge. A insistat că vrea lucrul real. Și am fost extrem de fericiți să facem asta. O îmbucătură delicioasă, nu-i așa, domnule Oase?

— Ce proști sunt muritorii ăștia, a suflat domnul Oase. Dar constituie niște gustări perfecte.

Suzie a înaintat și a împușcat-o pe femeia moartă în cap. În linie dreaptă, cele două țevi i-au sfârtecat craniul, lăsând în urmă un amestec de sânge și creieri și fragmente de oase, împrăștiate pe peretele din spatele ei, în culori de stacojiu și gri. Corpul decapitat a zvâcnit de câteva ori și apoi a rămas nemișcat. Suzie și-a reîncărcat arma și s-a uitat calmă la domnul Oase și la domnul Sânge.

— Există lucruri pe care nu le suport.

— Drept, am spus eu, în timp ce cei doi lideri ai bandei nu-și reveniseră încă de pe urma șocului și a furiei. V-ați depășit atribuțiile, Lorzilor Demoni. Nu sunteți acasă aici. E vremea să vorbim serios, cred. Așa că renunțați la iluzii. Nu suntem turiști. Arătați-ne fețele voastre adevărate.

Și într-o clipită, banda de gangsteri și cei doi șefi ai lor au dispărut, fiind înlocuiți de o grămadă de demoni medievali cu pielea stacojie. Înalți de opt picioare și foarte brutali, s-au adunat în fața și în spatele nostru, roșii ca păcatul, mirosind a pucioasă, cu coarne de țap crescute din frunte și copite despicate în loc de picioare. Caracteristicile lor masculine și feminine erau exagerate într-un mod sarcastic. La fel ca și colții și ghearele. Dintre picioarele lor îndoite atârnau niște cozi lungi și unduitoare.

Suzie a pufnit tare, neimpresionată, şi s-a uitat la mine.

—Ştii că urăsc surprizele. Deci de-asta m-ai pus să crestez o cruce în fiecare glonţ şi să-l înmoi în apă sfinţită.

—Consider că e bine să fii pregătit, am spus eu, calm. Dă-mi voie să ţi-i prezint pe adevăraţii Lorzi Demoni. Un grup de demoni minori, fugiţi din Iad, trăind printre oameni din cauza plăcerilor pe care le găsesc aici.

—Cafea! au spus Demonii, mârâielile lor suprapunându-se. Îngheţată! Duşuri reci!

—Şi toţi muritorii pe care îi putem tortura, a spus domnul Oase. Nu îi putem ţine la distanţă. Şi ne plătesc ca să le-o facem!

—Nu că ne-am arăta pe faţă prea mult, în zilele astea, a spus domnul Sânge. E mai bine să trimitem agenţi. Şi dominatoarele noastre sunt perfect umane. Nimeni nu ştie cum să provoace durere mai bine decât un profesionist uman bine antrenat. Voi, muritorii, sunteţi mai subtili decât am putea fi noi vreodată...

—În plus, unii dintre noi nu prea s-au descurcat cu conceptul de cuvinte sigure, a spus domnul Oase, uitându-se în jur.

—Dacă sunteţi cu toţii demoni adevăraţi, a spus Suzie, cum aţi putut scăpa din Iad?

Demonii au râs pe înfundate şi au început să-şi dea coate. Domnul Sânge a chicotit.

—Păi, ăsta este Iadul, Faust, şi noi nu am ieşit din el. Ah, tot glumele vechi sunt cele mai bune.

—Răspunde-i doamnei, am spus eu.

Domnul Oase a dat din umeri.

—Să zicem că suntem refugiaţi politici şi atât. Ne ferim de cei care ar vrea să ne ducă înapoi.

—Dacă vă feriți, a spus Suzie, de ce ați botezat locul Gheena? Asta nu atrage atenția?

—Nu a spus nimeni vreodată că demonii sunt inteligenți, am remarcat eu. Şi sunt nişte demoni foarte mici.

Lorzii Demoni s-au apropiat puțin, încleştându-şi ghearele. Mirosul de pucioasă era aproape copleşitor. Ochii mă usturau. Le-am zâmbit în treacăt.

—Ce cauți aici, Taylor? a spus domnul Oase.

—Graalul Nesfânt a ajuns în Zona Întunecată, am zis eu.

—Ştim. Nu îl avem, a replicat imediat domnul Sânge.

—Nici nu mi-a trecut prin cap că l-ați avea, am spus eu, calm. Vă depăşeşte. Dar aveți cunoştințe. Legături. Auziți de una, de alta, de la alții de felul vostru. Aşa că, dacă ştie cineva cine are Graalul Nesfânt sau este gata să pună mâna pe el, voi sunteți aceia.

Domnul Sânge a scuturat ferm din cap. S-a aşezat pe colțul biroului, care a trosnit puternic sub greutatea lui.

—Nu ştim şi nici nu vrem să ştim. Am făcut mari eforturi pentru a ne găsi un adăpost şi a nu ne întoarce. Dacă pocalul întunecat, Urgia Iscarioteanului, chiar a ajuns aici, atunci poți paria că instigatorii şi propagatorii îl vor căuta, ca şi rechinii care simt gustul sângelui în apă.

—Sunt îngeri în Zona Întunecată, a spus domnul Oase, strâmbându-se de parcă gustase ceva amar. De ranguri şi grade mult superioare nouă. Aduc moarte şi distrugere. Voința Celui Preaînalt şi a Celui Preajos manifestată în lumea muritorilor. Nimic material nu le poate sta în cale.

—Aşa că ținem capul plecat şi stăm pe margine,

a spus domnul Sânge. Până când Cel pur şi Cel damnat îşi vor termina treburile pe aici şi vor pleca. Nu avem nici o intenţie să fim descoperiţi şi duşi înapoi Dedesubt. Nu, când sunt atâtea plăceri ascunse de care să ne bucurăm pe aici.

— Viaţa e dulce, a spus domnul Oase. În aceasta lume, cea mai gustoasă dintre toate.

— Graalul Nesfânt e un trofeu important, am sugerat eu. L-aţi putea folosi pentru a cere putere şi bogăţie şi protecţie.

— Nu tu foloseşti Cupa lui Iuda, a spus domnul Sânge. Te foloseşte ea pe tine. E tentaţie şi corupţie şi seducerea celor nesăbuiţi. Nu-ţi dă nimic fără a-l lua înapoi, şi te aşteaptă damnarea, când te trezeşti. Chiar şi nouă ne este teamă de Graalul Nesfânt.

Demonii erau neliniştiţi, de parcă numai menţionarea pocalului întunecat era suficientă pentru a-i stârni.

— Cu toate astea, a spus domnul Oase, există un trofeu pe care l-am putea prezenta instigatorilor şi propagatorilor din Zona Întunecată, şi care ne-ar aduce putere şi bogăţie şi protecţie.

— Da? am spus eu, politicos. Şi care ar fi acesta?

— Capul lui John Taylor şi al lui Suzie Armă-de-Foc, a spus domnul Oase, zâmbind neprietenos. Separate de trupurile voastre enervante şi băgăreţe, desigur. Şi astfel ne-am răzbuna pentru nenumăratele voastre mojicii, câştigând respectul tuturor. Un plan fără cusur.

— Stai aşa, a spus domnul Sânge, precipitat. Pot vorbi cu tine? Ţi-ai pierdut minţile? Vorbim despre *John Taylor* şi *Suzie Puşcă-de-Vânătoare*!

— Şi?

— Şi vreau să-mi păstrez organele mele interne la locul lor, nu împrăştiate peste tot! E greu să te

bucuri de plăcerile ascunse atunci când organele tale de simț au fost smulse și îngropate la întuneric! Sunt oameni periculoși!

— *Suntem mai mulți ca ei!*

— *Și?*

— Pe Lucifer, ești un pămpălău! a spus domnul Oase. Nici nu știu cum de ai ajuns să fii demon. Ucideți-i pe muritori! Sfârtecați-le trupurile și devorați-le carnea, dar asigurați-vă că lăsați capetele intacte!

— O, taci dracului, a spus Suzie Armă-de-Foc.

Și-a ridicat pușca și l-a împușcat pe domnul Oase în linie dreaptă. Gloanțele sanctificate și binecuvântate i-au sfâșiat fața stacojie, dezvăluind un craniu de un galben murdar. A căzut pe spate, țipând jalnic. Domnul Sânge s-a ridicat grăbit de pe birou și s-a uitat la partenerul lui, care se zvârcolea în agonie pe podea.

— *Vezi?*

— O să se repare într-un minut sau două, i-am spus încet lui Suzie, care își reîncărca arma.

Demonii ne încercuiau lent, pregătindu-se să atace.

— Nici o armă pământească nu poate înfrânge un demon.

— Caz în care, a spus Suzie, țintindu-l pe următorul Demon cu arma, ar fi un bun moment pentru ca o cavalerie să-și facă apariția. Sau, dacă nu, ca noi să reușim să scăpăm ca prin minune, în ultima secundă.

M-am gândit atent la problemă. Demonii se apropiau. Domnul Oase s-a ridicat, ținându-și fața sfâșiată cu mâinile, pe măsură ce trăsăturile stacojii se refăceau. Chiar și domnul Sânge a ieșit din spatele biroului.

—Taylor! a spus Suzie. Orice moment e bun!

Am ridicat o mână şi am zâmbit. Nimeni nu s-a mai mişcat.

—La început, am zis eu, Domnul a spus *să se facă lumină*, şi s-a făcut. Dacă un om ar putea invoca lumina aceea, de la începuturile creației, şi ar putea-o privi fără să-şi piardă vederea sau mințile, atunci omul acela ar putea comanda o lumină care ar arde toată întunecimea din lume.

O vreme îndelungată, nimeni nu a spus nimic. Domnul Oase s-a ridicat, privindu-mă fix prin pielea distrusă.

—Nu ai o asemenea putere!

—Nu? am spus eu.

Demonii s-au uitat unul la celălalt, aducându-şi aminte de lucrurile pe care le făcusem şi de lucrurile despre care se spunea că le făcusem. Le-am zâmbit uşor.

—Pleacă... de aici, a spus domnul Oase. Pleacă şi lasă-ne în pace. Nu avem afurisitul ăla de Graal.

—Atunci spuneți-mi cine l-ar putea avea.

—Încearcă la al Patrulea Reich, a spus domnul Sânge, încet. Au plătit cu bani grei orice informație despre pocalul întunecat. Dacă nu altceva, măcar au informații mai bune decât noi.

—Vedeți ce uşor este, când toată lumea se poartă cum trebuie? am spus eu. Cred că avem cu toții ceva de învățat din asta. E timpul să plecăm. Nu vă deranjați să ne conduceți.

***

Am lăsat Gheena în urmă şi ne-am afundat în noapte. Străzile erau şi mai pustii. Ştiam unde este sediul celui de-al Patrulea Reich. Toată lumea ştia.

Îşi făceau suficientă publicitate, de la broşuri împărţite pe stradă la reclame la orele de maximă audienţă. Cruciaţii neo-nazişti sau iubitorii de panzer, cum le spuneau toţi, nu duceau lipsă de bani. Doar de adepţi. Se întâlneau regulat într-o încăpere veche, în imediata apropiere a zonei rezidenţiale. Cu bani sau nu, nimeni nu îi dorea mai aproape de atât. După câte ştiam, aveau cam o sută de membri, şi renunţaseră la paradele în uniformă după ce o duzină de făpturi de lut însufleţite apăruse la ultima ca să le dea un şut în fund şi să-i rostogolească în sus şi în jos pe stradă. Dar se bucurau încă de o puternică susţinere financiară. Poate că nu aveau ei Graalul Nesfânt, dar cu siguranţă deţineau informaţii despre cine îl avea.

Suzie m-a privit brusc.

—Chiar ai fi putut invoca lumina Creaţiei?

Am zâmbit.

—Tu ce crezi?

—Nu ştiu niciodată când plănuieşti o cacealma.

—Nici ceilalţi nu ştiu. Tocmai aici e şpilul.

—Observ că eviţi să-mi răspunzi.

—O, Suzie, nu vrei să ai parte de ceva mistere în viaţă?

A pufnit.

—Singurul mister din viaţa mea este motivul pentru care continuu să te suport.

Şi acela a fost momentul în care o siluetă s-a desprins din umbrele din faţa noastră, blocându-ne drumul. Un orăşean într-un costum elegant, cu pălărie cu boruri înguste şi o umbrelă strânsă, ne privea zâmbitor. Cam la cincizeci de ani, cu ochi reci şi cu un zâmbet şi mai rece, fermecător şi sofisticat şi periculos ca o cobră încolăcită. Suzie şi-a scos puşca şi l-a ţintit cu o mişcare perfectă.

—Stai liniştită, Suzie, a spus Walker. Sunt doar eu.

—Ştiu că tu eşti, a spus Suzie.

A continuat să-l ţintească cu arma, în timp ce el s-a apropiat fără grabă. Walker, spre avantajul său, nu a părut deranjat. Făcea parte din stilul lui ca nimic să nu îl atingă, în ciuda faptului că decidea soarta cuiva în fiecare zi. Walker reprezenta Autorităţile, oamenii din umbră, care conduceau cu adevărat Zona Întunecată. La fel cum face toată lumea. Să nu mă întrebaţi cine erau aceşti oameni ascunşi. Nu am nici cea mai vagă idee. Nimeni nu are. Uneori, mă întreb dacă Walker chiar ştie. Cu toate acestea, vorbea în numele lor, şi cuvântul lui era lege, susţinut de orice forţă era necesar. Oamenii trăiau şi mureau după comanda lui Walker, şi nu îi păsase niciodată. S-a oprit în faţa noastră, s-a sprijinit în umbrelă şi şi-a ridicat uşor pălăria, salutând-o pe Suzie.

—Am auzit că sunteţi în căutarea Graalului Nesfânt, a spus el. Împreună cu toţi cei care se consideră o putere sau un jucător. Mie, pe de altă parte, mi s-a transmis să-mi retrag toţi oamenii din Zona Întunecată. Mi s-a comunicat, de către superiorii mei, să las îngerii de Sus şi de Jos să se lupte între ei. Şi, dacă este cineva rănit, dacă se află în Zona Întunecată, merită tot ceea ce li se întâmplă. Am impresia că Autorităţile consideră că venirea îngerilor este o ocazie pentru curăţenia de primăvară. De dus gunoiul, ca să spun aşa. Vezi tu, Autorităţilor nu le pasă de oameni, ca indivizi. Le pasă doar de vederea pe termen lung, şi de imaginea de ansamblu.

—Şi de menţinerea echilibrului, am spus eu.

—Exact. Se pare că ei cred că, cu cât una dintre părţi pune mai repede mâna pe groaznicul obiect, cu atât vor pleca mai repede şi lucrurile de aici vor reveni la ceea ce este considerat normal. Nu le plac

astfel de răsturnări. Le strică afacerile. Nu contează care dintre părți găsește prima Graalul Nesfânt. Autoritățile vor găsi o modalitate de a face profit. Găsesc întotdeauna.

— E o nebunie, am spus eu, controlându-mi vocea, în timp de mânia îmi creştea. Nu-şi dau seama cât de puternic este Graalul Nesfânt?

— Probabil că nu. Poate că sunt prea încrezători. Dar am ordinele mele. Oficial, nici unul dintre oamenii mei nu se poate implica. Dar, desigur, tu nu eşti unul dintre oamenii mei, Taylor. Oficial. Aşa că astfel de restricții nu se aplică în cazul tău, nu-i aşa?

Am încuviințat încet.

— Deci, încă o dată, mă ocup de treburile tale murdare, nu-i aşa? Curăț mizeria de care tu nu te poți atinge.

— La asta te pricepi cel mai bine, a spus Walker. Ai toată încrederea mea. Desigur, dacă dai greş, nu mă cunoşti.

S-a uitat la puşca lui Suzie, ațintită încă ferm către el, şi a ridicat o sprânceană.

— Draga mea Suzie, la fel de setoasă de sânge ca întotdeauna. Doar nu crezi că armele te vor ajuta împotriva îngerilor.

— Există şi Pistolul Vorbitor, am spus eu, şi Walker m-a privit atent.

— Profunzimile şi vastitatea cunoştințelor tale nu încetează să mă uimească, Taylor. Dar te previn, unele remedii sunt mai rele decât boala.

Suzie i-a aruncat o privire dură.

— Ştii despre Pistolul Vorbitor?

Walker a zâmbit rece.

— Desigur, draga mea. E de datoria mea să ştiu astfel de lucruri. Cunosc toate armele suficient de puternice ca să dărâme sau să distrugă Zona Întune-

cată. Cât despre Pistolul Vorbitor, numai cei iresponsabili sau cei cu adevărat amăgiţi s-ar putea gândi să folosească o astfel de armă.

—O idee despre unde am putea găsi aşa ceva? am spus eu. Se spune că l-a avut Colecţionarul o vreme.

—Şi nu l-a putut păstra, a spus Walker. Ceea ce ar trebui să vă dea de gândit. Chiar dacă aş şti, nu v-aş spune. Pentru binele vostru şi al celorlalţi. Ai încredere în mine de data asta, Taylor. Eşti deja suficient de băgat în necazuri.

—Care este poziţia Autorităţilor referitor la îngeri? am întrebat eu, prefăcându-mă că renunţasem la Pistolul Vorbitor. Nu l-a convins deloc pe Walker, dar s-a prefăcut şi el.

—Poziţia lor este că nu au o poziţie. Stăm pe margine, de data asta, până când violenţa şi distrugerea în masă vor înceta, într-un fel sau altul. Apoi ne vom întoarce, pentru a supraveghea adunarea rămăşitelor.

—Oamenii vor fi răniţi, am spus eu. Oameni buni.

—Suntem în Zona Întunecată, a spus Walker. Oamenii buni nu vin aici.

I-a zâmbit lui Suzie.

—Mă bucur să văd că lucrezi din nou, draga mea. Ştii că îmi fac griji pentru tine.

—Tare aş vrea să te cred, a spus Suzie. Puşca ei nu se mişcase nici o clipă.

—Nu-ţi pasă deloc de măcelul care va urma? am spus eu, şi mânia din vocea mea l-a făcut să-şi aţintească din nou privirea asupra mea. Dacă îngerii declanşează un război în Zona Întunecată, locul ăsta ar putea ajunge o ruină sau un mare cimitir. Ce se va alege de preţiosul tău statu-quo atunci?

Walker m-a privit aproape cu tristeţe.

—Zona Întunecată va supraviețui, indiferent câți oameni mor. Principalii jucători vor supraviețui, ca şi toate afacerile mai importante. Sunt protejate. Nimeni altcineva nu contează, în planul vieții. Şi nu, Taylor, nu îmi pasă câți mor. Pentru că Zona Întunecată nu a reprezentat niciodată mai mult decât o slujbă pentru mine. Dacă ar fi după mine, aş şterge adunătura asta de ciudați de pe fața pământului şi aş lua-o de la capăt. Dar am ordinele mele.

—Şi Graalul Nesfânt?

Walker şi-a țuguiat buzele şi a dat din umeri.

—Nu mi-aş face prea multe griji în privința lui. Există şanse să nu fie decât o înşelătorie religioasă, o altă relicvă falsă, pentru care să se bată proştii. Pe aici au trecut mai multe versiuni ale adevăratului Graal decât reproducerile Şoimului Maltez. Şi chiar dacă acest Graal Nesfânt se dovedeşte a fi lucru adevărat, din ce ştiu despre istoria lui, nu a adus nimănui fericire sau putere de durată. Lasă-i pe îngeri să-l ia, Sus sau Jos. Ne e mai bine fără el. Graalul Nesfânt nu e mai mult decât strălucire amăgitoare şi vise ieftine, ca orice altceva din Zona Întunecată.

—Şi dacă este... ceea ce toată lumea se teme că este? a întrebat Suzie.

—Atunci e bine că tu şi Taylor vă ocupați de asta, nu? Hai, plecați. Distracție plăcută. Încercați să nu spargeți ceva prea important. Dar, dacă puneți mâna pe Graalul Nesfânt, să nu fiți atât de nesocotiți încât să-l păstrați. Îmi ajung înmormântările la datorie. Cel mai bun lucru pe care îl puteți face este să hotărâți cui să-l dați. Ceea ce se poate dovedi a fi mai greu decât credeți. Eu ştiu cine este cu adevărat clientul vostru. Voi numai credeți că ştiți.

Am vrut să spun ceva, dar Walker ne întorsese deja spatele şi se îndepărta fără grabă. Cu capul sus

şi spatele drept, ca întotdeauna. Spusese tot ceea ce venise să-mi spună, semănase toate îndoielile posibile şi acum nici măcar cu cleştele nu i-ai mai fi putut scoate un cuvânt. Am scuturat încet din cap. Nimeni nu îţi poate tulbura mintea mai mult ca Walker.

Suzie a continuat să-l ţintească cu arma până când a dispărut după colţ şi din vederea noastră, apoi şi-a pus puşca în teacă cu o mişcare rapidă şi s-a întors către mine.

— Ce a vrut să spună, Taylor? Cine este clientul nostru?

— Vaticanul, cred.

M-am încruntat, gânditor.

— Reprezentat de un preot sub acoperire, numit Jude.

— Ca Sfântul Jude?

— Da. Acum îmi dau seama că nu i-am verificat recomandările aşa cum trebuie. De obicei, nu uit să fac asta. Dar omul ăsta are ceva... care te face să ai încredere în el. Ceea ce, în Zona Întunecată, ar trebui să-ţi dea imediat de bănuit. Dacă punem mâna pe Graalul Nesfânt, cred că o să pun nişte întrebări incomode şi directe înainte de a-l da cuiva. Haide, Suzie. Să mergem la sediul celui de-al Patrulea Reich. Înainte să facă altcineva asta.

***

Încăperea veche care adăpostea, la acea vreme, ultima mare speranţă a celui de-al Patrulea Reich era situată la capătul unei străzi laterale tăcute, într-o zonă rezidenţială. Genul de loc unde oamenii erau rezervaţi, îşi vedeau de treabă şi priveau lumea din spatele perdelelor trase. Strada era pustie şi

noaptea neobişnuit de liniştită. Suzie şi cu mine parcurgeam strada părăsită, paşii noştri răsunând neobişnuit de tare şi de apăsător. Nimeni nu ne-a întâmpinat atunci când ne-am apropiat de sala de adunare. Ceea ce era ciudat.

Suzie şi cu mine ne-am oprit în faţa uşii. Era întredeschisă. Suzie şi-a scos puşca şi s-a încruntat. Am privit-o întrebător.

—Ce este, Suze?

—Nu-mi spune aşa. E prea linişte. Nebunii ăştia de nazişti pun întotdeauna muzică militărească la maxim, ca să-şi umfle piepturile şi să mărşăluiască pe ritm şi să strige *Heil!* unul la celălalt. Asta este ora lor obişnuită de întâlnire, dar nu aud nimic.

A înaintat cu precauţie şi s-a uitat prin crăpătura uşii. A pufnit de câteva ori.

—Cordită. Fum. Cineva a tras ceva focuri aici.

S-a uitat la mine şi eu am încuviinţat. Suzie a izbit uşa cu piciorul şi a intrat, cu puşca pregătită. Am urmat-o, într-un ritm mai lent. Nu port pistol. Nu am simţit niciodată nevoia. Am prins-o curând din urmă pe Suzie. Se oprise nu departe. Am stat unul lângă celălalt şi ne-am uitat la sala veche de adunare, fără să ne grăbim. Nu mai avea rost să ne grăbim.

Lungul coridor pe care cel de-al Patrulea Reich îl folosea ca sediu şi loc de întâlnire avea o dimensiune considerabilă. Mult prea mare pentru mitingurile lipsite de importanţă pe care reuşeau să le organizeze în ultima vreme. Şi fiecare părticică a podelei în aer liber era acoperită de cadavre. Duzini de nazişti morţi, toţi în uniformă, toţi plini de sânge şi ciuruiţi de gloanţe. Stăteau unde căzuseră, cu mâinile întinse după un ajutor care nu a venit niciodată, ca nişte soldăţei de jucărie aruncaţi. Şi zidurile fuseseră

ıtinse. Steagurile cu zvastică şi însemne naziste şi rechile fotografii care le acopereau fuseseră sfâşiate le gloanțe. Atârnau zdrențuite, rămăşițele demne le milă ale unui imperiu decăzut. Şi era sânge peste ot, împroşcat şi împrăştiat pe pereți, scurgându-se n nişte bălți groase între trupurile de pe podea.

Suzie era în alertă, scrutând fiecare centimetru le coridor cu privirea ei sălbatică, mişcându-şi puş-a înainte şi înapoi, căutând un duşman sau o țintă. Suzie devenea însuflețită numai atunci când avea ocazia să ucidă pe cineva. Dar nimic nu se mişca în sala de adunare, cu excepția noastră. Cel de-al Pa-rulea Reich se sfârşise înainte să înceapă. Acum era ın cimitir.

—Am ajuns prea târziu, a spus Suzie.

—Cineva care căuta Graalul Nesfânt a ajuns aici naintea noastră, am spus eu, înaintând cu atenție, peste şi în jurul trupurilor adunate grămadă. Şi nu a primit răspunsurile pe care le-a vrut.

—Oricine ar fi fost, a avut la dispoziție o mare putere de foc, a spus Suzie, înaintând cu atenție după mine. Nu ai fi putut face toate astea cu un pistol. Au avut arme de calibru greu. După cum ara-ă, cel puțin o duzină de arme automate, poate chiar nai mult. Dacă naziştii au avut şi ei arme, se pare că nu au apucat să le folosească. Nu văd nici un mort care să nu poarte uniformă.

A îngenuncheat lângă un cadavru şi a verificat pulsul. A scuturat din cap şi s-a ridicat.

—E cald încă. Totul s-a întâmplat nu de mult.

M-am uitat în jur, estimând numărul.

—Cred că sunt... cel puțin o sută de oameni morți aici. Majoritatea organizației lor. Poate chiar toată.

Suzie a chicotit brusc.

—Hei, Taylor, cum numeşti o sută de nazişti morţi? Un început bun.

—Ieftin, Suzie, chiar şi pentru tine. O să spui glume cu cioc-cioc după asta.

M-am oprit şi m-am uitat la un afiş uriaş cu Adolf Hitler de pe peretele de lângă mine. Sângele sărise pe jumătate din chipul lui.

Unele simboluri sunt prea evidente, chiar şi pentru mine.

—Se spune că avea Sfântul Graal.

—Nu i-a folosit la cine ştie ce, până la urmă, nu-i aşa?

—Ai dreptate.

M-am uitat din nou la naziştii morţi, încercând să simt o părere de rău, dar n-am reuşit. Dacă ar fi avut ocazia, ar fi făcut asta întregii lumi, râzând între timp. La dracu' cu ei. M-a lovit un gând.

—Asta e opera unor oameni cu arme, Suzie. Nu a îngerilor.

Suzie a încuviinţat.

—Greu de imaginat un înger cu un Uzi. Ce facem acum?

—Cercetăm cu atenţie locul. În cazul în care făptaşii au ratat ceva. Ceva care să ne spună unde să mergem. Sunt detectiv particular, ai uitat? Găseşte-mi nişte indicii apetisante, ca să pot zâmbi enigmatic la ele.

Ne-a luat cam o oră, dar am reuşit să găsim indiciul dorit.

Era îngenuncheat în spatele unui pian, în capătul îndepărtat al coridorului, lângă o ieşire de incendiu pe jumătate deschisă. Un om ca o statuie albă, îmbrăcat într-un costum negru, elegant. Era ghemuit exact lângă pian, de parcă încerca să se ascundă de ceva. Şi, după urletul de groază încă

întipărit pe fața lui, de ceva teribil.

Suzie şi cu mine l-am studiat cu atenție.

— Tocmai când credeam că am văzut de toate, a spus Suzie, într-un sfârşit. Marmură?

— Nu cred.

Am atins fața albă şi contorsionată cu vârful degetului, mi-am dus degetul la gură şi am gustat.

— Ei bine? a spus Suzie.

— Sare, am spus eu. E sare.

— O statuie de sare?

— Nu e o statuie. Am mai văzut aşa ceva, la Sfântul Jude. Cineva, sau, mai bine spus, ceva, a transformat o ființă umană vie în sare, ca şi pe asta.

Suzie şi-a strâmbat buza superioară.

— Ciudat. De ce sare?

— Soția lui Lot s-a întors ca să vadă opera îngerilor Domnului. Şi a fost transformată în sare.

— Înfiorător, a spus Suzie. Chiar înfiorător. Dar de ce numai omul ăsta, şi nu şi ceilalți?

M-am gândit la întrebarea ei.

— Nu e unul dintre nazişti. Nu poartă uniformă. Mai degrabă, ăsta a fost unul dintre oamenii care i-au exterminat pe nazişti. Pentru că nu puteau sau nu vroiau să le dea atacatorilor Graalul Nesfânt. Apoi... au venit îngerii. Organizatorii ambuscadei au dispărut rapid prin ieşirea asta de incendiu, dar sărmanul ăsta fie nu s-a mişcat suficient de repede, fie s-a gândit că se poate ascunde aici. Caută-l în buzunare, Suzie.

Suzie s-a uitat la mine.

— De ce eu?

— Pentru că eu i-am gustat fața.

Suzie a pufnit, a pus puşca deoparte şi a căutat cu atenție prin hainele statuii.

O mică grămăjoară de nimicuri s-a format pe

podea, în fața lui, în timp ce eu studiam chipul acela înspăimântat şi încremenit.

—Ştii, Suzie, tipul ăsta are ceva familiar.

—Nimic în buzunarele de la haină.

—L-am mai văzut undeva...

—Nimic în buzunarele de la pantaloni... cu excepția unei gume vechi într-o batistă. Ce dezgustător.

—Gata! am spus eu, triumfător. Tipul ăsta s-a luat de mine la Ciudații, mai devreme. Vroia să lucrez pentru şeful lui şi nu i-a prea plăcut când am refuzat.

—Pentru cine lucra? a spus Suzie, ridicându-se şi frecându-şi cu putere mâinile de haină.

—Nu mi-a spus. Dar ştia că clientul meu era preot, deşi Jude călătorea incognito. L-a numit lustruitor de strane. Ceea ce înseamnă că tipul ăsta lucra pentru unul dintre principalii jucători. Cineva cu informații clare despre ceea ce se petrece în Zona Întunecată.

Suzie s-a încruntat.

—Walker?

—Nu. Nu e stilul lui. Prea brut. În plus, a zis că şi-a retras toți oamenii, şi îl cred. Nu, asta este opera unuia dintre adevărații propagatori şi instigatori. Colecționarul, Scârbosul Jack Lumină-de-Stele, Fantomele de Fum, Stăpânul Lacrimilor...

Şi acela a fost momentul în care privirea mi-a fost atrasă de ceva de pe podea, băgat sub glezna statuii. O casetă mică şi neagră, aproape ascunsă de umbre. I-am făcut semn lui Suzie şi ea m-a ajutat să pun statuia pe o parte. Era ciudat de uşoară şi de delicată, de parcă s-ar fi spart şi fărâmițat dacă ar fi fost manipulată mai dur. Am scos caseta neagră la lumină cu vârful pantofului. Era lungă cam de un picior şi lată de cinci inci, iar suprafața era de un negru mat. Suzie a împuns-o cu țeava puştii. Nu s-a

întâmplat nimic. Am îngenuncheat amândoi ca să studiem caseta mai bine. Nici unul dintre noi nu se grăbea. Amândoi aveam experiența capcanelor. Mi-a luat ceva vreme ca să-mi dau seama, dar, în cele din urmă, am recunoscut un simbol familiar, sculptat în basorelief pe capacul casetei. Un C mare, cu o coroană stilizată.

—Colecționarul, a spus Suzie. I-aş recunoaşte însemnul oriunde.

—Orice este în caseta asta e important, am spus eu, încet. Omul ăsta s-a oprit aici ca să încerce să deschidă caseta, dar nu a mai apucat.

—O armă? a spus Suzie.

—Se poate. Dar nu a apucat să o folosească.

—Să o deschidem? a zis Suzie.

—Dă-mi un minut, am spus eu.

Nu-mi puteam permite să-mi folosesc darul ca să caut lucruri, nu când îngerii erau acolo, undeva, aşteptând ocazia să mă prindă din nou. Dar îmi puteam deschide puțin cel de-al treilea ochi, ochiul meu secret, ca să văd ce apărători pusese Colecționarul în casetă. M-am înconjurat cu brațele, gata să renunț la tot dacă simțeam că mă urmăreşte cineva, dar nu mi-au trebuit decât câteva secunde ca să-mi dau seama că nu erau apărători şi nici capcane. Confruntat cu îngerul, tipul trebuie că a anulat toate protecțiile, în încercarea de a ajunge mai repede la conținut. Mi-am închis cel de-al treilea ochi şi mi-am restabilit scuturile mentale.

Şi apoi am deschis caseta.

M-a lovit mai întâi mirosul. Mirosul de cai asudați, mirosul de câini în călduri, mirosul de mațe proaspăt vărsate. Am deschis de tot capacul. Şi acolo, pe o bucată de catifea neagră, era cel mai urât pistol pe care îl văzusem vreodată. Era făcut din

carne. Din carne şi oase, cu zgârciuri cu vene întunecate şi fărâme de cartilagii, ţinute laolaltă de fâşii de piele decolorată. Ţesuturi vii, adunate într-un instrument de ucis. Mânerul era făcut din oase subţiri, înconjurate de piele cu pete. Pielea netedă avea un aspect fierbinte şi transpirat. Trăgaciul era făcut dintr-un colţ lung de câine şi carnea roşie a ţevii sclipea umed.

— Este... ceea ce cred eu că este? a spus Suzie.

Am înghiţit cu noduri.

— Se potriveşte cu descrierea.

Amândoi vorbeam aproape în şoaptă.

— Pistolul Vorbitor. Colecţionarul îl avea, până la urmă.

— Da.

— E... viu, ce zici?

— Bună întrebare. Nu, nu-l atinge. Poate îl trezeşti.

Suzie s-a aplecat, strâmbând din nas din cauza mirosului, şi apoi s-a încruntat şi şi-a întors capul într-o parte. Şuviţe din părul ei lung şi blond atârnau în jos, aproape atingând pistolul, în timp ce asculta. S-a ridicat din nou şi s-a uitat la mine.

— Cred că respiră.

— Pistolul Vorbitor, am spus eu. Creat special pentru a ucide îngeri, de Sus şi de Jos. La naiba... Ne afundăm în treburi cu iz spiritual, Suzie.

— Cine l-a făcut? a întrebat ea, brusc. Cine ar vrea să poată ucide îngeri?

— Nu ştie nimeni cu siguranţă. S-a vehiculat numele lui Merlin, dar i se pun în cârcă multe lucruri... Mai este şi Tânguirea şi Inginerul, dar, de obicei, se ocupă de ameninţări mai abstracte...

Ceva de pe mânerul de os mi-a atras atenţia, şi m-am aplecat înainte. Pe os erau săpate adânc nişte

rânduleţe de scris mărunt. M-am luptat cu ele o vreme şi m-am declarat învins.

—Suzie, uită-te la asta. Ai ochi mai buni ca mine.

S-a aplecat din nou, ţinându-şi părul lung la spate, şi a citit încet cuvintele încrustate.

—Artificierii Abraxus. Vechea firmă. Rezolvă problemele de la Începuturi.

S-a ridicat din nou, s-a încruntat şi s-a uitat la mine.

—Ai înţeles ceva?

—Nu prea.

—Deci, îl luăm cu noi?

Am sforăit.

—Cu siguranţă nu o să las ceva atât de puternic aici. E mai sigur în posesia noastră.

—Super! a zis Suzie. Am un pistol nou pe care îl pot folosi!

—Stai aşa, Suzie. Nu sunt sigur că ne putem permite să folosim aşa o armă. Dacă omorâm un înger, chiar şi căzut, poţi paria că *Cineva* o să se supere tare pe noi.

Suzie a dat din umeri.

—Decât să fim prefăcuţi în sare...

—E şi asta, da.

Am închis cu grijă capacul casetei, am ridicat-o şi am strecurat-o cu atenţie în buzunarul de la haină, lângă inimă.

—Cred totuşi că este bine să-l folosim ca ultimă soluţie.

Suzie s-a strâmbat, dar nu a obiectat.

—Ştii cumva cum ar putea să funcţioneze?

—Numai vag. Conform Manuscrisului Voynich, Pistolul Vorbitor recreează Cuvântul lui Dumnezeu. Ştii, la Început, a fost Cuvântul? Marele Sunet de la

începutul Creației, care trăiește în numele reale, secrete ale tuturor lucrurilor. Pistolul Vorbitor recunoaște numele secret al oricărui lucru către care îl îndrepți, și apoi îl Rostește invers, ștergându-l din creație. Teoretic, Pistolul ăsta poate distruge orice. Sau totul.

—*Mișto,* a spus Suzie.

—Se presupune că Pistolul cere un preț exorbitant de la cel care îl folosește, am spus eu, cu asprime. Nimeni nu știe ce. Dar, dat fiind că nimeni nu a îndrăznit să-l folosească de secole, cred că ar trebui să fim extrem de prudenți.

—Bine, a spus Suzie. Nu e nevoie să te uiți așa la mine. Înțeleg aluziile. Pot fi precaută, când trebuie. Deci, unde mergem acum?

—Păi, dat fiind că pe capacul de la caseta asta este gravată inițiala Colecționarului, cred că putem spune că tipul ăsta și prietenii lui lucrau pentru Colecționar. Ceea ce e logic. Și-ar vinde și ultima brumă de suflet de căutător pentru a pune mâna pe un articol unic, ca și Graalul Nesfânt. Și ar da cu siguranță multe alte suflete pentru asta. Și poți paria că are informații de ultimă oră despre locația lui. Dacă nu îl are deja... Cred așadar că ar trebui să-i facem o vizită.

—Bună idee, a spus Suzie. Numai că nimeni nu știe unde poate fi găsit.

—Da, există și problema asta. Locul ascunzătorii sale secrete este unul dintre marile mistere ale Zonei Întunecate. Dar nu mă surprinde prea tare. Dacă oamenii ar ști unde își ține faimoasa colecție, s-ar înghesui să i-o prade și să i-o fure. Însă cineva trebuie să știe. Tipul ăsta trebuie să-i fi raportat cumva Colecționarului, dar asociații lui au plecat de mult. Așa că, pe cine mai știm că lucrează pentru el?

— Băieții Smintiți! a spus Suzie.

— Desigur... Nu l-ar trăda, în mod normal, pe Colecționar, nici măcar dacă este vorba de noi, dar avem ceva cu care să ne tocmim. Sigur vrea Pistolul Vorbitor înapoi.

— Şi nu i-l vom înapoia decât personal.

— Vezi că ai înțeles? Hai să mergem.

Băieții Smintiți, nemernici cum erau, lucrau adesea pentru Colecționar. Erau specializați în şantaje, folosindu-şi capacitățile îngrozitoare pentru a aduna taxa de protecție de la micii afacerişti şi alții asemenea. Erau foarte buni şi la recuperatul datoriilor. Colecționarul se folosea de ei pentru a-i convinge pe proprietarii încăpățânați să îi dea vreun obiect special pe care pusese ochii. Puțini oameni erau suficient de puternici, psihic vorbind, pentru a le rezista Băieților Smintiți. Nu era prea greu să le dai de urmă. Făceau suficient zgomot şi zarvă când lucrau.

Caseta neagră stătea comod în buzunarul de la haina mea când eu şi Suzie am părăsit sala de adunare. Mă apăsa tare, aproape dureros de fierbinte. Suzie avea dreptate. Respira.

***

După ce am ieşit din sala morții, pe strada pustie, ne-am oprit şi am privit în sus.

Luna cea mare stătea atârnată pe cer, plină şi luminoasă şi de o duzină de ori mai mare decât aşa cum arăta în afara Zonei Întunecate. Pe cerul nopții zburau creaturi, proiectate pe fața palidă a lunii. Forme întunecate, vag umane, cu aripi uriaşe.

În timp ce priveam, s-au adunat tot mai multe, formând un grup compact, de sute de umbre, întu-

necând noaptea, blocând lumina lunii şi a stelelor.

În Zona Întunecată veniseră îngerii. Armii de îngeri.

CINCI

Îngerii, Băieţii Smintiţi şi Scârbosul Jack Lumină-de-Stele

Zona Întunecată forfotea de îngeri, care zburau pe cerul nopţii într-un număr atât de mare, încât aproape că nu mai puteai vedea stelele. La început, oamenii au ieşit pe străzi, râzând şi arătând cu degetul, minunându-se şi blasfemiind cu voce tare, şi discutând, ca de obicei, despre cum ar fi putut profita de noua situaţie. Şi apoi îngerii au început să se arunce asupra Zonei Întunecate ca nişte păsări de pradă, furii cu aripi în căutare de informaţii şi recompense, şi Dumnezeu şi Satana să-i ferească pe cei care refuzau să îi ajute. Oamenii erau smulşi către cerurile care fierbeau şi, după o vreme, aruncaţi din nou pe străzile oraşului, urlând. Uneori, tot ce cădea era sânge sau bucăţi de trupuri. Şi, câteodată, reveneau lucruri mai rele şi mai ciudate, care nu mai arătau deloc a oameni. Îngerii sunt creaturi mânate de intenţii şi scopuri clare, şi nu cunosc îndurarea. Curând, toţi cei care aveau o fărâmă de minte au dispărut de pe străzi. Suzie şi cu mine umblam pe drumuri pustii, şi de peste tot venea zgomotul uşilor încuiate şi ferecate, chiar baricadate.

Ca şi cum asta i-ar fi putut apăra.

—Deci, a spus Suzie, după o vreme, când ai de gând să-ţi foloseşti darul, ca să vezi pe unde se învârt Băieţii Smintiţi?

—Nu am de gând să-l folosesc, am spus eu, scurt. Ultima dată când am vrut să fac asta, îngerii

m-au smuls din propria-mi minte şi m-au dus în tărâmurile strălucitoare, ca să mă interogheze. Am avut noroc că am scăpat cu gândurile intacte, şi nu vreau să risc din nou. Va trebui să soluţionăm cazul ăsta după vechile metode.

Suzie s-a înviorat puţin.

— Adică să smulgem uşile din ţâţâni, să punem întrebări precise, să ameninţăm viaţa şi proprietatea şi poate chiar să fim iraţional de violenţi?

— Mă gândeam mai mult la adunatul de indicii, corelarea de informaţii şi elaborarea de teorii valabile. Deşi se pot obţine multe şi prin metoda ta.

Mi-am scos telefonul mobil din buzunarul hainei şi mi-am sunat secretara. De fapt, ea e secretara, recepţionera, partenerul meu în pregătire şi ajutorul meu prin casă.

Mă pricopsisem cu Cathy Barrett mai demult, când o salvasem dintr-o casă care încercase să o mănânce. Am primit-o, i-am dat un bol cu lapte şi acum nu mai pot scăpa de ea. Ca să fiu cinstit, se ocupă de biroul meu din Zona Întunecată mult mai eficient decât aş fi putut-o face eu. Ştie cum să îndosarieze documentele, cum să ţină o agendă de întâlniri şi cum să plătească la timp facturile. Eu n-am ştiut niciodată cum să fiu organizat. Cred că e o chestie genetică. În cele câteva luni de când lucra pentru mine, Cathy ajunsese să-mi fie indispensabilă, deşi să mă ferească Sfântul dacă ar fi aflat asta. E destul de nesuferită şi aşa, şi apoi, ar trebui să o plătesc mai mult.

— Cathy! Sunt John. Şeful tău, John. Am nevoie de nişte informaţii despre locul prin care se învârt Băieţii Smintiţi. Ce ştii?

— Verific într-o clipă, preaiubite domn şi stăpân, să văd ce găsesc pe computer. Mi se pare că am

auzit ceva de ei ieri. Să înțeleg că le-a venit timpul s-o ia pe coajă? Ce bine.

Cathy părea animată şi veselă, dar ea era mereu aşa. Cred că o făcea special pentru a mă enerva.

—Gata, şefule, am dat de ei. Se pare că strâng iar taxa de protecție, pe strada Brewer. De fapt, computerul primeşte informații noi de la globul de cristal pe care îl scutură în localul Fierbinte şi Condimentat chiar acum. Dacă te grăbeşti, o să ajungi acolo înainte să plece. Dacă dai peste ăla blond, trage-i una din partea mea.

Printre sarcinile lui Cathy, atunci când nu lucrează neîncetat pentru a-mi ține afacerea pe picioare, în ciuda voinței mele, este să țină evidența tuturor jucătorilor importanți din Zona Întunecată, unde sunt şi ce fac în săptămâna respectivă. Informațiile valorează bani, şi a şti de dinainte înseamnă a fi înarmat de dinainte. Cathy ajunge să cunoască o grămadă de lume în timpul peregrinărilor ei prin cluburi, şi datorită disponibilității ei de a face conversație, de a bea şi de a dansa cu oricine se ține încă pe picioare. E bine că poate pălăvrăgi, dansa şi juca pe degete pe oricine nu e deja mort sau îmbălsămat. Pentru Cathy, alcoolul este un soi de mâncare, şi ea dispune de energia nesfârşită a oricărui adolescent. E şi dulce, drăguță şi fermecătoare, şi oamenilor le place să vorbească cu ea. Îi spun lucruri pe care nu le-ar spune nimănui altcuiva, şi Cathy le bagă pe toate în computer.

Mai demult, mă ocupam eu de toate acestea, dar acum nu mai am suficientă energie pentru a bea şi a chefui până în zori. Mai ales că zorile nu vin niciodată. În Zona Întunecată e mereu noapte. Din fericire, se pare că drăguței de Cathy îi face bine amalgamul de băutură, cofeină şi adrenalină, şi se

tutuieşte practic cu toţi portarii şi agenţii de pază din Zona Întunecată. E surprinzător ce pot spune oamenii în faţa lor, fără ca măcar să-i observe, fiindcă, până la urmă, nu sunt decât nişte servitori.

Desigur, păstrez legătura cu propriul meu cerc de contacte. Vechi prieteni şi duşmani. E surprinzător cât de des se dovedeşte că sunt una şi aceeaşi persoană, cu trecerea anilor. Unii instigatori, unii propagatori şi alţi câţiva despre care lumea nici nu bănuieşte că sunt jucători principali. Pentru mine, nu multe uşi sunt închise. Oamenii îmi spun lucruri. În principal, pentru că le este frică să le ascundă. Şi toate sunt înregistrate în computer.

Cathy şi cu mine avem informaţii despre majoritatea lucrurilor şi oamenilor importanţi. Cathy le actualizează în fiecare zi şi e mereu ocupată să depisteze tendinţele şi conexiunile semnificative. Deşi aproape că am pierdut totul luna trecută, când calculatorul nostru cel performant a ajuns să fie posedat de demoni sumerieni, şi a trebuit să chemăm un tehnodruid ca să-l exorcizeze. Nu mai auzisem niciodată o astfel de limbă şi, chiar şi după ce totul s-a terminat, biroul a continuat să miroase a vâsc ars timp de câteva săptămâni.

Şi aş putea adăuga că departamentul de asistenţă tehnică nu a fost de nici un folos.

—Primesc o grămadă de rapoarte despre îngeri, a spus Cathy. Aripi şi sânge peste tot, şi mai multe manifestări de statui care plângeau, sângerau şi făceau pe ele. Fie Fraţii Pholio lansează ceva iarbă tare săptămâna asta, fie Zona Întunecată a fost invadată. Are asta ceva de-a face cu tine, John?

—Numai indirect.

—Îngeri în Zona Întunecată... ce mişto! Hei, crezi că mi-ai putea aduce o pană din aripile lor?

Am o pălărie nouă, care ar arăta absolut mortal cu pana potrivită...

— Vrei să mă furişez pe la spatele unui înger şi să-l jumulesc de pene, pentru ca tu să te mândreşti că eşti la modă? Sigur, cum să nu. *Nu*, Cathy. Nu te apropia de îngeri, ca o favoare personală. Concentrează-te asupra Băieților Smintiți. E vreun motiv special ca să mă supăr pe ăla blond?

— A încercat să mă îmbrobodească săptămâna trecută, la Prostul Dansator, a spus Cathy. Credea că mă poate impresiona pentru că făcuse parte, el şi frații lui, din trupa asta de băieți. De parcă mă interesa. E trecută chestia... Nu a vrut să accepte *Nu, Dispari, Cară-te şi crapă!* ca răspuns, aşa că i-am învinețit un ochi. Îți jur că a fost aşa de surprins, că nu a mai ştiut ce să spună. Apoi a început să plângă, aşa că m-am simțit vinovată şi am acceptat să dansez cu el. Şi trebuie să-ți spun că, fără ajutorul vechiului său coregraf, mişcările lui erau total aiurea. Apoi m-a lipit de el, pentru un dans lent, şi mi-a băgat limba în ureche, aşa că i-am înfipt tocul de la pantof în picior şi l-am lăsat acolo. Fanfaronul.

A făcut o pauză.

— A, tocmai mi-am adus aminte! Am nişte mesaje pentru tine... Da. Managerii de la Gheena au sunat ca să-mi spună că tu şi Suzie nu mai aveți ce căuta acolo. Niciodată. Şi că s-ar putea să vă dea în judecată pentru stres emoțional şi / sau stres post-traumatic. Şi Uriaşa Nina a sunat ca să spună să nu-ți faci griji, că nu erau crabii de vină. Erau homarii.

Am închis. Sunt conversații despre care ştii că nu vor duce nicăieri.

***

Nu a durat mult până am ajuns la localul Fierbinte şi Condimentat de pe strada Brewer. Ne-am dat seama de probleme încă de la jumătatea străzii. Ţipetele şi strigătele şi zgomotul lucrurilor sparte; semnele obişnuite ale prezenţei Băieţilor Smintiţi. Oamenii manifestau un interes politicos, dar de la distanţă. Puterile Băieţilor au tendinţa să se răspândească în toate direcţiile, odată porniţi. Suzie şi cu mine ne-am croit drum prin mulţime şi ne-am apropiat cu precauţie de uşa deschisă a localului. Am privit înăuntru. Nimeni nu ne-a observat. Toţi erau preocupaţi de propriilor lor probleme.

Era un loc ieftin, cu tapet urât şi lumini mult prea strălucitoare şi feţe de masă din plastic. Din plastic, pentru a putea fi refolosite cu uşurinţă. Poţi şterge aproape orice de pe plastic. Localul Fierbinte şi Condimentat era specializat în ardei foarte iuţi, de toate felurile, din care, dacă luai o înghiţitură, îţi puteai arde intestinele şi aprinde părul. Ardei iuţi din Iad. Trei toalete, fără aşteptare, şi hârtia igienică era ţinută în frigider. Vorbim despre ardei iuţi *atomici,* şi nici nu îndrăznesc să mă gândesc la efectul lor. Numai pentru *adevăraţii* iubitori de ardei iuţi. Un afiş pe peretele interior, lângă uşă, anunţa cu mândrie specialitatea din ziua aceea, ardei iuţi wasabe. Wasabe este o varietate de muştar verde japonez, foarte iute, care ar fi trebuit interzis prin Convenţia de la Geneva, fiind mai periculos decât napalmul.

Sub afiş era încă unul, care spunea: *Sushi gratis; clientul aduce peştele.* Iniţiativele sunt minunate.

Suzie şi cu mine ne-am strecurat prin uşa deschisă şi i-am văzut pe Băieţii Smintiţi în plină acţiune, aplicând metodele lor de şantaj. Deşi terorizarea clienţilor ar fi o descriere mai bună. Mai demult, Băieţii chiar formaseră o trupă de succes, dar trecuse

mult timp de când prelucrările lor dulcege reuşiseră să intre în topuri. Când de-abia atinseseră vârsta de 20 ani, Băieţii se retrăseseră în Zona Întunecată, în căutarea unei noi direcţii, şi Colecţionarul îi răsplătise cu un dar psihic util în schimbul talentului lor, pe care se pare că îl păstrează într-un borcan. Un borcan foarte mic. În acea vreme, Băieţii lucrau ca bodyguarzi sau ca bătăuşi. Şi, atunci când afacerile nu merg prea bine, fac rost de bani de buzunar pe cont propriu. Fie erai de acord să le plăteşti rate lunare pentru asigurare, fie îţi garantau că afacerea ta va avea de suferit. Mai exact, îţi apăreau la uşă şi-şi testau abilităţile îngrozitoare pe oricine era de faţă. Băieţii puteau provoca, prin metode psi, diverse fobii şi manii oricui din imediata lor apropiere. În momentul de faţă, îi loveau pe angajaţii şi clienţii localului Fierbinte şi Condimentat cu tot felul de frici şi anxietăţi, rânjind larg în permanenţă.

Locul era înţesat de oameni care ţipau sau plângeau, bălăbănindu-se neajutoraţi printre mesele răsturnate, fără a vedea nimic, cu excepţia ororilor care le fuseseră băgate în minte. Personalul şi clienţii se prindeau de cap, dădeau din braţe tremurătoare şi implorau ajutor. Unii erau întinşi pe podea, plângând disperaţi, tremurând ca epilepticii. Şi, în mijlocul terorii şi haosului, Băieţii Smintiţi, în picioare, uitându-se mândri în jur, râzând pe înfundate şi chicotind şi dându-şi coate, în timp ce îi trimiteau pe oameni în Iad.

Erau patru la număr, atât de asemănători de parcă fuseseră traşi la indigo, cu o piele roz, de culoarea gumei de mestecat, cu dinţi albi şi strălucitori şi cu un păr cu un aspect imaculat. Se părea că numai culoarea părului îi diferenţia. Purtau cu toţii costume de paraşutist, albe şi ornamentate, cu des-

picătură în faţă, ca să li se vadă smocurile de păr de pe piept. Păreau aproape strălucitori, până când te uitai atent la feţele lor. Fiecare arăta ca un Adonis disipat, trăsăturile lor odinioară frumoase erau acum marcate de cruzime şi satisfacţie, precum idolii căzuţi pe care îi întruchipau.

Localul se transformase în sediul central al panicii. Oamenii urlau şi ţipau şi plângeau amarnic în timp ce ajungeau să se teamă nejustificat de păianjeni, de prăbuşire, de pereţii care veneau peste ei, de spaţiile deschise sau închise. Dacă şi-ar fi putut aduna pentru o clipă gândurile, ar fi ştiut că fricile acelea nu erau reale, dar isteria care le cuprinsese minţile nu îi mai lăsa să gândească logic. Erau numai frica şi oroarea şi nici o scăpare. Unii dintre angajaţi şi clienţi erau îngroziţi de lucruri cu adevărat întunecate. Băieţilor le plăcea să se dea mari. Şi aşa apărea frica de micşorarea şi dispariţia organelor genitale, frica de oamenii care vorbeau brusc cu accent franţuzesc, frica de oamenii care-ţi arătau fotografiile lor de vacanţă, frica de a nu-ţi mai găsi haina.

Unele erau chiar comice, până când am văzut un client care săpa şanţuri sângerânde şi adânci în mâinile lui cu unghiile, în încercarea de a scăpa de gândacii pe care îi simţea mişunând pe corpul lui. Un altul şi-a scos ochii cu degetele încârligate, i-a aruncat pe jos şi a călcat pe ei, preferând să nu vadă ceea ce era obligat să vadă. Pe podea, oamenii se văicăreau şi strigau cuprinşi de atacuri cerebrale şi de cord şi de convulsii. Băieţii Smintiţi şi-au privit opera şi au început să râdă.

—E prea mult, chiar şi pentru mine, a spus Suzie, tern. Dă-mi Pistolul Vorbitor, Taylor.

—Drace, nu, am spus eu, imediat. Păstrează-l

pentru îngeri. E prea mare şi prea periculos, ca să riscăm să-l folosim pentru altceva. Nu-ţi pierde răbdarea, Suzie. Ştiu că de-abia aştepţi să-l încerci, dar nu avem un manual de utilizare pentru el. Nu ştim nimic despre efectele secundare sau negative.

—Ce e de ştiut? E un pistol. Ţinteşti şi tragi.

—*Nu*, Suzie. Nu avem nevoie de Pistolul Vorbitor pentru a ne ocupa de nemernici de doi bani.

—Şi ce sugerezi? a întrebat Suzie, nerăbdătoare. Nu pot deschide focul cu puşca mea de aici. Sunt prea mulţi oameni nevinovaţi în cale. Şi nu ne putem apropia, ca să nu ne afecteze şi pe noi puterea Băieţilor.

—Tu de ce te temi, în afară de a face curăţenie? Nu ne pot afecta, atâta vreme cât ne protejăm minţile împotriva lor.

S-a uitat neîncrezătoare la mine.

—Eşti sigur de asta?

—Nu prea. Dar asta mi s-a spus. Şi nu putem sta aici, fără să facem nimic.

Dar, exact în momentul în care dezbăteam problema, unul dintre Băieţii Smintiţi s-a întors şi ne-a văzut. A strigat, şi toţi cei patru Băieţi Smintiţi şi-au îndreptat puterea asupra noastră, întinsă până la limită. Vraja lor ne-a cuprins şi frica mi-a tăiat mintea, ca nişte cioburi de sticlă. Concentrarea şi puterea voinţei nu mi-au fost de nici un ajutor.

***

Eram singur, undeva, printre rămăşiţele Londrei, în Zona Întunecată din viitor. Mai fusesem aici, mai văzusem asta, graţie unei Găuri în timp. Un viitor posibil, de moarte şi distrugere, şi totul din vina mea. Din câte puteam vedea în lumina vineţie şi

slabă, eram înconjurat de clădiri prăbuşite şi de oceane de moloz. Pe cerul aproape fără stele nu era nici o lună, şi aerul apăsător era îngheţat. Iar undeva, ascuns în cele mai adânci şi mai întunecate umbre, ceva mă privea. Îi puteam simţi prezenţa. Uriaşă şi îngrozitoare, măreaţă şi puternică, apropiindu-se încet. Venea după mine, însetată de sânge sau chiar mai rău. Am vrut să fug, dar nu aveam unde să mă duc, unde să mă ascund. Era aproape acum. Atât de aproape, încât îi auzeam respiraţia accelerată. Venea după mine, să mă smulgă de lângă tot ceea ce cunoşteam şi îndrăgeam, să mă ia, în sfârşit, în puterea ei. Umbra aceea îngrozitoare, care atârna deasupra a tot ceea ce făceam, care îmi dominase viaţa încă de când mă născusem. Aproape acum, întinsă şi puternică. O formă mare şi întunecată, ameninţând să desfacă tot ceea ce reuşisem, cu atâtea eforturi, să fac din mine.

Ştiam ce este. Îi ştiam numele. Şi faptul că ştiam m-a tulburat mai mult decât orice altceva. În sfârşit, ea venea după mine, după ce mă urmărise tot timpul vieţii mele. Era aproape o uşurare să-i spun pe nume.

—*Mamă*... am murmurat eu.

Şi, în momentul în care mi-am denumit frica, creatura aceea necunoscută, care îmi dăduse naştere şi care apoi mă abandonase, m-am simţit atât de plin de mânie, că a fost cel mai uşor lucru din lume să împing frica înapoi şi să o resping. Scuturile mele mentale s-au închis la loc, unul câte unul, şi lumea moartă din jurul meu s-a cutremurat, a devenit plană şi cenuşie şi neconvingătoare. I-am scos pe Băieţii Smintiţi din mintea mea cu o uşurinţă aproape sfidătoare, şi într-o clipă am revenit în localul Fierbinte şi Condimentat.

Căzusem în genunchi pe podeaua soioasă, şi întreg corpul îmi tremura din cauza efortului la care fusesem supus. Suzie îngenunchease lângă mine, cu faţa plină de lacrimi, care îi curgeau din ochii mari şi orbi, pierdută în ea însăşi. Mi-am pus o mână pe umărul ei şi, în acel moment, am văzut ce vedea ea.

***

Suzie era întinsă pe un pat de spital, legată cu nişte curele groase. Gâtul o durea de la atâta strigat. Se lupta cu curelele de piele, dar acestea erau mult mai puternice decât ea. Aşa că tot ce putea face era să stea acolo şi să privească neajutorată cum frica ei se târa încet, greoi, pe podeaua salonului, către ea. Era mică şi slabă, dar plină de hotărâre. Era moale şi stacojie şi de-abia formată, şi lăsa o dâră de sânge în spatele ei, în timp ce se târa încet către ea. Era aproape la marginea patului când şi-a ridicat cu greutate capul supradimensionat şi s-a uitat la ea.

Şi i-a spus *Mămico*...

Am făcut uz de toată forţa mea pentru a-mi învălui scuturile mentale în jurul lui Suzie şi pentru a o scoate de acolo şi a o aduce în lumea celor treji. S-a tras imediat de lângă mine, îngenunchind şi îmbrăţişându-se strâns, de parcă i-ar fi fost teamă să nu se destrame. Chipul ei era schimonosit de furie şi oroare, ca o mască, şi de pe bărbie îi picurau încă lacrimi. Era şocant să o văd atât de vulnerabilă, atât de rănită. Nu credeam că există ceva care să o poată răni pe Suzie Puşcă-de-Vânătoare. Am încercat să mă apropii de ea. Apoi ochii ei măriţi s-au aţintit asupra Băieţilor Smintiţi şi s-a întins după puşca pe care o purta pe umăr. Băieţii ne priveau, uimiţi că ne putuserăm elibera de puterea lor. Mi-am activat par-

tea întunecată a darului meu. Pentru o clipă, s-ar fi putut întâmpla orice.

Şi acela a fost momentul în care a apărut îngerul.

O prezenţă vie şi copleşitoare a umplut brusc restaurantul, prelingându-se pe pereţi şi reducând la tăcere orice altceva. Puterea Băieţilor Smintiţi s-a disipat într-o clipă, alungată ca lumina a patru lumânărele stinse de un uragan. Au rămas pe loc şi au clipit prosteşte în faţa îngerului. La început, a părut un bărbat cenuşiu în costum cenuşiu, atât de obişnuit, că aproape nu se distingea cu nimic. Nu te prea puteai uita la el, decât cu cooada ochiului. Şi apoi a devenit tot mai real, tot mai palpabil, tot mai *prezent*, până când nu-ţi mai puteai lua ochii de la el. Îngerul şi-a ridicat capul cenuşiu, i-a privit pe Băieţi şi s-a transformat brusc într-o vâlvătaie în formă umană. Lumina emanată era orbitoare, strălucitoare, prea puternică pentru a putea fi privită direct. De pe spatele lui s-au întins nişte aripi mari, care străluceau şi răspândeau scântei. În aer s-a răspândit un miros de ozon şi pene arse. Băieţii Smintiţi priveau fix în inima luminii aceleia îngrozitoare, fermecaţi.

Şi s-au prefăcut în sare.

Cei patru oameni vii, care respirau, au fost transformaţi într-o clipă în patru statui de sare, mai palide decât moartea, purtând încă costumele lor idioate. Şi pe chipurile lor imobile fusese întipărit un ţipăt îngrozitor, tăcut, etern. Angajaţii şi clienţii localului, eliberaţi de fricile induse, aveau acum ceva real de care să se teamă. Au ţipat şi au urlat şi s-au îndreptat către uşa deschisă. Am tras-o pe Suzie din calea lor, în timp ce ei au trecut pe lângă noi în trombă, luptându-se şi agăţându-se unii de ceilalţi în încercarea de a scăpa. Simţeam o nevoie

puternică de a mă alătura lor. Simpla prezență a unui înger îți răscolea măruntaiele, de parcă toate autoritățile despre care știai că te urmăresc s-ar fi concentrat într-una singură.

Nu m-am înțeles niciodată cu autoritățile.

Îngerul a făcut un gest cu o mână strălucitoare și una dintre statuile de sare s-a răsturnat și s-a dezintegrat. Suzie m-a lovit tare peste braț ca să-mi atragă atenția.

—Pistolul, Taylor. Dă-mi Pistolul, la naiba. Dă-mi Pistolul Vorbitor!

Vocea îi era din nou controlată, dar ochii îi erau sălbatici.

—Nu, am spus eu. Eu o să-l încerc primul.

Am scos grăbit caseta din buzunarul interior al hainei. Era neplăcut de caldă la atingere. Am ridicat capacul și am scos Pistolul Vorbitor. Caseta a căzut neobservată pe podea, în timp ce eu eram paralizat, incapabil să mă mișc. Pielea mi s-a încrețit, în semn de repulsie la contactul cu Pistolul făcut din carne. Era ca și cum ai ține mâna cuiva mort de mult, dar încă activ într-o formă groaznică. Era fierbinte și transpirat și febril. Era bolnăvicios și puternic. Pistolul Vorbitor se trezise. Respira umed în mâna mea, și gândurile sale grele și lente se târau leneș la marginile minții mele. Pistolul era treaz și dorea să fie folosit. Pe orice. Ardea de nerăbdare să rostească Cuvintele inverse care ar fi șters din creație întreaga lume materială. Fusese creat pentru a distruge îngeri, dar apetitul său crescuse în timp. Și totuși, Pistolul depindea de alții pentru a fi folosit, pentru a apăsa pe trăgaciul său în formă de dinte, și *ura* asta. Mă ura. Ura orice care trăia. Pistolul Vorbitor și-a împins gândurile murdare în mintea mea, hotărât să mă controleze și să mă oblige, să mă transforme în

arma sa. Nu avea gânduri şi sentimente umane. Era ca şi cum moartea şi ruina şi distrugerea găsiseră o voce şi ambiţii hidoase. Îmi ştia Numele, şi ardea de nerăbdare să-l rostească.

A trebuit să apelez la tot autocontrolul, la toată autodisciplina şi la toată furia stârnită în mine de Băieţii Smintiţi pentru a-mi dezlipi degetele unul câte unul, până când Pistolul Vorbitor a căzut din mâna mea şi a lovit podeaua, urlând încă provocator în mintea mea. Mi-am închis-o, în spatele celor mai puternice scuturi ale mele, şi m-am sprijinit de peretele din spatele meu, tremurând din toate încheieturile.

Îngerul dispăruse. Văzuse Pistolul Vorbitor şi asta fusese de ajuns.

În restaurant se făcuse linişte. Personalul şi clienţii plecaseră, îngerul scăpase, şi Băieţii Smintiţi fuseseră transformaţi în sare. Nu mai rămăsesem decât eu şi Suzie. Tremuram tot, şi mâinile mele loveau ritmic peretele. Îmi simţeam mintea ca şi cum ar fi fost violată. Pe obraji îmi curgeau lacrimi. Walker avusese dreptate. Unele remedii sunt mult mai rele decât bolile. Am privit Pistolul de pe podea, de lângă casetă, dar nu am avut puterea să mă întind şi să ating blestematul de obiect. Suzie a îngenuncheat şi a făcut asta pentru mine, închizând caseta în jurul Pistolului fără să-l atingă. A pus caseta în buzunarul de la haina ei şi apoi s-a aşezat răbdătoare lângă mine, până când mi-am recăpătat controlul. Era singurul lucru pe care îl putea face ca să mă aline.

Tremuratul a încetat curând şi mi-am revenit. Mă simţeam obosit, trupeşte şi sufleteşte, de parcă nu dormisem de o săptămână. Mi-am şters lacrimile de pe faţă cu mâinile, am pufnit de câteva ori şi i-am adresat lui Suzie cel mai liniştitor zâmbet al meu.

Era suficient de convingător. Suzie l-a înțeles şi a încuviințat, oficială din nou. Suzie nu s-a simțit niciodată bine în preajma emoțiilor fățiş exprimate.

—O să duc eu caseta, a spus ea. Sunt mai obişnuită cu armele decât tine.

—Nu e doar o armă, Suzie.

A dat din umeri.

—Îngerul acela. Crezi că era de Sus sau de Jos?

A fost rândul meu să dau din umeri.

—Contează, Suzie? Atunci când Băieții Smintiți ne-au prins în fricile noastre, pentru un moment, am văzut ce ai văzut tu...

—Să nu vorbim despre asta, a spus Suzie, tern. Nu acum. Nici mai târziu. Dacă îmi eşti prieten.

Uneori, a fi prieten înseamnă să ştii când să laşi lucrurile aşa cum sunt şi când să taci. Aşa că m-am ridicat în picioare şi m-am îndreptat către cea mai apropiată dintre cele trei statui de sare rămase. Suzie m-a urmat. Rămăşițele împrăştiate ale statuii distruse scrâşneau puternic sub picioarele noastre. Am privit cele trei chipuri albe, prinse într-o clipă de groază, pentru totdeauna. Uneori, mi se pare că întreg universul se bazează pe ironie.

—Şi uite aşa ni s-a risipit şansa de a găsi locația Colecționarului, a spus Suzie, cu fața şi vocea calme şi netulburate.

—Nu neapărat, am spus eu. Nu uita de prima regulă a unui detectiv particular: atunci când ai îndoieli, verifică buzunarele, poate găseşti vreun indiciu.

—Credeam că prima regulă este aşteaptă până când încasezi cecul de la client.

—Mofturoaso.

Ne-a luat o vreme, dar într-un final am dat peste o carte de vizită în relief, care făcea reclamă la

unul dintre spectacolele Scârbosului Jack Lumină-de-Stele la Teatrul Styx, în ziua aceea. Sau, mai bine spus, în noaptea aceea.

— Deci Lumină-de-Stele s-a întors în oraş, am spus eu. Nu credeam să fie pe gustul Băieţilor.

— Trebuie să existe o legătură, a spus Suzie. Ştiu sigur că Lumină-de-Stele i-a adus mai demult câteva lucruri Colecţionarului.

— Păi să mergem să vorbim cu el, am spus eu. Să vedem ce ştie.

— Să mergem, a spus Suzie. Am chef să mă înfig în cineva. Şi poate chiar să fiu violentă.

— Nu-mi amintesc să te fi ştiut altfel, am spus eu, cu generozitate.

***

Am mers pe străzile Zonei Întunecate, printr-un oraş asediat. Peste tot erau îngeri, planând pe cerul nopţii, repezindu-se în jos pentru a smulge victime chiar de pe stradă, împrăştiind teroarea şi distrugerea. Se auzeau ţipete şi strigăte, incendii şi explozii. Vârtejuri întunecate de fum se ridicau din clădirile în flăcări din toate părţile. Oamenii fuseseră forţaţi să iasă pe străzi, în timp ce casele şi birourile şi ascunzătorile se prăbuşeau în urma lor. Peste tot erau statui de sare şi corpuri trase în ţeapă pe stâlpii de iluminat. Peste tot zăceau cadavre arse şi înnegrite, şi am văzut chiar un om întors pe dos, încă în viaţă şi suferind. Suzie l-a ajutat să scape de durere. Ziua Judecăţii venise în Zona Întunecată, şi nu era deloc plăcută. Peste tot se auzeau focuri de armă şi explozii puternice, şi, din când în când, simţeam cum textura lumii tremura, când un sărman încerca nişte trucuri magice puternice împotriva îngerilor. Nimic

nu îi putea opri sau încetini. Oameni cenuşii în costume cenuşii stăteau nefiresc de liniştiţi în praguri sau priveau de pe alei sau ieşeau neatinşi din clădirile cuprinse de flăcări. Erau peste tot, şi oamenii fugeau urlând din calea lor, mânaţi ca vitele la abator.

Suzie şi cu mine nu eram pe stradă de mai mult de cinci minute, când un înger a apărut repezindu-se din cerul nopţii, strălucitor ca o stea căzătoare, fioros şi necruţător, cu aripi mari şi orbitoare, îndreptându-se direct către mine. I-am aruncat cea mai semnificativă privire de care eram în stare, dar nu s-a oprit. Suzie a scos din haină caseta în care se afla Pistolul Vorbitor şi îngerul şi-a schimbat imediat traseul, zburând peste capetele noastre şi dispărând pe strada din spatele nostru ca o cometă albă. Suzie şi cu mine ne-am oprit şi ne-am uitat unul la celălalt. Suzie a cântărit caseta în mână.

—Se pare că s-a răspândit vestea despre Pistolul Vorbitor.

—S-a dus elementul-surpriză, am spus eu.

A pufnit.

—Prefer elementul de ameninţare directă.

Ne-am reluat drumul, fără grabă, în timp ce toţi ceilalţi fugeau, şi sângele şi haosul se instalau în jurul nostru. Suzie a pus caseta înapoi în buzunar, după care, inconştient, şi-a frecat mâna de haină de mai multe ori, de parcă vroia s-o cureţe.

***

Styxul era un teatru vechi şi abandonat, amplasat într-un loc retras, într-una dintre cele mai liniştite mahalale din Zona Întunecată. În Zona Întunecată se petrec zilnic suficiente drame pentru ca

oamenii să nu simtă lipsa teatrului, dar trebuie să avem un loc în care cei vanitoşi şi afurisiţi să-şi etaleze talentele în public. Suzie şi cu mine ne-am oprit în faţa clădirii mari şi dărăpănate, şi am studiat-o cu atenţie de la distanţă. Nu părea cine ştie ce. Partea din faţă, formată din scânduri, era plină de afişe rupte, lipite unele peste altele, care făceau reclamă la grupurile rock locale, la întâlnirile politice, la evenimentele religioase. Semnul odată mândru de deasupra uşii duble era plin de negreaţă şi mizerie.

În general, proprietăţile nu rămân prea mult timp nefolosite, în Zona Întunecată. Cineva le găseşte mereu o utilizare. Dar locul ăsta era diferit. Acum vreo 30 ani, un amărât a încercat să deschidă o Poartă către Iad în timpul unei reprezentanţii a Tragediei Caledoniene, şi o astfel de acţiune duce la distrugerea proprietăţilor. Cele trei vrăjitoare l-au ucis şi l-au mâncat pe tipul responsabil, dar nu au fost în stare să închidă ceea ce el deschisese parţial. Autorităţile au fost nevoite să apeleze la ajutorul unei străine, Augusta Moon, şi, deşi ea a sigilat locul mai bine decât o uşă etanşă, incidentul a lăsat totuşi o amintire amară în memoria spirituală a tuturor.

Chiar şi Porţile fără succes ale Iadului pot afecta liniştea unui întreg cartier.

Nesurprinzător, uşa dublă a teatrului era încuiată, aşa că Suzie a zburat-o din ţâţâni şi am intrat nonşalant în hol. Era murdar şi prăfos, cu pânze groase de păianjen peste tot. Umbrele erau foarte întunecate, şi aerul liniştit avea miros de putregai şi de acru. Fire de praf se ridicau în fasciculele de lumină care pătrunseseră prin uşa deschisă, de parcă erau deranjate de invazia acesteia. Covorul odinioară pluşat era uscat şi crocant sub picioarele noastre. Întregul loc mirosea a nostalgie, a vremuri mai

bune, demult apuse. Era ca şi cum te-ai fi întors în trecut. Vechi afişe care anunţau vechi producţii atârnau încă pe ziduri, decolorate şi pline de mizerie de muşte. Patchwork Players prezintă: *Regele mincinoşilor*, de Marlowe, *Triumful răzbunătorului*, de Webster, *Zilele salatei*, de Ibsen. Nu exista nici un semn că cineva fusese aici în ultimii 30 ani.

—Un nume ciudat pentru un teatru, a spus Suzie, într-un sfârşit, vocea ei stârnind ecouri puternice în liniştea din jur. Ce este Styxul, în elementul său[1]?

—Styxul este un râu care curge prin Iad, am spus eu. Făcut din lacrimile vărsate de sinucigaşi. Câteodată, mă deranjează că ştiu astfel de lucruri. Poate că teatrul era specializat în tragedii. Poate că suntem în locul greşit, Suzie. Uită-te în jur. Nimeni nu a mai fost pe aici de ani de zile.

—Şi atunci, a spus Suzie, de unde vine muzica?

Am ascultat atent şi am auzit şi eu nişte sunete slabe, care veneau de undeva din faţă. Suzie a scos puşca şi am traversat holul, îndreptându-ne către uşile care dădeau pe scenă. Muzica se auzea acum mai tare. Am deschis uşile şi am ajuns în culisele teatrului. Era foarte întuneric, şi am stat acolo o vreme, până când vederea noastră s-a obişnuit. Pe scenă, sub lumina a două reflectoare, era Scârbosul Jack Lumină-de-Stele, cu partenera sa, o păpuşă din cârpe, vie şi în mărime naturală, cântând şi dansând.

Muzica era o melodie clasică din anii '60, „The Carnival is Over" a formaţiei Seekers. Scârbosul Jack Lumină-de-Stele cânta în ritm, voios, mişcându-se pe scena prăfoasă cu mai mult stil decât precizie.

---

[1] Styx: râu care desparte Lumea de Sus de Lumea de Jos (Hades), dar şi numele unei nimfe, nume care se traduce prin „cea respingătoare".

Era îmbrăcat ca Pierrot, într-un costum de arlechin, cu pătrate albe şi negre, şi faţa îi era astfel machiată încât să semene cu un craniu care rânjeşte, cu ochi întunecaţi şi goi şi cu dinţi albi pictaţi pe buzele zâmbitoare, toate combinate cu o pălărie ferchesă de marinar. Era înalt şi stângaci, şi dansa cu mai multă încăpăţânare decât graţie, în timp ce vocea lui acompania melodia melancolică.

Dansul era în duet, împreună cu partenera lui, o păpuşă de cârpe vie, costumată ca şi Columbina. Era aproape la fel de înaltă ca şi el, cu braţele şi picioarele extrem de flexibile în timp ce dansa, fără articulaţii care să o stânjenească. Avea un aspect erotic trist, în rochia ei peticită multicoloră, şi faţa ei din satin alb, perfect întins, avea trăsături pictate ţipător. Mişcările îi erau extrem de senzuale şi fiecare gest lasciv contribuia la dansul ei provocator.

Pierrot şi Columbina se zbenguiau pe toată scena, utilizând la maxim spaţiul, dansând şi zburând şi făcând piruete în lumina celor două reflectoare, care îi urmau cu fidelitate. M-am uitat în spatele şi deasupra mea, dar nu am văzut sursa reflectoarelor. Doar existau. Şi nici muzica nu părea să vină de undeva. A trecut brusc la „Sweet Little Jazz Baby, That's Me", un cântec din anii '20, şi Pierrot şi Columbina s-au apropiat unul de altul şi au început să danseze frenetic Charleston. Picioarele lor nu făceau nici un zgomot. Muzica era de o calitate distorsionată, cu ecouri ciudate, de parcă trebuia să vină de departe până acolo şi se pierdea cumva pe drum. Şi cu tot efortul depus de Scârbosul Jack Lumină-de-Stele şi de partenera lui, suna gol, fără vibraţie. Nu era deloc atrăgătoare, nu transmitea nici un farmec şi nici o emoţie. Dar publicul era extaziat şi-şi exprima din plin sentimentele.

Publicul.

Scârbosul Jack Lumină-de-Stele şi păpuşa lui vie cântau şi dansau pentru cei morți. Acum, că ochii mei se obişnuiseră cu întunecimea, puteam vedea că fotoliile erau ocupate de zombie, de vampiri, mumii, vârcolaci şi fantome de diverse densități. Toate tipurile de morți vii sau de ființe pe jumătate vii din Zona Întunecată, adunate într-un singur loc, printr-un pact strict de neagresiune care nu ar fi durat mai mult de cinci minute într-un alt loc. Dar nimeni nu încălca armistițiul aici. Nimeni nu îndrăznea. Ăsta era singurul loc unde puteau veni pentru a recăpăta puțin din umanitatea pe care o pierduseră sau la care renunțaseră. Să-şi aducă aminte cum e să fii viu.

Vampirii păreau că se simt ca acasă în smochingurile lor elegante şi rochiile de bal, sorbind cu grație sânge din termosuri discrete, trecute din mână în mână. Mumiile, însă, păreau urâte şi murdare în bandajele lor îngălbenite, şi în aer se ridicau norişori de praf atunci când băteau din palme. Vârcolacii se adunaseră grămadă, urlând în ritmul melodiei, masculul alfa distingându-se printr-o geacă din piele de om, cuvintele tatuate pe spatele acesteia proclamându-l Liderul Haitei. Ghoulii[1] erau mai singuratici, ronțăind degete dintr-o putină. Zombii erau foarte liniştiți şi aplaudau cu atenție, în cazul în care ar fi căzut ceva. Stăteau cât mai departe de ghouli. Fantomele variau de la manifestări depline la forme cețoase şi palide, unele atât de firave, încât mâinile le treceau una prin cealaltă atunci când încercau să aplaude. Altele trebuiau să-şi concentreze toată per-

---

[1] Ghoul: monstru (demon) din folclorul arab. Preferă cimitirele şi teritoriile nelocuite. (n. trad.)

sonalitatea pentru a nu cădea prin scaune. Dar, fie ei morți, morți vii, parțial umani sau neumani, toți păreau că se distrează. Râdeau şi încurajau, suspinau şi plângeau şi aplaudau la unison, de parcă reacționau la ce se întâmpla pe scenă, deşi reacțiile lor nu păreau a avea prea mult de-a face cu reprezentația.

Scârbosul Jack Lumină-de-Stele dădea reprezentații numai pentru morți sau pentru cei care simțeau că se îndepărtaseră de umanitatea lor. Readucea la viață vechi emoții pentru ei, le evoca prin cântec şi dans, şi îşi *făcea* publicul să le simtă. Îi făcea să se simtă vii din nou, chiar dacă numai vremelnic. Clienții săi plăteau foarte bine pentru iluzia vieții pe care le-o vindea, pentru o vreme... şi, în timp ce ei se desfătau cu emoții la mâna a doua, Lumină-de-Stele se hrănea cu vitalitatea lor nenaturală, absorbind-o în timp ce dansa, ghiftuindu-se cu energiile lor neomeneşti ca un mic parazit vesel. Trăise multe vieți astfel şi avea intenția de a mai trăi multe altele. Cu mult timp în urmă, încheiase o afacere extrem de proastă cu Ceva al cărui nume încă nu-l putea pronunța de frică, şi acum nu-şi putea permite să moară. Niciodată.

A trebuit să-i explic toate acestea lui Suzie. Pe ea nu o interesase niciodată teatrul. La sfârşit, a pufnit, neimpresionată.

—Şi care-i faza cu păpuşa de cârpe? a întrebat ea.

—Se spune că a fost om, odată, şi iubita lui Jack Lumină-de-Stele. Avea nevoie de o parteneră de dans, dar nu avea chef să împartă energia pe care o fura de la publicul său. Aşa că a transformat-o în ce e acum. O păpuşă de cârpe vie, mereu ascultătoare, o parteneră care îi urmează toate mişcările şi îi face mereu pe plac, fără să se plângă vreodată. Desigur, asta s-a întâmplat demult... Cred că e complet ne-

bună acum. Dacă are noroc. Acum ştii de ce i se spune *Scârbosul* Jack Lumină-de-Stele.

— Cine a fost ea, la început? a întrebat Suzie, uitându-se la scenă.

— Nimeni nu mai ştie cine a fost. Cu excepţia lui Jack, desigur, dar nu-ţi va spune niciodată. E un afurisit. Haide, să mergem şi să-i stricăm ziua.

— Hai. Poate chiar o să-l şifonez puţin.

Ne-am îndreptat către culoarul central, unul lângă celălalt. Morţii de pe locurile din apropierea noastră nu ne-au privit atunci când am trecut pe lângă ei, absorbiţi cu totul de reprezentaţia de pe scenă şi de vechile emoţii care le cuprindeau ceea ce mai rămăsese din inimile lor. Magia plutea în aer şi nu avea nimic de-a face cu vrăjitoria. Ei dansau neîntrerupt, Pierrot şi Columbina, arlechinul şi păpuşa lui de cârpe, fără să se oprească sau să se odihnească atunci când muzica trecea inexorabil de la un cântecel sentimental la altul... de parcă nu aveau nevoie de pauză, să-şi recapete puterile sau să-şi tragă sufletul. Şi poate că aşa şi era. El se hrănea şi ea... era doar o păpuşă de cârpe, cu ochi mari şi buze zâmbitoare pictate. Nici unul dintre ei nu mai suferea de pe urma limitărilor omeneşti. Mimau dragostea şi afecţiunea pentru publicul lor, fără a le lua în serios.

Era doar un act.

Suzie şi cu mine am sărit pe scenă şi totul s-a oprit. Muzica s-a întrerupt şi Lumină-de-Stele şi păpuşa lui şi-au încheiat imediat dansul. Stăteau nemişcaţi, fiecare sub câte un reflector, şi Suzie şi cu mine ne-am apropiat de ei. Scârbosul Jack Lumină-de-Stele a luat o poziţie elegantă, calmă şi relaxată, cu un zâmbet pe chipul descărnat, în timp ce ochii lui străluceau puternic din cavernele întune-

cate. Păpuşa de cârpe îngheţase la jumătatea mişcării, cu capul întors, cu braţele şi picioarele blocate în unghiuri imposibile, flectate într-un mod neomenesc. Publicul a tăcut o clipă, în momentul în care reprezentaţia a fost întreruptă, dar apoi a izbucnit cu putere în huiduieli şi urlete şi insulte, care s-au transformat rapid în ameninţări. Suzie s-a uitat la ei, fără vreun efect vizibil. M-am întors şi i-am fixat gânditor, şi toţi au tăcut.

—Sunt impresionată, a spus Suzie, încet.

—Ca să-ţi spun adevărul, şi eu, i-am răspuns. Dar să nu le spui asta. Jack Lumină-de-Stele! A trecut o vreme, nu-i aşa, Jack? Eşti încă în turneu prin Zona Întunecată?

— Da, sala e mereu plină, a spus Lumină-de-Stele, uşor. Şi mai spun că teatrul a murit...

Vocea îi era moale şi precisă, fără nici un fel de accent. Ar fi putut fi de oriunde şi de oricând. Zâmbetul lui neîntrerupt era foarte larg şi ochii nu-i clipeau niciodată.

—Ştii, majoritatea celor care pun întrebări au decenţa de a o face de pe locurile lor. Ce vrei, Taylor? Întrerupi un geniu la lucru.

—Am găsit cartea ta de vizită asupra unuia dintre Băieţii Smintiţi, am spus eu. Lucrau pentru Colecţionar.

—Observ că ai folosit timpul trecut. Să înţeleg că afurisiţii sunt morţi? O, Taylor, ai devenit dur de când te-ai întors.

—Spune-mi ce-i cu cartea de vizită, Jack, am spus eu, alegând să nu-i infirm presupunerea. Ce legătură ai cu Colecţionarul?

A dat din umeri.

—Nu sunt prea multe de spus. Colecţionarul i-a trimis pe Băieţi să vadă ce-i cu mine, pentru că auzi-

se că, odată, aproape că pusesem mâna pe Graalul Nesfânt, acum câţiva ani, în Franţa. Săpam la Rennes-le-Chateau, în căutarea Şoimului Maltez...

Am tresărit.

— Credeam că eşti mai înţelept, Jack. Nu trebuie să cauţi niciodată Şoimul Maltez. Aceasta este prima regulă a detectivilor particulari.

Suzie s-a încruntat.

— Credeam că prima regulă este...

— Nu acum, Suzie. Continuă, Jack.

— Aşa, imaginează-ţi cât de surprins am fost când tovarăşii mei au scos la iveală conţinutul mormântului ascuns şi ne-am găsit faţă în faţă cu Graalul Nesfânt. Totul a devenit neplăcut după aceea. E mereu trist când prietenii te lasă baltă pentru bani... Apoi, după ce ne-am reglat conturile, a trebuit să părăsesc castelul cu mâna goală, şi în viteză. Dar sunt totuşi unul dintre puţinii oameni care au văzut Graalul Nesfânt cu propriii săi ochi şi care a supravieţuit pentru a povesti despre el.

— Cum arăta? a spus Suzie.

Scârbosul Jack Lumină-de-Stele s-a gândit la întrebarea ei pentru o clipă.

— Rece. Urât. Seducător. Nu am fost atât de prost încât să îl ating, chiar şi atunci. Recunosc răul, când îl văd.

— Aşa şi trebuie, am spus eu. Te-ai antrenat destul. Deci, ce le-ai spus Băieţilor Smintiţi, când au venit la tine?

A râs uşor. Era un sunet întunecat şi neplăcut.

— Nu le-am spus nimic. I-am bătut măr şi i-am trimis acasă plângând. I-am dat o lecţie Colecţionarului, dacă-şi asmute câinii asupra mea. Fricile lor nu se comparau cu emoţiile mele. Sunt un maestru în breasla mea, să nu uiţi asta. Şi gata. Nu mai am ce

să-ţi spun despre Graalul Nesfânt şi despre Colecţionar. Nişte lucruri care au trecut prin Zona Întunecată, atât. Acum, este vreunul dintre voi în industria artistică? Dacă nu, căraţi-vă de pe scena mea. Fac artă aici. De ce nu apare niciodată tipul ăla cu cârligul lung, când ai nevoie de el?

—Sunt îngeri peste tot în Zona Întunecată, am spus eu. Caută pe oricine ştie ceva sau este legat de Graalul Nesfânt. Şi nu se comportă prea frumos. Nu e nevoie. Sunt îngeri. Acum, oricât de impresionant ar fi publicul tău, nici dacă i-ai aduna pe toţi laolaltă, nu ai putea măcar încetini un înger. Chiar dacă ar fi dispuşi să încerce să te apere, ceea ce mă îndoiesc. Morţii pot fi atât de schimbători. Pe de altă parte, ajută-ne să dăm de urma Graalului Nesfânt şi / sau de Colecţionar, iar Suzie şi cu mine te vom proteja.

Scârbosul Jack Lumină-de-Stele a scuturat încet din cap.

—Tocmai când crezi că nu se poate mai rău... Îngeri în Zona Întunecată. Gata! Asta este. Am plecat de aici.

S-a întors cu faţa către public.

—Doamnelor şi domnilor, reprezentaţia din seara asta a fost anulată din considerente biblice. Noapte bună, fiţi binecuvântaţi, sper că v-a plăcut. Formaţi un şir ordonat către ieşiri. Îmi pare rău, nu dau banii înapoi.

S-a îndreptat către partenera sa din cârpe, a pocnit tare din degete şi aceasta s-a prăbuşit ţeapănă pe umărul lui, de parcă ar fi fost făcută numai din paie şi umplutură. Şi poate că exact aşa era. Cu siguranţă, părea că nu cântăreşte nimic pentru Lumină-de-Stele, în timp ce se îndrepta cu hotărâre către aripa teatrului. Nu am găsit nici un motiv ca să-l opresc. Nu avea nimic din ce-mi trebuia, şi un par-

tener indispus nu ar fi făcut decât să ne încetinească. Dar apoi Scârbosul Jack Lumină-de-Stele s-a oprit brusc, s-a întors şi a privit în spate, mişcându-se încet, aproape fără tragere de inimă. Şi acela a fost momentul în care ne-am dat cu toţii seama că mai era cineva pe scenă, cu noi. Ne-am aţintit privirea către culise, şi chiar şi păpuşa din cârpe şi-a ridicat capul. În spatele nostru, nemişcat şi tăcut ca o umbră vie, era un om cenuşiu într-un costum cenuşiu.

A aşteptat până l-am privit cu toţii şi apoi s-a aprins ca soarele, o lumină atât de strălucitoare, încât era dureroasă pentru ochii umani. Suzie şi cu mine ne-am dat înapoi, protejându-ne chipurile cu braţele ridicate. Lumină-de-Stele s-a întors şi a fugit către marginea scenei. Păpuşa de cârpe care îi atârna de pe umăr era singura care se uita cu adoraţie la înger, cu ochii ei pictaţi cu negru. Publicul se panicase, ţipa şi urla alarmat, în timp ce cuvântul *înger* a trecut printre ei ca un blestem. Fantomele au dispărut, ca nişte baloane de săpun care se sparg. Vampirii s-au transformat în lilieci şi au zburat afară. Cei care mai aveau încă un corp material s-au grăbit să intre pe culoare şi să o ia la fugă către uşile care dădeau în hol.

Îngerul a devenit o coloană de foc cu formă umană şi şi-a întins aripile orbitoare, strălucitoare şi teribile şi incandescente. În aer s-a risipit un miros de carne arsă şi metale topite. Păpuşa de cârpe de pe umărul lui Lumină-de-Stele a luat foc. Acestea au învăluit-o rapid, din creştet şi până-n tălpi. Şi totuşi, ea se uita cu adoraţie la înger, printre flăcări. Lumină-de-Stele a urlat de durere şi de furie şi a aruncat-o de pe umăr. A căzut cu zgomot pe scenă, arzând. A încercat să se târască înspre Lumină-de-Stele, dar flăcările erau prea fierbinţi, prea vii, şi ea era numai

cârpe şi umplutură. A ars şi a dispărut, şi în câteva momente nu a mai rămas decât o urmă scorojită pe scenă, fumul întunecat risipindu-se încet în aer. Mirosea a violete.

Lumină-de-Stele nu se mai uitase deloc la păpuşa în flăcări, odată ce o aruncase de pe umăr. A alergat către marginea scenei, şi aproape că ajunsese acolo când hainele i s-au aprins. Mai întâi, bereta de marinar, care a ars puternic, cu o flacără albăstruie, aprinzându-i şi părul. Apoi costumul de arlechin, flăcările apărând de peste tot. Le lovea cu mâinile goale, dar, în curând, şi acestea au luat foc. În câteva secunde, întregul său trup ardea mai tare decât un cuptor. A ţipat o dată, şi o pală arzătoare i-a ieşit prin gură, din plămânii încinşi. S-a prăbuşit pe scenă şi a rămas acolo, dând din picioare şi scuturându-se, în timp ce flăcările au devenit şi mai înalte. L-au consumat rapid pe Scârbosul Jack Lumină-de-Stele, până când nu a mai rămas nimic, doar câteva oase carbonizate şi înnegrite, şi nişte grăsime topită, care sfârâia şi se scurgea picurând pe marginea scenei.

Între timp, Suzie Armă-de-Foc scosese Pistolul Vorbitor din casetă şi îl ţinea nemişcat în mână, ţintind îngerul. Dar, după chipul ei chinuit, îmi puteam da seama că simţea aceeaşi oroare bolnăvicioasă la atingerea Pistolului ca şi mine. Autocontrolul ei de fier se împotrivea încercărilor Pistolului de a pune stăpânire pe mintea ei, dar corpul îi tremura din cauza efortului făcut, chiar dacă mâna care ţinea Pistolul rămăsese fixă. Nu trebuia decât să apese pe trăgaci. Dar nu avea suficientă voinţă pentru a o face.

Îngerul şi-a întors privirea de la rămăşiţele lui Lumină-de-Stele către Suzie. A văzut Pistolul Vorbitor în mâna ei şi a dispărut într-o clipită, ridicân-

du-se de la pământ, susținut de aripile lui orbitoare, ieşind prin acoperişul teatrului şi afundându-se în siguranța cerului nopții.

Suzie nu s-a mişcat, țintind încă Pistolul Vorbitor către locul în care stătuse îngerul. Fața îi era palidă şi udă de transpirație. Ochii îi erau ficşi şi sălbatici. Tremura din toate încheieturile acum, în timp ce ea şi Pistolul se luptau pentru controlul asupra minții şi sufletului ei. Într-un final, a câştigat ea, şi a aruncat Pistolul. Poate pentru că, până la urmă, ea era Suzie Puşcă-de-Vânătoare, cea care stăpâneşte armele, şi nu cea care se lasă stăpânită. A câştigat, şi nu am ştiut niciodată cât de mult o costase. Nu am întrebat niciodată. Pentru că ceea ce mi-a spus era cu mult mai rău.

S-a aşezat brusc pe scenă, de parcă picioarele îi cedaseră. Mâinile i se frângeau în poală şi se legăna înainte şi înapoi, ca un copil chinuit. Nu plângea. Era prea mult pentru ea. Ochii îi erau sălbatici, disperați, de fiară. Scotea un sunet slab, de tânguire, ca un animal în dureri. M-am aşezat lângă ea şi mi-am pus o mână pe umerii ei, ca s-o alin. A țipat jalnic şi s-a tras de lângă mine ca un copil căruia îi e frică de bătaie. M-am îndreptat grijuliu către ea, dar nu prea mult.

—E în regulă, Suzie, am spus eu. Sunt aici. S-a terminat. Lasă-mă să te ajut.

—Nu mă poți ajuta, a spus ea, fără să se uite la mine.

—Sunt aici... Sunt eu, John.

—Dar nu mă poți atinge, a spus ea, cu o voce atât de dură, că era aproape neomenească. Nimeni nu mă poate atinge. Nu suport să mă atingă cineva. Niciodată. Nu pot să fiu vulnerabilă în fața cuiva.

Am îngenuncheat în fața ei, încercând să îi

prind privirea rătăcită. Eram disperat să o ajut, să o trag de la margine, dar mi se părea că un cuvânt greşit ar fi putut-o frânge în bucăţi, fără să-şi mai revină vreodată. Nu o mai văzusem niciodată aşa. Atât de... lipsită de apărare.

— Atunci când Băieţii Smintiţi au scos la lumină fricile noastre, am spus eu, încet, am văzut ce vedeai şi tu. Am fost acolo, cu tine, la spital. Am văzut... bebeluşul.

— Nu a existat nici un bebeluş, a spus ea, obosită. Trebuie să se nască pentru a fi bebeluş. Ceea ce ai văzut tu era fetusul, după ce l-am avortat. Am aşteptat atât pentru că îmi era ruşine. Prea ruşine pentru a le spune părinţilor mei că fratele meu abuza de mine încă de când aveam 13 ani, şi că era copilul lui. Nu a fost vorba de viol, nu chiar. Uneori îmi cumpăra lucruri, mici cadouri. Şi uneori spunea că mă ucide dacă spun cuiva. M-a folosit. Şi când adevărul s-a aflat, părinţii mei au dat vina pe mine. Au spus că sigur eu îl ademenisem.

Am făcut avort, după împlinirea vârstei de 15 ani. În anul acela, nu am avut parte de tort şi de lumânări. M-au obligat să mă uit la fetus, după aceea. Ca să nu uit lecţia. De parcă aş fi putut uita vreodată. L-am ucis pe fratele meu. L-am împuşcat cu un pistol pe care îl furasem. Primul meu pistol. Am urinat pe corpul lui şi apoi am fugit în Zona Întunecată. Am trăit aici, de atunci. Am jurat să nu mai fiu niciodată slabă şi vulnerabilă, niciodată. Sunt Suzie Puşcă-de-Vânătoare acum, moartea pe două picioare. Dar nu mă pot lăsa atinsă. De nimeni. Nici măcar de un prieten sau de un iubit. Sunt în siguranţă acum. Protejată de toţi. Chiar şi de mine.

— Vrei să spui... că nu ai avut niciodată pe cine-

va? am spus eu. Nimeni în care să ai suficientă încredere pentru a...

—Nu. Niciodată.

—Nu mi-am închipuit niciodată că eşti, de fapt, atât de singură, Suze.

—Nu-mi spune aşa, a spus ea, cu o voce moartă. El îmi spunea aşa.

—Iisuse, îmi pare atât de rău, Suzie. Atât de rău.

Ochii i s-au însufleţit puţin şi s-a uitat la mine, şi gura ei a format un zâmbet amar.

—Ţi-aş încredinţa viaţa mea, John. Dar nu pot suporta nici măcar atingerea ta. Fratele meu a câştigat, până la urmă. Pentru că, deşi l-am ucis, e mereu cu mine.

Nu am ştiut ce să spun, aşa că am zis doar:

—Sunt aici, Suzie.

—Ştiu, a spus ea. Şi, uneori, e de ajuns.

S-a ridicat, a închis Pistolul Vorbitor în casetă, punând-o peste el, şi a băgat caseta în haină. Stătea pe marginea scenei, uitându-se în întuneric. Părea că-şi revenise complet. M-am apropiat şi am rămas în picioare lângă ea.

—E doar un pistol, a spus ea, fără să se uite la mine. Ştiu cum să mânuiesc un pistol. Data viitoare, o să-l folosesc.

Am încuviinţat. Şi, după o vreme, am ieşit din teatrul Styx împreună, umăr lângă umăr, dar separaţi de mile întregi.

***

De-abia ieşisem pe stradă când mobilul mi-a sunat din nou. De data asta era Eddie Lamă, Zeul Punk al Briciului Drept. Sau aşa spune el şi, dat fiind că are tendinţa de a-i ucide pe cei care nu sunt

de acord, nu mulți oameni îi contestă abilitățile. Cu siguranță, este unul dintre cei mai ciudați și mai periculoși oameni din Zona Întunecată, și asta îți ia ceva efort. Cred că suntem prieteni. E greu de spus, uneori, în Zona Întunecată. De data asta, avea informații pentru mine.

—Am auzit că ești în căutarea Graalului Nesfânt, a spus el, fără nici o introducere. Știu unde este. Îl are Colecționarul.

—Mi-am dat și singur seama de asta, am spus eu. Ce te face să crezi că e la Colecționar?

—Eu i l-am adus, a spus Eddie.

Vocea îi era o șoaptă fantomatică, așa ca întotdeauna.

—Mai exact, m-a angajat ca să-l iau de la ticăloșii care îl aveau. Colecționarul a devenit cam iritat după ce oamenii lui au pierdut Pistolul Vorbitor, așa că a venit la mine. În mod normal, nu ar fi făcut-o, dar, de data asta, avea ceva ce îmi doream, așa că am încheiat o afacere. Graalul Nesfânt era în mâinile Războinicilor Crucii, o adunătură de evangheliști creștini fervenți, care plănuiau să se folosească de puterea Graalului Nesfânt pentru a declanșa o Cruciadă în Zona Întunecată și a măcelări pe toți și toate ce aveau un iz magic. Toți oamenii care nu erau puri și nepătați trebuiau exterminați, nefiind dumnezeiești și creștini. Dat fiind că asta mă includea și pe mine, am fost foarte fericit să dau eu atacul preventiv.

—Colecționarul te-a angajat pe tine? am spus eu. Nu credeam că banii îți mai sunt de folos.

—Nici nu-mi sunt, a spus Eddie Lamă. Plata a fost locația actuală a Războinicilor Crucii. Îi căutam pe afurisiții ăia de ceva vreme. Răpiseră niște adolescenți fugari, îi duseseră la baza lor și le spălaseră

creierele, după care îi trimiseseră să lucreze ca spioni şi să atragă şi alți tineri. Aceştia aveau să fie carnea de tun a Cruciadei.

— Deci Colecționarul are cu siguranță Graalul Nesfânt acum? am spus eu.

— I l-am pus în mână eu însumi. Urât lucru. Dar tot mai mult mi s-a părut că nu este persoana potrivită pentru a deține un asemenea obiect. Nu-l pot atinge. Mi-am dat cuvântul. Dar n-am spus nimic despre tine. Aşa că hai încoace şi-ți voi spune unde se ascunde Colecționarul în zilele astea. Apoi poți să-i iei afurisitul de lucru şi să-l duci undeva în siguranță. E bine pentru tine?

— Cel mai bun lucru pe care l-am auzit pe ziua de azi. Unde eşti, Eddie?

— La ascunzătoarea Războinicilor Crucii, caut ceva care m-ar putea interesa.

— Adică furi, am spus eu.

A chicotit sec.

— Lupu-şi schimbă părul, dar năravul, ba. Ştii depozitul lui Serghei cel Mare, de pe aleea Kaynek?

— Îl ştiu. Ajung acolo în 20 de minute. Ştii că sunt îngeri în Zona întunecată, de Sus şi de Jos, bătându-i la sânge pe cei pe care îi suspectează că au vreo legătură cu Graalul Nesfânt?

— Nu le fac necazuri, nu-mi fac necazuri, a spus Eddie Lamă. Apoi a închis.

Am pus mobilul bine şi m-am întors către Suzie. Arăta la fel de calmă şi de liniştită ca întotdeauna, rece ca gheața şi perfect stăpână pe sine. I-am relatat părțile de conversație pe care nu le auzise şi ea s-a încruntat.

— De ce nu ți-a spus la telefon unde e Colecționarul?

— Pentru că nu ştii niciodată cine ar putea să

asculte, am spus eu. Nu există linii telefonice sigure în Zona Întunecată. Ştii depozitul lui Serghei cel Mare?

—Nu, nu-l ştiu.

—E un mafiot rus. Îți aduce orice vrei. Mai ales arme şi armuri, motiv pentru care Războinicii Crucii se pare că l-au căutat. O să-ți placă de el, Suzie, dacă a mai rămas ceva în urma lui Eddie Lamă.

—Îi cunoşti pe cei mai faini oameni, Taylor. Să mergem. Vreau să termin cu cazul ăsta odată.

—Suzie...

—Să mergem.

Şi am plecat, împreună, încă o dată, unul lângă celălalt.

ŞASE

Moartea vine pe nepregătite

Suzie şi cu mine am parcurs rapid mai multe străzi pustii, în timp ce incendiile izbucneau peste tot în Zona Întunecată, ca nişte focuri de alarmă în întuneric. Aerul era plin de fum şi de cenuşă, şi de mirosul de trupuri arzânde. Clădirile explodau, distruse de lumina angelică, asemenea unor artificii în Iad. Erau atât de mulţi îngeri care zburau acum deasupra capetelor noastre, încât blocau cea mai mare parte din lumina lunii şi a stelelor. Majoritatea stâlpilor de iluminat fuseseră făcuţi bucăţi. Zona Întunecată era în declin, iluminată numai de flăcările tremurătoare ale distrugerii sale. Suzie şi cu mine stăteam în umbră şi evitam cercurile de lumină tremurătoare. Străzile păreau ciudat de liniştite şi de calme fără traficul masiv, care se mişca neîncetat, dar toţi cei care puteau părăsi Zona Întunecată o făcuseră deja, de mult, şi nimeni din afară nu era suficient de prost ca să pătrundă acum aici.

Îngerii veniseră în Zona Întunecată, de Sus şi de Jos, şi noaptea nu fusese niciodată mai întunecată.

În Piaţa Turnului Timpului, câţiva dintre principalii jucători din zonă ieşiseră pe stradă, la vedere, pentru o ultimă bătălie cu forţele invadatoare. Suzie şi cu mine priveam din golul unei uşi distruse şi speram să nu fim observaţi. Lordul Ghimpilor stătea mândru, ţinând în mâini toiagul său magic, tăiat din Copacul Vieţii însuşi. În jurul lui erau numai fulgere, şi râdea ca un corb pe un câmp de luptă atunci

când îngerii se îndepărtau, preferând să nu-i întâlnească privirea veninoasă. Contele Video se sprijinea ca din întâmplare de un felinar, învăluit în lumini plasmatice statice şi mobile, cu pielea palidă plină de noduri de siliciu şi circuite vrăjitoreşti. Zâmbea cu subînţeles în timp ce, cu mâinile sale cu degete lungi, făcea magie binară, rescriind realitatea după teoria descrierii aplicate şi reguli matematice nebuneşti, şi îngerii nu se puteau apropia de el. Regele Pielii umbla greoi prin piaţă, cu ochii plini de glorie, anulând probabilităţile cu strălucirea lui teribilă. Şi Lame Însângerate, duhnind a transpiraţie şi a mosc şi a apetituri devastatoare, sforăia şi dădea nerăbdător din copite, aşteptând ca unul sau altul să doboare ceva în raza mâinilor sale mari şi pintenate.

Şi peste tot în Piaţa Turnului Timpului, se auzeau îngeri ţipând de durere şi de furie, pe măsură ce magia se răspândea în noapte, îndepărtându-i de prada lor.

Îngerii descriau cercuri largi deasupra noastră, mişcându-se tot mai repede, ocupând tot mai mult spaţiu, pe măsură ce numărul lor creştea. Curând, au ajuns să fie atât de mulţi, încât nici o magie nu-i mai putea ţine la distanţă, şi atunci începeau să coboare. Unul fusese foarte nerăbdător, şi plătise pentru asta. Se aventurase prea jos, prea repede, şi unul dintre principalii jucători îl smulsese din aer şi-l crucificase pe unul dintre zidurile Turnului Timpului. O duzină de cuie de fier îi străpungeau braţele şi picioarele întinse, ţintuindu-l de zid ca o broască într-un laborator de ştiinţe, gata să fie disecată. Dar îngerul era încă în viaţă, lumina sa sclipind slab, ca o stea căzătoare. Din ochii săi aurii curgeau încet lacrimi mistificate, incapabil să înţeleagă de ce ajunsese aşa. Aflase într-un mod dur despre limitările

lumii materiale. Aripile lui tăiate erau aruncate pe jos, la picioarele zdrobite.

Mai departe, în noapte, într-o direcție care nu putea fi denumită sau indicată, se auzea un sunet ca de motor care se învârtea, pe măsură ce nişte prezențe mai vechi, mai întunecate şi mai puternice se puneau în mişcare, pentru a apăra Zona Întunecată. Se agitau în pivnițe vechi, în morminte demult uitate, creaturi şi ființe de putere şi legendă, unele dintre ele aproape la fel de vechi ca şi îngerii, şi la fel de îngrozitoare.

Zona Întunecată este un loc vechi, foarte vechi.

Suzie şi cu mine ne-am croit drum pe lângă piață, furişându-ne dintr-un loc sigur într-altul. Aerul fierbea de tensiunile forțelor care se confruntau, ca nişte aisberguri sfărâmându-se unul de celălalt pe mare. Nu aveam nici o intenție să mă amestec. Ştiam când situația mă depăşea, şi, cel puțin de data asta, Suzie a avut suficientă minte cât să mă urmeze. În noapte erau acum puteri care ne-ar fi putut zdrobi pe amândoi ca pe nişte gândaci, fără să ne observe măcar. A durat parcă o veşnicie până când ne-am strecurat afară din piață. Inima îmi bătea sălbatic, tot timpul, dar, până la urmă, am reuşit să ne strecurăm pe o binecuvântată stradă laterală şi să fugim mâncând pământul. În spatele nostru cineva țipa, dar nu ne-am oprit ca să ne uităm. Nu eram departe de depozitul lui Serghei cel Mare acum.

Şi, desigur, de Eddie Lamă. Zeul Punk al Briciului Drept. Aşa se spune. Uneori prieten, alteori nu. Sfânt *şi* păcătos, un pachet enigmatic şi total neigienic. Legătura ta cu zeitățile minore şi cu pretinsele divinități şi cât de multe necazuri poți duce. Un reprezentant extrem de deranjant al binelui, şi nu, binelui nu i s-a permis să-şi exprime părerea în

această privință. Ducea o viață de penitență pentru faptele sale rele anterioare. Multe fapte rele. Ultima dată când îl văzusem pe Eddie, era într-un posibil viitor în care ajunsesem printr-o Gaură în timp, şi atunci am fost obligat să-l omor. Săvârşisem fapta respectivă din milă, şi Colecționarul cel călător în timp avusese şi el contribuția sa, atunci, dar chiar şi aşa, nu era un lucru despre care să poți vorbi degajat. Încă încercam să-mi dau seama cât de multe i-aş putea spune lui Eddie, dacă i-aş spune. Situația era complicată de faptul că Eddie cel din viitor mă învinovățea pe mine pentru distrugerea lumii. Dacă îi spuneam asta lui Eddie, îmi imaginam că m-ar fi ucis pe loc, doar aşa, din principiu. Desigur, viitorul pe care îl vizitasem nu era inevitabil. Nimic nu e bătut în cuie când vine vorba de Timp.

Şi, ca de multe alte dăți, am decis că cel mai bine era să aştept să văd ce se întâmpla şi să mă hotărăsc pe urmă, dacă era cazul. Mereu m-am priceput să amân lucrurile pe mai târziu. La naiba, cu oscilațiile astea, aş fi putut participa la olimpiadă.

Suzie şi cu mine ne-am oprit la marginea districtului cu depozite şi ne-am uitat cu atenție în jur. Zona era cuprinsă de incendii, câteva scăpate de sub control. Umbrele dansau şi săltau, dar zona părea abandonată de oameni şi îngeri. Lupta se încheiase şi combatanții se îndepărtaseră, lăsând în urmă numai flăcări şi devastare. Aerul era apăsător şi fierbinte ca într-o zi de vară, şi de două ori mai umed. Puteam vedea depozitul lui Serghei cel Mare la capătul străzii, o altă clădire anonimă printre atâtea altele. Se părea că rămăsese destul de intactă. Drumul către ea părea destul de liber, dar nu m-am grăbit. Eddie Lamă nu m-ar fi atras într-o capcană dacă simțea că servea unor țeluri mai înalte. Suzie

mârâia neîncetat lângă mine, cântărind în mâini puşca ei de vânătoare pneumatică şi părând frustrată fiindcă nu avea în cine să tragă.

—Nu-mi miroase deloc a bine, Taylor.

Vocea îi era la fel de rece şi de calmă ca întotdeauna, dar încheieturile îi erau albe de la cât strânsese puşca. Ar fi trebuit să insist să meargă acasă, să se odihnească şi să-şi revină, dar nu o făcusem, pentru că aveam nevoie de ea. A pufnit din cauza aerului plin de fum, de parcă simţea pericolul, şi poate chiar aşa şi era.

—Gândeşte-te puţin. De ce i-ar fi încredinţat Colecţionarul lui Eddie cel mai preţios secret al său, locaţia colecţiei sale? Eddie e ciudat, dar Colecţionarul i-ar tăia gâtul bunică-sii, dacă asta l-ar ajuta să scoată profit. Nu mi-l imaginez periclitându-şi averea pentru un motiv neimportant. Şi toată lumea ştie că el, Colecţionarul, nu dăruieşte nimic ce poate fi vândut.

—Aşa este, am spus eu. Dar, pe de altă parte, Eddie Lamă nu prea poate fi refuzat. Mai exact, în cazul în care Colecţionarul a fost obligat să dezvăluie locaţia depozitului său, poţi paria că deja face planuri să-şi mute averea într-un alt loc. Dacă ne ia prea mult timp să obţinem informaţia de la Eddie, se prea poate să nu ne mai fie de nici un folos.

—Îi va lua ceva vreme Colecţionarului ca să se mute, a spus Suzie. Dacă într-adevăr are tot ceea ce se spune că are, o să-i ia o veşnicie până le va transfera pe toate. Mai ales dacă nu vrea să atragă atenţia. Şi asta, presupunând că are deja o locaţie alternativă sigură. Nu, avem timp. Sunt mai preocupată de cât de mult ne mai putem permite să stăm pe aici. Încep să mă simt de parcă eu aş fi ţinta. Găseşte-mi ceva în care să trag.

Avea dreptate, desigur. În astfel de momente, a nu face nimic poate fi la fel de periculos ca şi a face ceva greşit. Aşa că am înaintat pe stradă, îndreptându-mă direct către depozitul lui Serghei cel Mare, de parcă nu aveam nici o grijă. Suzie a cam stricat efectul, furişându-se pe lângă mine, cu puşca pregătită, uitându-se în jur ca un câine de pază. Nimeni nu a tras în noi şi nici nu s-a aruncat din ceruri cu aripi strălucitoare.

Zidul din faţă al depozitului lui Serghei cel Mare era lung şi gol, fără nici un nume sau semn. Serghei cel Mare nu credea în reclamă. Fie îi cunoşteai reputaţia, fie nu erai suficient de important pentru a face afaceri cu el. Am ţinut ochii bine deschişi în timp ce ne îndreptam către uşa principală, gata să mă feresc şi să-mi schimb direcţia şi să fug, la nevoie. Se presupunea că depozitul era protejat de tot felul de sisteme de ultimă oră, de la blesteme special create până la arme antiaeriene. Nimeni nu fura de la Serghei cel Mare şi apuca să se laude cu fapta sa. Dar asta nu îi oprea pe oameni să încerce. Doar eram în Zona Întunecată. Se spunea că uşa de la intrare era din oţel masiv, groasă de şase inci, protejată de cele mai bune încuietori electronice, şi că toate ferestrele erau blindate şi acoperite cu obloane din oţel. Serghei cel Mare punea preţ pe siguranţa personală.

Nu că vreuna dintre aceste măsuri l-ar fi oprit pe Eddie Lamă.

— Dacă Serghei cel Mare are un dram de minte, a închis locul ăsta mai bine decât o încăpere etanşeizată şi s-a ascuns, a spus Suzie. În cazul ăsta cum intrăm?

— Va trebui să improvizăm, am spus eu, încercând din greu să par încrezător.

— A, da, a spus Suzie. Să improvizăm. Brusc şi violent şi fără remuşcări. Mă simt deja mai bine.

— Din nefericire, am spus eu, încetinind precaut pe măsură ce ne apropiam de uşa de la intrare, se pare că ne-a luat-o cineva înainte.

De aproape, era clar că depozitul fusese asediat. Mai multe ferestre fuseseră sparte, lucru nu prea uşor, din cauza sticlei blindate, şi obloanele din oţel erau îndoite, atârnau strâmb sau lipseau complet. La primul etaj era o gaură în perete, de parcă fusese lovit de o ghiulea de tun. Sau de un pumn foarte mânios. Şi faimoasa uşă principală, cei şase inci de oţel masiv protejaţi de tot felul de apărători de calibru greu, fusese smulsă din ţâţâni şi aruncată pe stradă, la ceva distanţă, aproape complet distrusă. Nu i-am acordat prea multă atenţie şi m-am apropiat cu grijă de deschizătura rămasă în loc. Suzie mă urma îndeaproape, cu puşca pregătită. Am aruncat o privire înăuntru, m-am convins că nu era nici o mişcare şi nici un sunet de viaţă, şi apoi am intrat cu precauţie în holul de primire. Suzie m-a depăşit, mişcându-şi arma înainte şi înapoi, căutând o ţintă. Posibilitatea unor violenţe iminente o înviorase considerabil.

Holul era într-o dezordine totală. Fiecare articol de mobilier fusese sfărâmat sau răsturnat şi, în unele cazuri, chiar făcut aşchii. Covorul scump fusese rupt şi adunat în valuri, de parcă armate întregi îl călcaseră în picioare. Pe unii dintre pereţi erau urme de gloanţe şi de bombe, şi o plantă înaltă, dintr-un ghiveci aşezat în colţ, fusese ciuruită de-a binelea. Întreaga amploare a distrugerii ar fi părut comică, dacă nu ar fi fost sângele. Peste tot era sânge, litri întregi. Covorul rupt era îmbibat de la un perete la altul, o mare parte din el atât de umed încă, încât plescăia sub picioarele noastre. Pe pereţi era şi mai

mult sânge, dâre şi pete de un roşu închis, şi câte o urmă de palmă. Se scurgea de pe mobilierul sfărâmat, şi dintr-o pată mare şi umedă din tavan. Nici măcar nu vroiam să mă gândesc la ce anume putuse face ca sângele să sară în aer la o asemenea înălţime. Am păşit printre bălţile de sânge şi am înaintat lent pe hol. I-am aruncat o privire lui Suzie.

— Dacă n-aş şti că nu e aşa, aş putea să jur că ai trecut tu pe aici.

Suzie a pufnit a nefericire.

— Nu, asta este opera lui Eddie Lamă. Eu sunt profesionistă, el este... entuziast. Ştii ce mă îngrijorează cel mai mult? Râuri de sânge... şi nici un cadavru. Ce naiba a făcut cu corpurile? Şi ce sunt însemnele astea religioase de pe pereţi?

Mi-a indicat tablourile care atârnau strâmb. Înfăţişau cu foarte multe detalii scene din moartea martirilor creştini, accentul căzând pe sânge, proaspăt şi închegat, şi pe suferinţă. Erau şi nişte cruci mari. Foarte sugestive. Şi însemne cu litere mari şi urâte, *Rugaţi-vă pentru milostivire cât mai puteţi. În fiecare zi, Dumnezeu vă judecă. Nici o îndurare pentru cei nesfinţi. Calea bisericii este singura cale. Aţi ucis un necredincios astăzi?*

— Foarte clar, a zis Suzie.

— Nimic din toate astea nu era aici când l-am vizitat pe Serghei cel Mare, am spus eu. El credea în profituri, nu în profeţi. Nu-mi pot închipui decât că Războinicii Crucii au vrut să cumpere atât de multe de la el, încât i-a fost mai uşor să le închirieze întreg depozitul, cât timp stăteau aici. Şi că ei... s-au simţit ca acasă. Câte arme cumpărau Războinicii, mă întreb?

Suzie mi-a aruncat o privire mânioasă.

— Nu şi-a dat seama că plănuiau să invadeze Zona Întunecată?

Am dat din umeri.

—Chiar şi aşa, nu i-ar fi păsat. Cât timp plăteau în avans. Cineva tot scotea profit, aşa că, de ce să nu fie el?

Am privit în jur, la tot sângele şi toată distrugerea.

—Graalul Nesfânt va trebui să dea socoteală pentru multe. Jude spunea că atrage răul.

Suzie s-a uitat la mine.

—Jude?

—Clientul nostru.

—A, da. S-au întâmplat atâtea, că aproape că am uitat de el. Deci, unde mergem acum, Taylor?

—Cred că am văzut un indiciu, am spus eu.

S-a uitat în direcţia pe care i-o indicam. Lângă o uşă pe care scria SCĂRI, cineva desenase o săgeată lungă, cu sânge.

—Scările duc la birourile de la al treilea etaj. Să ne punem în mişcare. Eddie Lamă ne aşteaptă.

—Minunat, a spus Suzie.

***

Am urcat pe scări, urmând săgeţile însângerate de pe pereţi. Suzie a preluat comanda, cu puşca pregătită, verificând fiecare colţ umbrit înainte de a-şi continua drumul. Nu erau surprize neplăcute, numai şi mai mult dezastru, şi mai mult sânge. Trebuie că acolo pieriseră o mulţime de oameni, şi încă recent, după cât de proaspăt era sângele. Dar nu era nici urmă de vreun cadavru. Săgeţile stacojii ne-au dus, până la urmă, către un birou mic din capătul celui de-al treilea etaj. Uşa fusese spartă şi atârna bălăbănindu-se de o balama. Suzie şi cu mine ne-am strecurat pe lângă ea, în încăpere. Mobilierul ieftin

dar practic era încă intact, însă pe un perete era o dâră lungă de sânge. Nu prea departe, ascuns în perete, era un seif, cu uşa grea de oţel smulsă şi aruncată pe podea. Şi, în spatele biroului, parcurgând cu atenţie un vraf de documente pe care le luase din seif, era Eddie Lamă. Nu a ridicat privirea în momentul în care am intrat.

—Bună, John, Suzie. Intraţi. Faceţi-vă confortabili. Vin într-un minut.

Suzie s-a îndreptat direct către seiful deschis, a rânjit larg când l-a găsit plin de bani şi s-a apucat imediat să-şi umple numeroasele buzunare ale hainei de piele. Suzie fusese întotdeauna o persoană foarte practică.

Zeul Punk al Briciului Drept arăta la fel ca întotdeauna, o prezenţă îngrozitor de slabă într-o haină gri prea mare, care trăise şi zile mai bune, cu mult timp în urmă. Era ruptă şi zdrenţuită, ţinută laolaltă, se părea, numai de mizeria şi grăsimea acumulate. Chipul lui supt şi lung era bolnăvicios de palid, cu găuri negre şi ochi aprinşi de febră. Vocea îi era joasă, controlată, aproape fantomatică. Şi mirosea îngrozitor, tot timpul. Există şobolani care trăiesc în canale şi mor de ciumă, şi tot miros mai bine decât Eddie Lamă. Singurul motiv pentru care nu atrăgea muştele era fiindcă acestea mureau imediat ce se apropiau mai mult de el. Mâinile lui subţiri şi palide se mişcau încet şi metodic prin documentele din faţa lui, aşezând din când în când câte unul într-un teanc separat.

—Războinicii Crucii sunt o sectă creştină de extremă dreaptă, a spus Eddie, într-un sfârşit, tot fără să ridice privirea. Răspândiţi mai peste tot, foarte bine susţinuţi financiar şi porniţi la lupte şi cruciade zgomotoase împotriva... a tot ceea ce le

aduce fie şi numai un dram de distracţie. Această ramură particulară a Războinicilor plănuia să invadeze Zona Întunecată, în căutarea Graalului Nesfânt. Se pare că Serghei cel Mare le-a vândut cam tot, de la tancuri vechi la lansatoare de rachete cu montare pe umăr, şi mai multe arme şi muniţie decât poate mintea accepta, după care a dispărut rapid, înainte să dea de belea. Afurisiţi, Războinicii. După ce am găsit aici, plănuiau să dea foc Zonei Întunecate, şi apoi să tragă în tot ceea ce mişcă până când cineva le dădea Graalul Nesfânt. Dar au avut noroc. Cineva a venit pur şi simplu aici şi s-a oferit să le vândă afurisitul de obiect. Desigur, ei l-au torturat pe sărman până le-a spus unde este, apoi s-au dus şi l-au luat. Şi apoi am venit eu şi l-am luat de la ei. După o anumită serie de neplăceri.

Războinicii Crucii au făcut o grămadă de lucruri dezagreabile în trecut, şi eu căutam o scuză ca să le arăt clar cât de mult îmi displăceau. Astfel de extremişti dau religiei o reputaţie proastă. Erau doar o mică ramură, desigur, dar îmi place să cred că am trimis un mesaj.

—Un mesaj? am spus eu.

—Staţi departe de Zona Întunecată, pentru început.

Şi-a ridicat privirea şi un zâmbet a înflorit uşor pe buzele lui palide.

—Aş vrea să fi ştiut că vin îngerii. Probabil că le-ar fi displăcut Războinicilor şi mai mult decât mine. Nu că aş fi eu amator de îngeri.

Suzie s-a întors ca să mi se alăture, cu haina umflată de bani. I-a aruncat lui Eddie o privire dură.

—Ce-ai făcut cu cadavrele, Eddie?

El a zâmbit din nou, la fel de scurt.

—Le-am vândut. Şi am luat şi un preţ bun.

Există conversații despre care știi că nu e bine să le duci mai departe. Am tușit politicos, ca să-i atrag atenția lui Eddie.

— Ai spus că știi unde să-l găsim pe Colecționar, Eddie. Chiar trebuie să-l văd urgent.

— A, da. Marele mister din Zona Întunecată, locația ascunzătorii secrete a Colecționarului. Am fost acolo. Fără îndoială că v-ați întrebat de ce a ales să dezvăluie cel mai mare secret al său unuia ca mine. E simplu. Nu i-am lăsat de ales. Un tur rapid al colecției sale a fost parte din prețul pe care l-am cerut ca să-i aduc Graalul Nesfânt de la Războinicii Crucii.

Eddie a râs ușor, un sunet slab și fantomatic, ca și vântul care trece printre ramurile uscate.

— Îl aveam la mână și știa asta. Era disperat la gândul de a pierde un articol atât de prețios, și eu vroiam să-i văd colecția. Nu știam că are Pistolul Vorbitor, până când nu mi-a spus că îl pierduse. Afurisită armă. Înțeleg că e la voi acum. Dacă aveți ceva minte, o să scăpați de el. Pistolul Vorbitor nu a făcut pe nimeni fericit sau bogat sau înțelept. A fost creat pentru a distruge, și doar atât știe să facă. În orice caz, m-am gândit că, dacă are Colecționarul așa o armă, ar putea avea și altele, și doream să știu ce anume. Poate că, într-o zi, avea să le folosească împotriva mea.

Erau multe lucruri pe care aș fi putut să le spun, dar am ales să nu o fac.

— Am încercat să folosim Pistolul Vorbitor, am spus eu. Și n-am reușit.

— Afurisitul de lucru e viu, a spus Suzie. Și ticălos.

— Caz în care sunt uimit că mai sunteți încă în viață, a spus Eddie. Drace, sunt impresionat că nu v-ați pierdut mințile.

—Cum era ascunzătoarea Colecționarului? a spus Suzie, rămânând la subiect, ca întotdeauna.

—Mare, a spus Eddie. Mai mare decât îți poți imagina. Etaje peste etaje, umplute până la refuz, inclusiv o grămadă de lăzi pe care nici nu le-a despachetat încă. Are atât de multe lucruri acum, că nici nu mai știe ce. Și, desigur, mai bine ar muri decât să ceară ajutor.

Eddie s-a oprit un moment.

—Vă spun atât. Cred că strânge lucruri de mult mai multă vreme decât ne-am închipuit. Are câteva articole la care nici nu vă puteți gândi...

—Unde e bârlogul lui, Eddie? am întrebat eu, răbdător. Și cum ajungem acolo?

Eddie a scos un card de computer de undeva și l-a pus cu atenție pe birou, în fața mea. Era făcut din alamă și bătut cu pietre prețioase.

—Cardul ăsta e programat să deschidă toate încuietorile. Colecționarul nu cred că și-a dat seama că lipsește, dar nu aș aștepta prea mult ca să-l folosesc.

—Eddie, am spus eu, unde...

—Pe Lună, a spus Eddie Lamă. În mai multe caverne și tuneluri, săpate adânc sub Marea Liniștii. Racordate la o rețea de electricitate, cu aer și gravitație artificială. Nu știu dacă le-a creat pentru el sau, pur și simplu, le-a moștenit... În orice caz, are tot confortul de acasă și tot soiul de sisteme de apărare, inclusiv câteva pe care se pare că le-a furat din viitor. Trebuie să admiri îndrăzneala omului... Cum ajungeți pe Lună și în ascunzătoarea lui, vă privește. Nu vă pot ajuta. Colecționarul m-a teleportat până acolo și înapoi. Întrebări?

—Da, am spus eu. Știi vreo agenție de voiaj bună?

—A, Taylor, a exclamat o voce calmă și familia-

ră din spatele meu. Mereu pe poziții cu o remarcă zeflemitoare.

M-am întors tacticos. Cunoşteam vocea. Era Walker, stând magnific, imperturbabil, în uşa deschisă, ca de obicei, fiecare bucățică din el, citadinul cultivat. Suzie se răsucise deja şi îl țintea cu puşca de vânătoare. Walker şi-a dus degetele la pălărie, salutând-o întâi pe ea şi apoi pe mine. I-a aruncat o privire lui Eddie Lamă şi gura lui s-a strâmbat puțin, a dezgust, înainte de a mă privi din nou.

—Ei, Taylor, văd că tot în companie proastă te învârți. Ai putea face mult mai multe pentru tine.

—Lucrând pentru tine şi pentru Autorități?

I-am aruncat cel mai rece şi mai amenințător zâmbet al meu.

—Walker, nu m-aş pişa pe Autorități nici dacă ar fi în flăcări. Ei şi cu tine reprezintă tot ceea ce disprețuiesc. Am mândria mea. Ca să nu mai vorbesc de scrupule.

—Da, a spus Walker, e mai bine că n-o faci. Mă tem că am veşti proaste pentru tine, Taylor. Se pare că îngerii i-au contactat direct pe superiorii mei. Lucru care i-a cam şocat, se pare. Superiorii mei aveau impresia că deveniseră de neatins... În orice caz, îngerii au spus foarte clar că fie Autoritățile cooperează cu tot ce se poate în găsirea şi predarea Graalului Nesfânt, fie rad Zona Întunecată de pe fața pământului. Măcelăresc orice ființă vie şi nu lasă piatră peste piatră. Îngerii nu sunt cele mai delicate creaturi, dar cred că nici nu trebuie să fie.

—Despre care îngeri vorbim? a întrebat Suzie. Despre cei de Sus sau despre cei de Jos?

—Nu ştiu, a spus Walker. Oricare. Ambii. Contează? Esențialul este că Autoritățile au investit prea mult în Zona Întunecată ca să-şi pericliteze intere-

sele, aşa că au fost de acord să-i ajute pe îngeri. Mai exact, mi s-a ordonat să vin după tine, Taylor. Să te duc la ei, să stăm de vorbă la o ceaşcă de ceai, şi poate la nişte biscuiţi buni, iar apoi tu îţi vei folosi darul special pentru a da de urma Graalului Nesfânt. Şi nu, nu ai de ales. Prezenţa ta este necesară. Nu mă privi ameninţător, Taylor. O să salvezi Zona Întunecată de la anihilare şi vei fi trecut în registrul de fapte bune al Autorităţilor. Unii ar fi flataţi şi recunoscători. Haide, băiete. Timpul ne presează.

— Crezi că te vom lăsa să intri aici şi să-l iei, pur şi simplu?

Vocea lui Suzie era monotonă şi periculoasă, şi puşca ei nu se clintise un inci, de când o îndreptase către cel de-al doilea nasture de la vesta lui Walker.

— Nu am avut niciodată încredere în Autorităţi, şi n-am de gând să o fac acum. Îngerii au încercat deja să-i zăpăcească minţile lui Taylor, ca să pună mâna pe Graalul Nesfânt. Suntem în Zona Întunecată, Walker. Nu ne plecăm capetele în faţa Raiului sau Iadului.

Walker a privit-o impasibil.

— Nu am nimic cu tine sau cu Eddie. Sunteţi liberi să mergeţi unde doriţi. Dacă nu cumva alegeţi să vă amestecaţi în asta, caz în care nu vă pot garanta siguranţa.

Tensiunea din încăpere a atins o altă cotă. Suzie rânjea dezagreabil şi Eddie îl privea pe Walker într-un mod deranjant. Oricine altcineva s-ar fi întors şi ar fi fugit, dar nu Walker. El era vocea Autorităţilor, şi nu ducea lipsă de putere. Circulau o mulţime de poveşti despre Walker şi lucrurile pe care le făcuse, şi nici una nu avusese final fericit. Am făcut un pas înainte, pentru a-i atrage atenţia asupra mea. A zâmbit fermecător, dar ochii nu i s-au îmblânzit.

—Bravo, Taylor. Ştiam că mă pot baza pe tine să faci lucrul corect, până la urmă.

—Mai devreme m-ai asigurat că ai încredere în mine pentru cazul ăsta, am spus eu. Ai zis că ar fi cel mai bine ca eu să ajung la Graalul Nesfânt primul şi să-l pun bine undeva.

—Vremurile se schimbă, a zis Walker, calm. Înţeleptul se închină în faţa inevitabilului. Am ordinele mele şi acum şi tu. Vino, Taylor. Nu vreau să fiu nevoit să mă supăr pe tine.

—Chiar vrei să ne înfruntăm, Walker? am spus eu, şi ceva din vocea mea i-a făcut ochii să se îngusteze. Poate că aşa ar trebui, de dragul de-a o face. Nu te-ai întrebat niciodată... nu ai vrut niciodată să ştii dacă suntem într-adevăr pe măsura reputaţiilor noastre?

Walker m-a privit gânditor o vreme şi eu i-am întâlnit privirea fără să clipesc. O simţeam pe Suzie gata de acţiune, încordată ca un arc. Şi apoi Walker mi-a adresat din nou zâmbetul lui cuceritor şi a dat din umeri.

—Poate altă dată, Taylor. Eşti sigur că nu te pot convinge să vii cu mine? În spatele meu sunt forţe cu care te asigur că nu vrei să ai de-a face. Eşti sigur că nu vrei să pui în pericol vieţile prietenilor tăi?

Suzie a rânjit jignitor.

—Da, sigur, asta când mi-oi vedea ceafa.

—La revedere, Walker, am spus eu. Sunt sigur că ştii drumul către ieşire.

Walker a scuturat din cap.

—Ştii că tatăl tău nu ar fi de acord cu un astfel de comportament, John. El înţelegea ce înseamnă datoria şi responsabilitatea.

—Nu-l amesteca pe tata în asta! La ce i-a servit faptul că a lucrat pentru Autorităţi? Unde erai când

a avut nevoie de tine? Ziceai că îi eşti prieten! Unde erai când s-a căsătorit cu mama? Poate că ar trebui să vorbim despre mama. Ţi-ar plăcea?

— Nu, a spus Walker, nu mi-ar plăcea.

— Nu... nimănui nu-i place, am spus eu, rece şi tern şi amar. Ciudat.

Eddie Lamă s-a ridicat din spatele biroului şi toate privirile s-au întors imediat către el. Nu fusese niciodată impozant, dar acum prezenţa sa parcă umplea încăperea. S-a uitat la Walker şi Walker şi-a înclinat uşor capul, cu respect.

— John nu trebuie să meargă nicăieri, dacă nu vrea, a spus Eddie Lamă, cu o voce ca o sentinţă de moarte. Şi să nu crezi că mă poţi ameninţa, Walker. Am cunoscut lucruri mai rele decât Autorităţile sau îngerii.

— Şi eu sunt foarte afurisită, a spus Suzie Puşcă-de-Vânătoare.

— Am văzut Graalul Nesfânt, a spus Eddie Lamă. Colecţionarul nu ar trebui să îl aibă, şi nici tu, şi nici îngerii. E un lucru care nu are ce căuta aici, şi singura persoană în care am încredere că va scăpa de el e Taylor. Plecaţi acum, John, Suzie. Îl ţin eu ocupat pe Walker.

Walker m-a privit aproape cu tristeţe.

— Doar n-ai crezut că am venit singur, nu?

O ceaţă colorată s-a strecurat pe lângă el, intrând în trombă în birou, prin uşa deschisă, aproape prea repede pentru a fi văzută. Ceva m-a lovit, aproape aruncându-mă la pământ, şi s-a grăbit să-l izbească pe Eddie Lamă. Simpla forţă a impactului l-a ridicat de la pământ, l-a aruncat prin fereastra închisă din spatele lui şi l-a trimis de-a berbeleacul prin aerul ceţos până la parter. Suzie de-abia se întorsese şi încerca să-şi declanşeze arma, când ceaţa

aceea albastră şi-a luat din nou avânt şi o mână cu gheare oribile a smuls puşca din mâna lui Suzie şi s-a repezit să-i scoată maţele. Haina de piele neagră a fost sfâşiată în bucăţi şi Suzie a ţipat o dată, de şoc şi de durere, iar stomacul ei s-a deschis ca o gură mare şi intestinele i-au curs afară într-un val de sânge. A căzut în genunchi, prinzând cu mâinile tremurânde fâşiile acelea vineţii care ieşeau din ea. Sângele a ţâşnit din nou, udându-i poala şi picioarele, şi adunându-se pe podea, în faţa ei.

Nu a durat mult până când am îngenuncheat lângă ea şi am luat-o în braţe, dar parcă a fost o veşnicie. Am prins-o strâns de umeri, încercând s-o opresc din tremurat. Faţa îi era albă ca varul şi udă de sudoare. Şi-a rotit ochii către mine şi a încercat să spună ceva, dar gura îi era deformată şi urâtă şi nu reuşea. Nu avea frică în ochi, doar ceva care ar fi putut fi o resemnare teribilă. O mână însângerată bâjbâia cu disperare după puşcă, dar aceasta era în cealaltă parte a încăperii. Cealaltă mână încerca încă să îndese părţi de intestine secţionate înapoi în stomac. Mirosul de sânge şi de maţe era aproape de nesuportat. Suzie respira neregulat acum, sorbind cu greu aerul, de parcă fiecare respiraţie era un efort.

Murea, şi amândoi ştiam asta.

Apoi ceaţa s-a oprit brusc în faţa mea, solidificându-se într-o formă familiară, una pe care nu o mai văzusem de ani buni. Ar fi trebuit să ştiu. Trebuia să fie ea. A luat o poziţie elegantă în faţa mea şi mi-a adresat un zâmbet fericit şi mulţumit. Mereu îi plăcuse să se laude. Într-una din mâinile înmănuşate ţinea caseta Pistolului Vorbitor, luată de la Suzie în momentul în care îi spintecase stomacul. A scuturat de câteva ori caseta în faţa mea, ca un trofeu, şi apoi a strecurat-o cu grijă sub braţ.

— Un bonus, cred, pe lângă taxa mea exorbitantă. Nu e o problemă, nu-i aşa, Walker, dragule?

Walker a vrut să spună ceva, dar apoi s-a oprit.

— Bună, Belle, am spus eu, cu o voce pe care nu am recunoscut-o. A trecut ceva vreme, nu-i aşa?

— O, mai mulţi ani, scumpule. Dar mă ştii. Mereu mă bucur când dau peste prieteni vechi.

Belle. Prescurtarea de la *La Belle Dame Sans Merci*[1]. Înaltă şi elegantă, frumoasă şi sofisticată, extrem de subţire. Avea ţinută şi stil şi un farmec vicios, plus un dispreţ aristocratic pentru lucrurile mărunte, precum etica sau moralitatea, binele sau răul. Era ceea ce era, şi era încântată. Avea o structură osoasă minunată, o frunte largă, ochi mov şi o gură mare, îmbufnată. Belle lucra pe cont propriu - intrigi, crime, furturi şi conspiraţii sau orice altceva ţi-ai fi dorit, câtă vreme îţi puteai permite. Făcuse de toate la vremea ei şi numai în condiţiile stabilite de ea. Mergea dintr-o capitală europeană într-alta, lăsând în urmă inimi frânte şi corpuri zdrobite, fără să se uite înapoi. Stătea mai mult în afara Zonei Întunecate. Spunea că locul e sub demnitatea ei. Cred că, de fapt, se simţea mai fericită departe de adevărata concurenţă.

Spre mândria ei, fusese mereu gata să se ia de oricine, oriunde şi nu pierduse niciodată. În principal fiindcă Belle se armase cu trofeele luate de la multiplele ei victime. Pe spate purta o piele de vârcolac, groasă şi cenuşie şi miţoasă. Îl jupuise singură şi acum purta blana de un cenuşiu deschis pe spate, cu capul golit tras peste capul ei ca o glugă. Caninii lungi îi încadrau fruntea, deasupra ochilor mov. Nu era doar un articol de îmbrăcăminte. Magia ei ţinea

---

[1] Frumoasa doamnă fără milă (în lb. fr.).

pielea vie şi conectată la propriul ei sistem. Era pielea ei acum, blana ei şi, drept rezultat, avea abilităţile unui vârcolac de a se regenera. Placa aurie şi lucioasă de pe piept era făcută din piele de dragon, şi forma o armură impenetrabilă. Mănuşile ei albe şi strălucitoare, lungi până la cot, erau de fapt piele albă de vampir, smulsă de pe victima nemoartă, de mâna lui Belle însăşi. Pe una dintre mâini, colţii duri ieşeau prin mănuşa albă. Colţi luaţi de la un ghoul şi băgaţi pe propriile ei degete. Cizmele lungi până la coapsă, din piele, erau noi. Nu ştiu de la cine le luase. Magia lui Belle făcea ca armura ei să devină o parte din ea, ceea ce însemna că, din tot felul de motive practice, ea era de neucis.

Belle era o femeie croită după propriile ei schiţe.

Cel mai ciudat, cele două jumătăţi ale feţei ei nu erau la fel. Jumătatea stângă era mai închisă decât restul corpului. Una dintre victime se apropiase suficient de mult ca să smulgă jumătate din faţa lui Belle. Aşa că, după ce a ucis-o, Belle a luat jumătate din faţa victimei, drept înlocuitor. Noua piele era mai tânără, mai întinsă şi se potrivea perfect.

Belle mergea oriunde şi se ocupa de oricine, cât timp îşi încasa cecul. Sau cât timp duşmanul era o provocare sau avea ceva dorit de Belle.

Am lipit-o pe Suzie de mine, legănându-i trupul tremurător în braţe. Tremura violent acum, pe măsură ce se instala şocul. Sângele ţâşnea din gura ei moale şi i se prelingea pe bărbie. Aproape că simţeam cum viaţa i se scurge din trup. O parte din mine vroia să se arunce asupra lui Belle şi să-i frângă gâtul, să o facă să plătească pentru ceea ce făcuse. Dar nu puteam face asta. Trebuia să fiu mai deştept, mai iscusit de-atât. Belle era armată împotriva tuturor atacurilor, fizice sau magice. Sau, cel puţin, aşa

credea. Singura mea speranţă era să-mi păstrez calmul şi să vorbesc liniştit cu Belle. Să-i ţin mintea ocupată, distrasă, în timp ce îmi concentram încet şi pe furiş darul asupra ei. Dacă o făceam bine, nici nu avea să observe. Dacă reuşeam să îmi transform concentrarea într-un singur ac de gheaţă, ar fi trebuit să-mi pot strecura darul pe lângă apărarea ei mentală şi magică pentru a face exact ceea ce trebuia să fac. Era periculos. Dacă Belle îşi dădea seama de ce aveam de gând, îmi lua gâtul într-o secundă, şi la naiba cu misiunea ei. Şi chiar dacă nu ar fi durat decât câteva secunde, darul meu ar fi strălucit ca un far în noapte, dezvăluind locaţia mea tuturor celor care mă hăituiau deja. Aşa că trebuia să fiu atent şi concentrat şi să mă prefac.

Din fericire, mă pricepeam la asta.

—Nu te-am văzut de mult, Belle, am spus eu, cu o voce aproape normală. Şase, şapte ani de când am lucrat împreună la cazul ăla, Hellstorm? Credeam că facem o echipă bună.

—Nu încerca să-mi faci ochi dulci, dragule, a spus Belle, cu vocea ei minunat de rece şi de ceţoasă. Ştii foarte bine că nu merge cu mine. Am fost nişte parteneri buni, John, dar niciodată mai mult de-atât.

—Am auzit că Omul Umblător ţi-a făcut felul, când te urmărea prin catacombele din Paris.

—Aproape, dragule. Dar sunt atât de greu de ucis. Spre deosebire de drăguţa ta. Săraca Suzie. N-am înţeles niciodată ce ai văzut la ea.

—Eşti mult mai rapidă decât de obicei, Belle. Ai luat vitamine?

—Vezi cizmele astea noi, dragule? Nu arată grozav? Le-am jupuit de la un zeu grec minor, ca să am viteza lui.

—Renunţă, John, a spus Walker. Vino cu mine

acum şi îţi promit că o să mă îngrijesc ca Suzie să fie ajutată. Nimeni nu trebuie să moară aici. Nu lăsa mândria să te orbească. Sunt tipul bun, de data asta. Salvez Zona Întunecată de la distrugere.

—Mi s-a spus, am zis eu, uitându-mă încă la Belle, că, dacă vreo armie de îngeri pune mâna pe Graalul Nesfânt, Armageddonul va veni mai repede.

—O spui de parcă e un lucru rău, a zis Walker. Pocalul întunecat nu are ce căuta printre oameni, John. A adus numai necazuri. Lasă-l să ajungă la alţii, care-l pot controla mai bine.

—A, Walker, am spus eu. Mereu pregătit cu o predică nepotrivită.

I-am zâmbit trist lui Belle.

—Să ştii că nu poţi avea încredere în el sau în Autorităţi.

—Nu am încredere în nimeni, dragule. Dar Walker a plătit în avans, aşa că lucrez pentru el, cât timp ţin banii. Şi, după ce afacerea asta nefericită se încheie şi o termină cu tine, mi s-a promis că mă vor lăsa să intru în mintea ta şi să-ţi devorez creierii până când găsesc sursa darului tău special. Şi apoi îl voi smulge de acolo şi-l voi băga în mintea mea. Şi darul tău va deveni al meu. Nu e drăguţ? Aşa vei fi mereu cu mine. Acum las-o pe Suzie şi vino cu mine. Sau vrei să dansezi puţin mai întâi?

Am aşezat-o cu atenţie, uşor, pe Suzie pe o parte, pe podeaua însângerată. Ochii i-au rămas fixaţi asupra mea. M-am ridicat şi am înfruntat-o pe Belle. Partea din faţă a hainei mele era udă de sângele lui Suzie. De pe mâinile mele strânse picura şi mai mult. Am rânjit la Belle, rece ca gheaţa.

—Hai să dansăm, scumpo.

Mi-a râs în faţă.

—Nu ai lovi o doamnă, nu-i aşa?

—Sigur că nu, am spus eu. Cunoşti vreuna?

Şi, în timp ce râdea încă, am lovit-o cu darul meu concentrat, trecând prin sistemele ei de apărare. Pot găsi orice, cu darul meu. De data asta, am găsit singura magie minoră pe care o folosea Belle ca să-şi țină la un loc accesoriile, şi care îi permitea să acceseze diversele atribute ale acestora. Şi a fost cel mai uşor lucru din lume să smulg magia de la ea şi s-o zdrobesc cu mintea mea. Belle a țipat o dată, în momentul în care magia a dispărut, şi controlul ei asupra diverselor armuri a dispărut odată cu ea. Pielea de vârcolac i-a căzut de pe spate şi de pe cap, dezvăluind numai carne, roşie şi sclipitoare, fără piele care să o mai acopere. Mănuşile şi cizmele s-au crăpat şi au putrezit şi s-au fărâmițat, lăsând la vedere muşchii şi tendoanele de pe brațe şi de pe picioare. Şi jumătate din fața ei, cea mai tânără, i-a alunecat de pe cap, transformându-se în praf. Belle a urlat oribil, imagine groaznică a celeilalte jumătăți a feței ei.

Am înaintat şi am lovit-o o dată, rupându-i gâtul. A murit înainte să atingă podeaua.

M-am aplecat şi am ridicat pielea de vârcolac. Deja se dezintegra în mâinile mele, dar m-am gândit că avea să țină suficient pentru ce aveam în minte. M-am uitat după Walker, dar dispăruse deja. Cred că plecase după întăriri. Am îngenuncheat lângă Suzie. Era nefiresc de liniştită şi de-abia respira. I-am împins mațele înapoi în gaura din stomac şi apoi am ținut pielea de vârcolac peste rana deschisă. Am strâns pielea cu ambele mâini, storcând ultimele picături de sânge din ea peste rană. Sânge de vârcolac, cu toate proprietățile sale regeneratoare. Pentru un moment n-am putut să respir, apoi marginile rănii de pe corpul lui Suzie s-au adunat încet şi au dispărut, de parcă nici nu ar fi fost acolo.

Pielea s-a făcut fărâmițe, şi am aruncat-o. Îşi îndeplinise scopul. Am ridicat-o pe Suzie şi am luat-o în brațe, legănând-o uşor înainte şi înapoi. A început să respire mai puternic şi mai regulat şi, deodată, ochii i s-au deschis, mari şi întrebători. Pentru un moment, doar a respirat încet, de parcă era un lucru nou, în care nu trebuia să aibă încredere, apoi şi-a atins stomacul cu mâinile însângerate, căutând rana. Nu a găsit nimic şi s-a uitat la carnea sănătoasă o vreme. Apoi a zâmbit timid şi şi-a întors capul ca să se uite la mine. Am încuviințat şi am zâmbit şi ea mi-a zâmbit înapoi.

A ridicat încet o mână şi mi-a atins fața cu vârful degetelor. Am stat liniştit, de frică să nu fac ceva care ar fi putut strica momentul. Degetele ei s-au mişcat lin, ezitând, pe obrazul meu, pe buze, delicate ca aripa unui fluture. Apoi s-a smuls de lângă mine, aproape doborându-mă. S-a aşezat în patru labe, cu spatele la mine, respirând greu şi scutu-rându-şi capul înainte şi înapoi.

—Suzie... am spus eu.

—Nu. Nu pot *face* asta! a spus ea, cu o voce atât de dură, încât cred că a durut-o gâtul. *Nu pot*. Nici măcar cu tine.

—E în regulă, am spus eu.

—Nu, nu este! Nu va fi niciodată în regulă. Indiferent de câte ori îl ucid.

S-a ridicat nesigură în picioare, s-a uitat în jur, după puşca ei de vânătoare şi a înşfăcat-o de pe podea. Şi apoi a împuşcat-o pe Belle în cap de trei ori, până când nu a mai rămas mai nimic deasupra gâtului.

—Ca să fim siguri, a spus Suzie. În plus, uite ce a făcut târfa cu cea mai bună haină a mea.

M-am ridicat şi eu şi m-am uitat la ea, cum

stătea cu spatele la mine, şi pentru prima dată în viață nu am ştiut ce să spun. De pe coridor se auzea sunetul unor paşi grăbiți, şi Suzie şi cu mine ne-am întors rapid cu fața către uşă. Cred că atunci amândoi am fi fost bucuroşi să-l vedem pe Walker venind cu întăriri. Am fi avut ce să lovim. Dar nu era decât Eddie Lamă, cu briciul cu mâner de perle în mână. A văzut trupul lui Belle şi s-a liniştit puțin.

— Unde naiba ai fost? a spus Suzie, lăsând puşca în jos.

— E nevoie de mai mult decât o cădere de la etajul trei pentru a mă omorî, a spus Eddie, cu vocea lui fantomatică. Dar am şi eu o limită de viteză în a urca trei rânduri de scări. Se pare totuşi că v-ați descurcat bine în absența mea. Unde-i Walker?

—A dispărut când au început necazurile, am spus eu. Fără îndoială că se va întoarce curând cu întăriri.

— Vine cineva, a spus Eddie. Simt asta. Vine cineva, dar nu e Walker.

Apoi ne-am întors toți trei brusc, când ne-am dat seama că nu mai eram singuri în încăpere. Lângă birou era un om cenuşiu într-un costum cenuşiu. De aproape, chiar şi fața îi arăta cenuşie. Îngerii mă găsiseră.

— Pleacă de aici, John, a spus Eddie Lamă. Vin şi alții. Mulți.

A înaintat ca să se interpună între înger şi mine şi Suzie.

— Mişcă! Îi opresc eu.

A ridicat mâna stângă şi în ea ținea Pistolul Vorbitor, otrăvind aerul cu prezența lui. Îngerul a început să strălucească, o lumină atât de intensă încât părea că vine din alt loc. Suzie şi cu mine am fugit către uşa deschisă. Am coborât scările în viteză

maximă, o presiune groaznică acumulându-se în aer, în spatele nostru. Parcă venea o furtună. Parcă se auzeau tunete în sânge şi se vedeau fulgere în suflet. Am ajuns în hol împreună şi am continuat să fugim. Şi, de departe şi de aproape, am auzit sunetul îngrozitor al unui singur Cuvânt rostit invers. Ceva a ţipat, atât de tare încât am crezut că-mi explodează capul. Suzie şi cu mine am ajuns pe stradă şi am continuat să alergăm, şi depozitul a explodat în spatele nostru. Unda de şoc aproape că ne-a suflat de pe picioare, dar am reuşit să ne continuăm drumul, până am ajuns la capătul străzii.

Ne-am oprit brusc şi ne-am uitat înapoi, respirând greu. Zidurile depozitului lui Serghei cel Mare s-au prăbuşit încet în interior şi au dispărut într-o pâclă groasă de fum negru. Într-o clipă, nu a mai rămas nimic din clădire, cu excepţia unei grămezi mari de moloz.

—Crezi că Eddie a ieşit la timp? a spus Suzie.

—Cred că da, am spus eu. Eddie Lamă a fost întotdeauna foarte greu de ucis.

—Nu asta se spunea şi despre Belle?

—Mai bine am pleca, am spus eu. O să vină şi alţi îngeri.

—Grozav. Unde să mergem, ca să fim la adăpost de îngeri?

—La Ciudaţii, am spus eu, încercând să par încrezător. Am o idee.

—O, sună periculos, ca întotdeauna.

—Taci şi fugi.

ŞAPTE

Se trezeşte Merlin

Suzie Armă-de-Foc şi cu mine am fugit prin Zona Întunecată, cu Raiul şi Iadul pe urmele noastre. Îngerii descriau cercuri mici deasupra noastră, zburând pe cerul nopţii cu aripile întinse, apropiindu-se nemilos, în timp ce eu şi Suzie treceam de pe o stradă părăsită pe alta. În noapte izbucneau tot mai multe incendii şi se auzeau tot mai multe explozii, aducătoare de moarte şi de distrugere. Toată puterea şi măreţia mizerabilă a Zonei Întunecate, anihilate într-o singură noapte, zdrobite de nişte călcâie celeste. M-am uitat rapid în jur, încercând să-mi dau seama unde sunt. Nu cunoşteam districtul cu depozite chiar atât de bine, şi eram atât de întors pe dos acum, că singurul lucru de care mai eram sigur era că eram departe de casă şi de siguranţă. Am ales la întâmplare o altă stradă şi am apucat-o în jos, pe ea, cu Suzie călcând apăsat lângă mine. În coastă simţeam o înţepătură care mă ucidea, pe când ea nici măcar nu respira greu.

Ceva s-a mişcat pe stradă, în faţa noastră, şi m-am oprit brusc. Suzie l-a văzut şi ea şi s-a oprit cu puţin în faţa mea, aducându-şi automat puşca în faţă. Două figuri neclare au venit alergând pe stradă, către noi, proiectate pe fundalul focurilor care ardeau în spatele lor. Amândouă păreau... greşite, cumva. Şi apoi pielea Contelui Video a apărut zburând pe stradă, moale şi goală, cu corpul său jupuit alergând, tânguindu-se, după ea. Suzie şi cu mine

ne-am retras ca să le facem loc. Nu-i puteam ajuta cu nimic.

—Nu cred că rezistența orașului se descurcă prea bine, am spus eu, încercând din greu să par calm.

—Tocmai când crezi că ai văzut totul... a spus Suzie. Îngerii ăștia sunt niște duri. Trebuie să ieșim de pe stradă, Taylor. Dar sunt în pană de idei. Gândește-te la ceva. Repede.

De sus s-a auzit sunetul unor aripi grele, lovind noaptea. Sute, poate chiar mii de îngeri, coborând deodată, tot mai mult. M-am uitat în jur, căutând o sursă de inspirație. Eram singuri pe stradă. Ceilalți se ascunseseră sau așteptau să fie îngropați sub pământ. Clădiri întunecate, masive, anonime străjuiau strada de fiecare parte. Unele erau mai distruse decât altele, dar nici una nu avea vreo fereastră luminată. Suzie și cu mine eram singuri, înconjurați de dușmani, la mile distanță de teritoriile prietenoase. Ca de obicei, poate mai mult acum. Și, tocmai când credeam că lucrurile nu se pot înrăutăți, chiar așa s-a și întâmplat.

Figurile cenușii au apărut de nicăieri, blocându-ne trecerea. O duzină de bărbați cenușii în costume cenușii, privindu-ne, nefiresc de tăcuți și de concentrați. M-am uitat în spate, și am văzut și mai multe siluete acolo. Îngerii ne găsiseră. Am privit în sus, către cer, pe jumătate așteptându-mă să văd creaturile acelea înaripate repezindu-se în jos, pentru a ne smulge de pe stradă și a ne duce departe, dar nu se vedea nici un semn de atac. Poate credeau că avem încă Pistolul Vorbitor. Odată ce și-au dat seama că nu era așa, am încurcat-o de-a binelea.

Figurile de deasupra noastră au strălucit brusc, puternic, intens, împingând noaptea înapoi. Suzie și

cu mine am țipat, orbiți, şi a trebuit să ridicăm brațele ca să ne protejăm fețele. Ne obişnuisem prea mult cu întunericul. Aripile întinse au strălucit ca soarele. M-am uitat în spate, cu ochii strânşi de durere, doar ca să văd figurile cenuşii dispărând într-o mare de întunecime care se îndrepta încet pe stradă, către noi. O umbră compactă şi intransigentă, mult mai întunecată decât ar fi putut fi orice absență a luminii. Lumină orbitoare în față şi o întunecime nemiloasă în spate.

—Rahat, a spus Suzie.

—Mi-ai citit gândurile, am spus eu. Să nu tragi în îngeri, Suzie. Dacă o faci, şi observă, o să devină şi mai supărați pe noi.

—Cum adică, pe noi, omule alb?

Suzie mi-a zâmbit uşor.

—Nemernicii ăştia te vor pe tine, nu, Taylor?

—Vor darul meu, abilitatea mea de a găsi lucruri. Oricare parte ajunge să dețină controlul asupra ei, o să ajungă prima la Graalul Nesfânt.

—Păi, a spus Suzie, având în vedere că sunt mai puternici, mai mulți şi au arme mai bune, poate că ar trebui să încheiem vreo înțelegere?

—Nu, am spus eu, precipitat. Nu lucrez pe gratis. Şi nu am încredere în extreme, de nici un fel.

—Chiar nu cred că vor accepta un refuz.

—Şi mai există şi posibilitatea ca una dintre părți să mă distrugă, decât să aibă duşmanul parte de darul meu.

Am privit-o pe Suzie.

—Mă vor doar pe mine. Poți să...

—Nu, nu pot, a spus Suzie. Nu te părăsesc. Măcar atât pot să fac pentru tine.

Lumina a alunecat încet pe stradă, în timp ce întunecimea avansa din spate. Cu greu puteai spune

care era mai supărătoare. O astfel de manifestare pură nu avea ce căuta în lumea materială. Şi cu siguranță nu vroiam să mă aflu acolo, atunci când cele două forțe se întâlneau. M-am uitat în jur, în timp ce Suzie şi-a ridicat arma, nefericită.

— Toate astea, doar pentru tine, Taylor? Nu au auzit nemernicii ăştia niciodată de exces de forță armată?

— Sunt îngeri, Suzie. Cred că ei au inventat conceptul. Îți aduci aminte de Sodoma şi Gomora? Şi ne confruntăm cu trimişi de Sus şi de Jos... Lumina şi întunericul, şi noi, prinşi la mijloc.

— Povestea vieții mele, a spus Suzie, repede. Hai, Taylor, aştept. Ce facem? Ce putem face?

— Mă gândesc!

Suzie a pufnit.

— Mereu ai înghețat în mijlocul problemei, Taylor.

Suzie şi-a îndreptat arma către o uşă încastrată în zidul de lângă noi şi a tras foc după foc, cât de repede îi permitea sistemul pneumatic. Uşa a cedat şi s-a prăbuşit în interior, într-un nor de fum şi de aşchii, smulsă din țâțâni. Suzie s-a afundat prin gaura neregulată în întunecimea de dincolo de uşă, cu mine pe urmele ei.

Odată înăuntru, am ocupat fiecare câte o parte a pasajului creat şi ne-am lipit cu spatele de zid, în timp ce aşteptam ca ochii noştri să se obişnuiască cu lumina palidă. Zidul era gros şi solid, deşi ştiam că nici măcar nu i-ar fi încetinit pe îngeri. Apoi am remarcat un spațiu enorm, care răsfrângea ecourile, în fața şi în jurul meu. O rază de lumină se strecura prin nişte ferestruici aflate sus, pe ziduri, şi am început să disting mai multe culoare înguste între mormane de mărfuri. Afară, pe stradă, vocile ne-

omeneşti urlau de mânie şi frustrare. Sunetul era pur şi primordial şi dureros de puternic. Cele două forțe au măturat strada şi s-au ciocnit cu un sunet de parcă s-ar fi zdrobit munții. Podeaua s-a scuturat sub picioarele noastre şi zidurile depozitului au tremurat. Prin ferestruici au pătruns raze de lumină orbitoare, luminând depozitul ca fulgerele care anunță un război. Şi, peste toate, sunetul aripilor uriaşe, care se zbăteau furioase. Aerul era greu, plin de înțelesuri, încărcat de sentimentul că problemele vitale erau decise de forțe cu mult deasupra Umanității. Am fornăit şi am scuturat din cap. Ca şi cum aş fi lăsat să se întâmple asta. *Suntem în Zona Întunecată, nemernicilor. Aici facem lucrurile altfel...*

—Ştii cumva unde naiba suntem? a spus Suzie. Nu văd decât lăzi şi nu simt decât miros de rumeguş şi pipi de pisică.

—Dacă suntem unde cred eu, aici se fabrică amulete magice. Să sperăm că vom fi feriți de atacuri. Pe aici, cred.

M-am dezlipit de perete şi am înaintat în întunecime, cu Suzie lângă mine. Ne-am croit drum printre grămezile de lăzi aşezate una peste alta, îndreptându-ne către capătul îndepărtat al depozitului. Nu făcusem douăzeci de picioare când rămăşițele uşii au fost suflate înăuntru de un fascicul de lumină concentrată. Întunecimea a dispărut într-o clipă, depozitul şi conținutul acestuia fiind făcute zob. Am fugit din răsputeri, şi Suzie m-a urmat îndeaproape. Podeaua a tremurat sub picioarele noastre ca la cutremur atunci când îngerii au trecut prin zidul depozitului de parcă era din hârtie. Mi-am lăsat capul în pământ şi am continuat să fug.

Podeaua s-a căscat chiar în fața mea. O crăpătură neregulată, care s-a transformat într-o clipă

într-o crevasă. Am încercat să sar peste ea, dar n-am reuşit. Stomacul mi s-a făcut ghem când picioarele mele care se zbăteau nu au găsit nimic sub ele, şi m-am prăbuşit într-o întunecime care părea că e eternă. În ultima clipă m-am agăţat de marginea îndepărtată a crevasei cu o mână care biciuia aerul, şi m-am prins de ea cu toată forţa. Umărul mi-a bubuit de durere, atunci când mi-am întrerupt brusc căderea, susţinându-mi greutatea cu o singură mână. Am căutat marginea cu cealaltă mână, dar nu am reuşit s-o prind. Pământul se scutura încă, şi marginea de sub mâna mea nu părea deloc sigură. Mi-am ridicat privirea şi am văzut-o pe Suzie, pe marginea îndepărtată a crăpăturii, privindu-mă. Ar fi trebuit să ştiu că a reuşit. A îngenuncheat, studiind situaţia în care mă aflam, cu faţa complet lipsită de expresie.

— Pleacă de aici, am spus eu. Nu te vor pe tine. Şi cred că mai degrabă aş cădea decât să-i las să se folosească de mine.

— Nu te pot lăsa să cazi, Taylor.

— Nu mă poţi atinge, ai uitat?

— La dracu' cu prostiile astea, a spus Suzie Armă-de-Foc.

A întins o mână şi eu mi-am întins mâna liberă şi am prins-o. Chipul lui Suzie avea trăsături reci, hotărâte, şi strânsoarea ei era sigură ca moartea, ca viaţa, ca prietenia. M-a tras afară din crevasă şi amândoi am căzut rostogolindu-ne pe partea îndepărtată a crăpăturii. Mi-a dat drumul în secunda în care eram în siguranţă, şi amândoi ne-am ridicat singuri în picioare.

— Ai fi surprins de ce pot face, când trebuie, a spus Suzie.

— Nu, n-aş fi, am spus eu. Ţi-am gustat mâncarea, ai uitat?

Câteodată, umorul este suficient pentru a spune lucrurile care nu pot fi spuse.

Îngerii au trecut prin zidul depozitului de parcă nu era altceva decât o ceață densă. De parcă îngerii erau mai condensați, mai reali decât orice din lumea materială în care se mutaseră, pentru moment. Şi poate că aşa şi era. O lumină orbitoare şi o întunecime de smoală au invadat depozitul, consumând tot ce atingeau. Suzie s-a uitat la mine.

—Spune-mi că ți-a venit o idee, Taylor. Orice idee. Fiindcă am impresia că nu mai avem unde fugi.

—Am o idee, da, am spus eu. Dar nu sunt prea dispus s-o folosesc.

—E o idee minunată, a spus Suzie, imediat. Orice ar fi, e o idee minunată. Sunt îndrăgostită de ideea asta. Cum sună?

—Am o scurtătură care ne poate duce direct la Ciudații. Cu ceva timp în urmă, într-un moment de slăbiciune, Alex Morrisey mi-a dat un card special, de apartenență la club, pe care să-l folosesc în caz de urgență. Odată activată, magia din card ne va transporta direct la bar. Alex a auzit despre o experiență neplăcută avută de mine, cu Bântuitorii, la ieşirea din bar...

Suzie mă privea cu ochii mari.

—L-ai avut tot timpul, şi nu l-ai folosit?

—Mai e ceva.

—De ce nu sunt surprinsă?

—Asemenea magie lasă o urmă, am spus eu, răbdător. Îngerii vor şti imediat unde ne-am dus. Speram că îi vom putea ține la distanță... dar se pare că această opțiune nu mai e valabilă.

—Foloseşte cardul, a spus Suzie. Ai încredere în mine, e momentul potrivit să faci asta. Morrisey s-a lăudat întotdeauna că localul lui e protejat de cele

mai bune sisteme de apărare. Eu zic că e de mult timpul să verificăm dacă aşa este.

— Nu va fi încântat să ne vadă.

— Este vreodată? Foloseşte cardul.

Îl aveam deja în mână. Un card simplu, cu litere în relief, cu denumirea clubului scrisă cu litere gotice, întunecate, şi cu cuvintele *Eşti aici* cu litere roşii ca sângele. Am apăsat cu degetul mare cuvintele stacojii şi cardul s-a activat, vibrând de energie. Mi-a zburat din mână şi a plutit în aer, în faţa mea, pulsând de lumină şi de energii ciudate. Lui Alex îi plăcea magia de spectacol. Îngerii au simţit ce se întâmpla şi ambele părţi s-au năpustit înainte. Cardul s-a mărit brusc şi a devenit o uşă, care s-a deschis în faţa mea. O lumină confortabilă şi sunete liniştitoare s-au răspândit în depozit. Suzie şi cu mine am fugit prin deschizătură la Ciudaţii, şi uşa s-a trântit în urma noastră, îndepărtându-ne de urletele frustrate ale îngerilor păcăliţi.

***

Cred că mi-am făcut intrări şi mai spectaculoase la Ciudaţii, dar nu-mi aduc aminte când. Cu siguranţă, apariţia noastră, de nicăieri, strigând *Fugiţi şi ascundeţi-vă! Vin îngerii!* a făcut o impresie deosebită. Toţi suspecţii şi indivizii dubioşi care beau la club şi-au adus brusc aminte că aveau întâlniri urgente altundeva şi au părăsit barul în grabă. Unii au folosit uşile, alţii, ferestrele. Câţiva au dispărut în rotocoale de fum negru, în timp ce alţii şi-au deschis propriile uşi către locaţii mai puţin ameninţătoare, şi au dispărut prin ele. Un schimbător de formă cu adevărat panicat s-a transformat în scaun de bar şi a sperat că nu va fi observat. Şi un tip (mereu e câte

unul) a profitat de confuzia generală ca să se arunce către tejghea şi să încerce să fure din casă. Dar protectoarele lui Alex, Betty şi Lucy Coltrane, au ajuns la el din câteva mişcări. Betty i-a smuls casa, Lucy i-a tras un şut zdravăn şi apoi l-au lăsat pe nenorocit să plece (mai bine spus, să se îndepărteze şchiopătând). Fetele Coltrane erau sigure că vor avea lucruri mai importante de care să se preocupe. Alex stătea în spatele tejghelei, privind totul şi părând şi mai cătrănit şi mai morocănos decât de obicei. În momentul în care a dispărut şi ultimul client, şi în local s-a instalat o tăcere ciudată, şi-a aruncat cârpa de şters pe tejghea şi s-a uitat fix la mine.

—Mersi mult, Taylor. Uite cum mi s-au dus profiturile pe seara asta. Am ştiut că nu ar fi trebuit să-ţi dau niciodată afurisitul ăla de card.

Suzie şi cu mine ne-am sprijinit de bar, respirând greu, şi Alex ne-a împins, bombănind, o sticlă de brandy. Am tras o duşcă bună şi apoi i-am trecut sticla lui Suzie, care a băut restul. Alex s-a crispat.

—De ce mă mai obosesc să vă dau lucruri bune? Nu le apreciaţi niciodată. Deci, care-i faza cu îngerii care vin aici?

—Sunt chiar în spatele nostru, am spus eu. Şi foarte prost dispuşi.

—Spune-ne că locul ăsta e protejat, a zis Suzie, ştergându-se la gură cu dosul palmei. Am mare nevoie să aud că maghernița asta este foarte bine protejată.

—Este protejată, a spus Alex. Dar poate... nu *chiar* atât de bine.

—Fii mai clar, am spus eu. De ce sisteme de apărare dispui?

Alex a suspinat adânc.

—Urăsc să-mi dezvălui secretele profesionale,

dar... În principiu, tot edificiul e protejat de străji, blesteme şi capcane de nivel genetic, plasate de diverşi magicieni de-a lungul timpului, toţi puternici şi afurisiţi ca dracu'. Bunicul a pus un blestem foarte neplăcut pe capul celor care urinează pe lângă toaletă. Şi, desigur, strămoşul meu, Merlin, e încă îngropat pe undeva pe sub pivniţa de vinuri. Mai mult decât suficient pentru a ţine muştele la distanţă, chiar şi în Zona Întunecată, dar nimeni nu a suflat vreun cuvânt despre îngeri! Nu cred că s-a gândit cineva la această posibilitate. Desigur, nu te cunoşteau, Taylor.

—M-ai putea oricând preda îngerilor, am spus eu. Aş înţelege.

—Ăsta e barul meu! a izbucnit Alex. Nimeni nu se pune cu clienţii mei, chiar dacă e vorba de tine. Şi nimeni nu-mi spune ce să fac în barul meu, nici măcar o turmă de luptători celeşti. Să încui toate uşile şi să baricadez ferestrele?

—Dacă vrei, am spus eu.

—Nu va fi de folos?

—Nu prea.

—Eşti o companie tare distractivă, Taylor, ştii asta?

Suzie stătea cu spatele către bar, cu puşca în mână, uitându-se îngrijorată în jur.

—Taylor, cât mai avem până când îngerii ajung aici?

—Nu mult, am spus eu.

—Pot măcar să vă întreb de ce sunteţi pătaţi de ceea ce pare a fi sânge proaspăt? a spus Alex. Nu că mi-ar păsa dacă sunteţi răniţi, desigur. Întreb doar cu titlu informativ, din motive de igienă.

—M-am întâlnit cu o veche prietenă, am spus eu.

—O cunosc?

—Belle.

—O, a spus Alex. Ea. E...?

—În bucăţi.

—Bun, a spus Alex. Căţea îngâmfată. Nu mi-a plăcut niciodată de ea. Mereu cu nasul pe sus, strâmbându-se la gustările mele. Şi comanda întotdeauna cea mai bună şampanie şi nu plătea niciodată.

—Nu ai, din întâmplare, un pistol mare, mare, ascuns în spatele tejghelei, nu-i aşa? a spus Suzie, cu speranţă.

Alex a rânjit la ea.

—Chiar dacă aş avea, nu sunt atât de prost încât să enervez un înger îndreptându-l către el. Din câte ştiam, tu şi Taylor aveaţi Pistolul Vorbitor... Spuneţi-mi că nu l-aţi pierdut.

—Ba da, am recunoscut eu.

Alex a părut că va avea un atac. Pumnii i s-au încleştat, dinţii i s-au încleştat şi a fost, pentru un moment, scuturat de un fior de frustrare şi mânie. A prins două smocuri de păr înspicat care îi ieşeau de sub beretă şi a început să tragă nervos de ele.

—Normal în cazul tău, Taylor! Cât timp am crezut că ai Pistolul Vorbitor, mă gândeam că avem o şansă. Dar nu! Pui mâna pe una dintre cele mai puternice arme din Zona Întunecată şi o pierzi! Eşti piază-rea, Taylor, ştii asta? Nu aduci decât veşti proaste, aşa cum ai făcut mereu! Cred că îmi creşte tensiunea... Cum o să ne mai apărăm acum? O să le facem cinste îngerilor şi-o să le otrăvim băutura? Lucy, Betty, măsuri de urgenţă! Acum!

Fetele Coltrane s-au mobilizat imediat şi au mutat mobilierul la distanţă de bar, făcând spaţiu. (Scaunul preschimbat a ţipat încet din cauza manipulării dure, dar a refuzat să revină la forma iniţială). După aceea, fetele Coltrane au desenat o pentagramă mare, cu sare din solniţa din spatele barului. Au făcut-o

foarte bine, dat fiind că desenau cu mâna liberă. Gărzile de corp trebuie să aibă multe abilităţi speciale, mai ales în Zona Întunecată. Am intrat în pentagramă, după care Lucy şi Betty au închis şi au activat desenul scribălind semne ciudate în spaţiile dintre cele cinci colţuri. Betty a desenat ultimul semn cu o înfloritură şi apoi liniile de sare au strălucit de energie albă-albăstruie. Pentagramele bine desenate îşi luau energia din locurile vechi, din sistemul nervos al lumii materiale. Din nefericire, îngerii îşi luau puterea dintr-un loc şi mai impresionant.

Betty şi Lucy Coltrane s-au aşezat şi s-au îmbrăţişat strâns. Făcuseră tot ce puteau. Suzie şi cu mine stăteam spate în spate, privind şi aşteptând. Alex mormăia încet pentru sine în timp ce încerca să privească în toate direcţiile odată. Cel puţin când nu îmi arunca priviri tăioase, care spuneau clar: *E numai vina ta. Fă Ceva. Şi ar fi bine să ai un plan cu adevărat bun*. Şi chiar aveam. Dar nu vroiam să i-l dezvălui încă. Pentru că nu avea să-i placă deloc.

Sus, la intrare, uşa clubului a zburat din ţâţâni. S-a auzit fâlfâitul de aripi, urmat de zgomotul paşilor greoi. O lumină orbitoare a ieşit din foaier, dar s-a oprit brusc la capătul scărilor care coborau în bar. O tensiune grea se acumula în aer, opresivă şi ameninţătoare ca o furtună gata să erupă, şi îngerii s-au lovit de vechile apărători de la Ciudaţii. Toate ferestrele au explodat deodată, bucăţile de sticlă zburând prin aer şi căzând în apropierea liniilor strălucitoare ale pentagramei. O întunecime mai neagră decât noaptea s-a scurs prin ferestre, le-a înghiţit şi apoi s-a furişat de-a lungul pereţilor.

—Sunt aici, a spus Suzie. Raiul şi Iadul.

—Şi sărmana Umanitate prinsă la mijloc, ca de obicei, am spus eu.

M-am întors către Alex.

—Şi acum, totul depinde de tine. Avem nevoie de strămoşul tău, Alex. Avem nevoie de Merlin.

—Nu, a spus el. Nu. N-o s-o fac.

—E singurul suficient de puternic pentru a putea rezista împotriva îngerilor, Alex.

—Nu ştii ce-mi ceri, John. Nu pot s-o fac.

—Ăsta este marele tău plan? a spus Suzie. Să-l invoci pe Merlin? Ce este el, decât un alt vrăjitor mort, care nu are odihnă?

—După unele legende arturiene, numele lui complet era Merlin Sământă-de-Diavol, am spus eu. Pentru că tatăl lui ar fi fost însuşi Satana.

—Tocmai când crezi că lucrurile nu se pot înrăutăţi...

Suzie a mârâit a nefericire.

—Văd cum se apropie durii ăştia de noi. Dacă vreţi, ne pot împuşca pe toţi acum. S-ar putea să fie mai puţin dureros.

—Relaxează-te, Suzie, am spus eu. N-o să fie nevoie. Alex...

—Nu mă obliga să fac asta, John, a spus el, încet. Te rog. Nu ştii cum e, ce-mi face. Când îl invoc, se manifestă prin mine. Îmi ia locul în lume. Trebuie să încetez să exist, ca să fie el real. E ca o moarte.

—Îmi pare rău, Alex, am spus eu. Chiar îmi pare. Dar nu avem timp pentru amabilităţi.

Mi-am împins darul în mintea lui, am găsit conexiunea care exista încă între Alex şi cel mai bătrân strămoş al său şi am activat-o.

—*Merlin Sământă-de-Diavol, arată-te!*

Alex a ţipat, de durere şi de şoc şi de groază, şi a ieşit din pentagramă înainte ca vreunul dintre noi să-l poată opri. A reuşit să ajungă până la bar şi apoi a început să se transforme. Întreaga lume parcă tre-

pida, pe măsură ce realitatea se schimba... şi, în locul lui Alex, a apărut altcineva, un personaj nou sau, mai degrabă, foarte vechi. Stătea pe un tron mare, de fier, metalul negru şi solid fiind sculptat şi ornat cu rune care se mişcau şi vorbeau. Era gol, corpul său cadaveric fiind decorat de sus până jos cu tatuaje celtice şi druidice deformate. Multe erau neplăcute şi chiar deranjante la vedere. Printre modelele vechi, pielea lui era pătată şi decolorată şi chiar putredă, în unele locuri. Era mort de multă vreme, şi se vedea. Avea părul lung şi cărunt, care i se revărsa de pe umeri în noduri încurcate, întărite ici şi colo cu argilă şi drobuşor. Pe frunte purta o coroană de vâsc. Faţa avea oase proeminente şi era urâtă, şi două focuri se înălţau şi dansau în orbitele unde ar fi trebuit să fie ochii. În mijlocul pieptului era o rană veche, de unde îi fuseseră sfâşiate pielea şi muşchii şi oasele, lăsând în urmă o gaură. Inima îi lipsea, scoasă acum mult, mult timp. Era Merlin, mort, dar nu plecat, puternic peste legea firii. Merlin, stând pe vechiul tron şi zâmbind oribil.

Se spune că are ochii tatălui său...

Mai exista doar printr-un act îngrozitor de voinţă. Viaţa şi moartea şi realitatea însăşi se înclinau în faţa magiei lui. Deşi existau unii care spuneau că mai era printre noi doar pentru că nici Raiul şi nici Iadul nu vroiau să-l primească.

—Cine mă deranjează la ora asta?

Vocea lui Merlin era adâncă şi întunecată, şi îţi zgâria urechile ca şi scrijelitul unghiilor pe suflet.

—Sunt John Taylor, am spus eu, politicos. Eu te-am chemat. În Zona Întunecată au venit îngeri, de Sus şi de Jos, în căutarea Graalului Nesfânt. Ameninţă locul ăsta şi pe descendentul tău.

—La naiba, a spus Merlin. Dacă nu e una, e alta.

O voce s-a făcut auzită din capul scărilor. Un cor de voci vorbind într-o armonie atât de perfectă, că era neomenească.

— Reprezentăm Voința Celui Prea Înalt. Suntem soldații câmpiilor scânteietoare, și Curtenii Celui Sfânt. Dă-ne muritorul, căci avem nevoie de el.

S-a făcut auzită o altă voce, de afară, din întunecimea care învăluise ferestrele și care se răspândea încet pe pereți. Armoniile sale erau dezacordate și supărătoare, dar tot la fel de neomenești.

— Reprezentăm Voința Stelei Dimineții. Suntem soldații Gheenei și ai Infernului. Nu ne sta în cale. Muritorul este al nostru.

— Tipic pentru îngeri, a spus Merlin, stând confortabil și nemișcat pe tronul său de fier. Numai gura e de ei. Huligani, câteodată. Câinii de atac ai Zilei de Apoi, numai că mai puțin manierați. Păziți-vă limbile, cu toții. Eu sunt Fiul Stelei Dimineții, și nu voi permite să mi se vorbească în asemenea mod. Aş fi putut fi Antichristul, dar am refuzat această onoare. Am vrut să fiu liber, să nu depind de Rai şi de Iad. Am dat naştere Camelotului, şi cântecului care nu se sfârşeşte niciodată. Am creat o Epocă de Aur pentru Umanitate, o Epocă a Rațiunii. Şi apoi Sfântul Graal a ajuns pe malurile Angliei, şi nimeni nu s-a mai putut gândi la altceva. Toți au plecat în tot felul de căutări prosteşti, abandonându-şi datoria către popor. Şi, desigur, totul s-a destrămat. Ce este Rațiunea, în fața viselor? Încă îmi este dor de Arthur. A fost întotdeauna cel mai bun. Arthur, Regele meu pe vremuri, şi Regele meu pe viitor.

— Chiar ai văzut Sfântul Graal? a spus Suzie, care ar fi întrerupt pe oricine. Cum arăta?

Zâmbetul lui Merlin s-a îmblânzit, dar numai pentru o clipă.

—Era... minunat. Un simbol al frumuseții și al bucuriei. Aproape că merita să renunți la lume pentru el. Aproape suficient de frumos... ca să mă facă să mă simt ruşinat de îngustimea viziunii mele. Omul nu poate trăi numai condus de Rațiune.

—Şi acum Graalul Nesfânt a ajuns aici, am spus eu. Mi s-a zis că se vor întâmpla lucruri cu adevărat rele dacă vreuna dintre armiile de îngeri pune mâna pe el. S-a pomenit de Ziua Judecății, şi nu de bine.

—Pocalul cel întunecat...

Merlin a dus o mână putrezindă la gaura din piept.

—Cred că era inevitabil ca afurisitul de lucru să apară aici. Zona Întunecată a fost creată ca unicul loc în care nici Raiul şi nici Iadul să nu poată interveni direct. Un loc separat, neinfluențat de tirania sorții şi destinului. În Zona Întunecată, chiar şi Prea Înaltul şi Prea Josul nu pot acționa decât prin intermediari. De aceea sunt îngerii mult mai slabi aici.

Suzie şi cu mine ne-am uitat unul la celălalt. Dacă aşa arătau îngerii într-o formă mai slabă...

—Scuzați-mă, Sir Merlin, am spus eu, plin de politețe, ați spus că Zona Întunecată a fost creată cu un scop anume? Cine a creat-o şi de ce?

Merlin m-a privit cu ochii săi de foc şi a zâmbit neprietenos.

—Întreab-o pe mama ta.

Cumva, ştiam că avea să spună asta.

—Dacă unii dintre îngerii aceştia sunt trimişii Raiului, a spus Suzie, cu atitudinea cuiva frământat de ceva, şi care era hotărât să întoarcă problema pe toate părțile, până primea un răspuns satisfăcător, de ce omoară oameni şi îi transformă în sare şi distrug clădiri perfecte?

—Nu îi pedepsim decât pe cei vinovați, a spus

corul de voci din lumină. Şi mulţi dintre cei de aici sunt vinovaţi de ceva.

Suzie s-a uitat la mine.

— Aici au dreptate.

— Desigur, a spus Merlin, aici, toţi îngerii sunt despărţiţi de Stăpânii lor. Bieţii de ei, nu sunt obişnuiţi să gândească singuri. Tocmai de aceea au creat haosul ăsta. Nu vă prea pricepeţi să luaţi decizii, nu-i aşa, băieţi?

—Suntem aici pentru Graalul Nesfânt, a spus lumina.

— Îndrăzneşti să ni te împotriveşti? a spus întunericul.

— De ce nu? a spus Merlin. Nu ar fi prima dată, nu-i aşa? Acum daţi-vă înapoi, cu toţii, sau o să vă prăjesc penele.

Lumina s-a dat înapoi puţin, şi întunericul nu a mai înaintat, dar sentimentul prezenţelor înconjurătoare era la fel de puternic ca întotdeauna.

— Taylor, a spus Suzie, precipitat. Spune-mi că planul tău e mai mult de-atât...

— Nici măcar jumătate, am murmurat. Stai aşa. Sir Merlin, cu permisiunea dumneavoastră, cred că pot rezolva problema într-un mod care... nu va mulţumi pe nimeni, la final, dar este o soluţie cu care putem trăi cu toţii. *Trăi* fiind un termen relativ, desigur. Nu ştiu unde este Graalul Nesfânt, dar sunt sigur că cunosc pe cineva care ştie. Dumneavoastră vedeţi peste tot, Sir Merlin, l-aţi putea, vă rog, prinde pe Colecţionar şi aduce aici?

Merlin a făcut un gest moale cu o mână plină de tatuaje şi, dintr-o dată, Colecţionarul stătea în pentagramă, cu noi. S-a uitat în jur, uimit, şi ochii aproape că îi ieşeau din orbite de furie. A vrut să spună ceva, şi apoi l-a văzut pe Merlin stând pe tron

şi a tăcut rapid, înainte să mai dea şi de alte necazuri. Colecţionarul era un om îndesat, între două vârste, cu un gât gros şi o faţă rumenă, purtând o salopetă albă şi o capă, modă lansată de Elvis în ultimele sale zile. Nu i se potrivea deloc.

—Uau, a spus Suzie, înfigându-i Colecţionarului în ureche ţeava puştii. Asta numesc eu servire.

—O, rahat, a spus Colecţionarul.

—Limbajul! a spus Suzie. Sunt îngeri de faţă.

—Bună, Colecţionarule, am spus eu, calm. Ce-ţi mai face piciorul?

—Taylor! Ar fi trebuit să ştiu că tu eşti în spatele lucrului ăstuia!

Colecţionarul a mai vrut să spună ceva, dar Suzie i-a împins şi mai mult ţeava în ureche, aşa că s-a oprit din nou. S-a uitat la mine.

—A trebuit să-mi dezvolt un picior nou, mulţumită amestecului tău, acum câţiva ani. N-am mai putut călători în timp. Dar călătoritul în timp n-a fost niciodată ieftin. Şi, în plus, tot dădeam de mine, şi tot chicoteam la mine, ceea ce era cel puţin enervant. Şi acum, poate să-mi spună cineva de ce am fost adus aici împotriva voinţei mele?

—Pentru că e nevoie de tine, am spus eu, şi apoi am ezitat, pentru că trebuia, pur şi simplu, să ştiu. Costumul ăsta pe care îl porţi e real?

Colecţionarul s-a îndreptat, deşi statura sa nu era prea impunătoare, şi şi-a aranjat cu fală ţinuta. Nu arăta deloc bine.

—Normal că e real! Cei de la Graceland nici nu şi-au dat seama că lipseşte.

Am rânjit.

—Porţi şi scutecul autentic pe dedesubt?

Ochii Colecţionarului s-au îngustat atât de mult, că aproape au dispărut.

— Ce... vrei, Taylor?

— Graalul Nesfânt. E la tine.

— Da, şi îl voi păstra. Pocalul întunecat este un articol cu totul unic. Va fi mândria colecţiei mele. Restul colecţionarilor o să moară de invidie când vor auzi că îl am!

— Am putea muri cu toţii dacă nu rezolvăm problema asta chiar acum, am spus eu.

— Începând, desigur, cu tine, a mârâit Suzie, apăsând puţin ţeava din urechea deja roşie a Colecţionarului.

A dat puşca la o parte şi s-a uitat fix la ea.

— Nu mă ameninţa, Puşcă-de-Foc. Sunt protejat în moduri la care nici nu te poţi gândi.

— Din nefericire, probabil că aşa este, am spus eu. Aşa că, mai încet, Suzie. Colecţionarule, în cazul în care nu ai fost atent, suntem înconjuraţi de armii de îngeri, toţi deosebit de încântaţi să te sfâşie bucăţică cu bucăţică, ţinându-te totuşi în viaţă, conştient şi ţipând groaznic, dacă asta trebuie să facă pentru a obţine Graalul Nesfânt. Numai puterea lui Merlin îi opreşte, pentru moment. Crezi într-adevăr că protecţiile tale sunt suficient de bune pentru a ţine la distanţă o grămadă de îngeri mânioşi?

A pufnit, dar ceda vizibil.

— Nici măcar nu ştiu unde îmi ţin colecţia.

— E pe Lună, a spus Suzie, cu un zâmbet care denota mulţumire de sine. Sub Marea Liniştii.

Colecţionarul a bătut din picior, atât era de furios, şi şi-a agitat pumnii durdulii în aer.

— Ştiam că nu pot avea încredere în Eddie Lamă... dar eram în puterea lui, afurisitul. Nu contează. Să încerce îngerii să-mi ia trofeul. O să vadă că pot invoca lucruri mai rele decât ei!

— Nu păcăleşti pe nimeni, omuleţule, a spus

Merlin, şi vocea lui rece şi aspră a risipit încrederea Colecţionarului într-o clipită. Renunţă la pocalul cel întunecat, până poţi. Deja ţi-a corupt mintea.

— E al meu! a spus Colecţionarul. Nu-l poţi avea! Nu-l vrei decât pentru tine!

Merlin a râs scurt, şi toată lumea a tresărit la auzul sunetului îngrozitor.

— Nicidecum, omuleţule. Odată am ţinut adevărata cupă a lui Christos în mână. Sangrealul. Nimic inferior nu mă mai poate tenta.

— Nu renunţ la Graalul Nesfânt! a strigat Colecţionarul. Faţa îi devenise vineţie.

— Nu o voi face, şi nu mă puteţi obliga! Nici măcar tu, Merlin Sământă-de-Diavol. Nu câtă vreme ai nevoie de mine, ca să găsesc inima ta lipsă. Nimeni n-a reuşit asta până acum. Sunt ultima ta speranţă.

Suzie s-a uitat la mine şi eu am suspinat.

— În regulă, un rezumat foarte scurt al unei poveşti *foarte* lungi şi foarte complicate. Merlin şi-a pierdut inima în favoarea unei tinere vrăjitoare numită Nimue, pe vremea când lumea era mult mai pură. Ea a pierdut-o apoi la un joc de cărţi. Fără inimă, puterea lui Merlin este doar o fracţiune a ceea ce era cândva. Inima a trecut prin tot atâtea mâini ca şi Graalul Nesfânt, de-a lungul secolelor, fiind, în prezent... dată dispărută.

— Nu o poţi găsi tu, cu darul tău? a spus Suzie.

— Poate. De asta ne ajută Merlin acum. Nu-i aşa, Sir Merlin?

A zâmbit şi a încuviinţat, flăcările ridicându-se în găvanele ochilor săi. Ceea ce nu îi spusesem lui Suzie era că nu aveam nici o intenţie să caut inima lui Merlin. Nimeni cu capul pe umeri nu dorea ca Merlin să-şi recapete complet puterile. Chiar şi mort, era mai periculos decât îngerii...

— Nu poţi păstra Graalul Nesfânt, i-am spus eu, fără ocolişuri, Colecţionarului. Nu ai nimic suficient de puternic ca să ţină la distanţă îngerii, şi poţi paria că îţi vor distruge toată colecţia, în încercarea lor de a pune mâna pe el.

Colecţionarul şi-a strâns, posac, buzele.

— Aşa ar face, nu? Afurisiţi de filistini cu aripi. Bine, luaţi-l! Un lucru urât şi blestemat, oricum. Merlin? Înapoi pe Lună. Te rog.

— Însoţit, ca să nu ne tragi pe sfoară, a spus Merlin.

M-am uitat resemnat la Suzie.

— Ţine-te bine de învelişul exterior, am spus eu.

Şi brusc, Suzie şi cu mine şi cu Colecţionarul eram altundeva.

OPT

Pisici-robot şi un ultim adevăr vicios

De fiecare dată când sunt teleportat undeva, sfârşesc prin a-mi vedea întreaga viaţă trecând prin faţa ochilor. Sau, cel puţin, episoadele mai importante. În mare parte, aveau ceva sens, la momentul respectiv. Trăiesc cu teama că, într-o zi, Cineva va găsi o modalitate de a intercala reclame.

Suzie, Colecţionarul şi cu mine ne-am materializat din nimic, înconjuraţi de nori groşi de fum negru înecăcios. Merlin studiase magia la Vechea Şcoală şi credea încă în efectele tradiţionale. Suzie a împrăştiat fumul cu mâna, înjurând cu patimă între accesele de tuse, în timp ce eu verificam dacă organele dispuse pe perechi erau încă toate la locul lor. Nu poţi să ai prea mare încredere în vrăjile de teleportare ale altcuiva. Nişte ventilatoare ascunse au îndepărtat curând cea mai mare parte a fumului, şi am putut vedea clar împrejurimile.

Ajunseserăm într-o zonă de primire cu imagini color în mişcare, care aproape că ne orbeau, cu mătăsuri strălucitoare suspendate pe post de pereţi, muiate în toate culorile curcubeului, şi de două ori mai ţipătoare, iar podeaua şi tavanul erau acoperite cu plăci groase în formă de tablă de şah. Picioarele mi se afundau în podeaua moale şi, în timp ce păşeam, mă ridicam şi coboram atât de repede, că aproape că simţeam că am rău de mare. În aer plutea un miros puternic, asemănător cu cel de pin. Suzie s-a uitat bănuitoare în jur, cu puşca de vână-

toare pregătită, dar nu se vedea nici o ameninţare evidentă.

Colecţionarul a dat la o parte una dintre mătăsurile suspendate, pentru a dezvălui un pupitru de comandă mic, de înaltă tehnologie, cu ecrane de oţel şi cristal. A apăsat pe butoane cu degetele lui grăsulii, ignorând orice altceva, în timp ce mormăia ceva în pupitru, ceva ce aducea izbitor cu *A venit tata*. Eram mai preocupat de faptul că nu vedeam nici o uşă nicăieri. Suzie şi-a oprit tusea curăţându-şi ceea ce suna a jumătate de plămân, după care a scuipat puternic pe podeaua acoperită.

— Tare aş vrea ca Merlin să renunţe la nevoia de efecte speciale, a mârâit ea. Fumul ăla îmi zăpăceşte mereu sinusurile.

— Băieţii şi jucăriile lor, am spus eu. Trebuie să tolerăm micile excentricităţi ale lui Merlin. Pentru că, dacă nu o facem, o să ne transforme în broaşte. Colecţionarule, ce faci?

— Dezactivez câteva dintre sistemele mele interne de securitate, a răspuns el, fără să se întoarcă. Am tot felul de apărători ascunse aici şi nu vreau să fiţi mitraliaţi în momentul în care intraţi în depozitul meu. Este posibil să-mi distrugă şi ceva din colecţie. Trebuie să fiu atent. Mereu apar oameni care vor să dea o spargere şi să mă prade. Nemernicii!

— Ce tupeu au unii oameni, am murmurat eu. Să creadă că pot fura câteva dintre multele lucruri pe care le-ai furat tu.

Colecţionarul nu a spus nimic, ghemuit încă la pupitrul său. Am sărit de câteva ori pe podeaua acoperită, ca să-mi verific greutatea. Dacă într-adevăr eram undeva sub Marea Liniştii, pe Lună, cineva depusese eforturi uriaşe pentru a face ca totul să fie ca acasă. Gravitaţia, aerul şi temperatura păreau per-

fect normale. Ceea ce sugera că gazda noastră, Colecționarul, dispunea de mult mai multă tehnologie înaltă, ascunsă pe undeva. Suzie se foia neîncetat înainte şi înapoi în spațiul închis, împingând țeava armei în mătăsurile suspendate. A înfipt tocul de la cizmă în pardoseală şi a pufnit tare.

— Am spus mereu că locul tău este într-o celulă pardosită, Colecționarule.

—Sunt de părere că merit tot confortul şi răsfățul, a spus el, îndepărtându-se, în sfârşit, de pupitrul de comandă. Pardoseala mă protejează în cazul unor fluctuații bruşte şi neaşteptate ale gravitației artificiale. Majoritatea tehnologiei care susține acest loc vine dintr-un viitor posibil în care am fost, şi trebuie să recunosc că nu ştiu cu siguranță cum funcționează totul. Ştiu pe ce buton să apăs, dar, dacă se întâmplă ceva, va trebui să mă bazez pe testarea oportunităților. În marea parte a timpului, roboții mei se ocupă de toate. O să faceți cunoştință cu ei mai târziu.

— Astea sunt dezavantajele jafului, am spus eu. Nu prea îți rămâne timp să iei şi manualul de utilizare.

— Nu jefuiesc! Colecționez şi conserv!

—Şi unde e faimoasa ta colecție? a întrebat Suzie. Să nu-mi spui că am venit până aici ca să ne fâțâim prin ceea ce pare a fi un budoar de prostituată? Suntem presați de timp, ai uitat?

—Pe aici, a spus Colecționarul, oarecum supărat. Urmați-mă.

A trecut pe lângă o fâşie de mătase de culoare roşu-brun şi a deschis o uşă ascunsă. Ne-a făcut semn să intrăm noi primii, dar bineînțeles că nu am făcut-o. L-am pus pe el să o ia înainte şi l-am urmat îndeaproape, în timp ce ne conducea în cel mai ma-

re depozit pe care îl văzusem vreodată. Părea că nu are margini, pereții erau atât de îndepărtați, că nu îi puteam vedea. Nu exista tavan, numai o strălucire nefocalizată de undeva, de undeva de sus. Şi, în depozitul gigantic, mii şi mii de lăzi de lemn, de toate mărimile posibile. Formau adevărate turnuri, şi pe fiecare era marcat un număr. Între ele erau nişte culoare înguste. Am privit în jur, încercând să estimez dimensiunea colecției, dar numai numărul de lăzi îmi depăşea capacitatea de calcul. Nimic nu era la vedere, nimic care să poată fi admirat sau examinat. Numai lăzi.

—*Asta* este? a întrebat Suzie, încrețindu-şi nasul.

—Da, asta este, şi *să nu atingeți nimic*! a spus Colecționarul, sever. Am dezactivat armele ascunse, dar roboții mei sunt încă programați să-mi protejeze colecția împotriva oricărui atac. Poate că o să vă tolerez prezența o vreme, dar atât. Ați venit pentru un singur obiect, şi o să vi-l dau numai pe acela. Din fericire, tocmai îl împachetam, când Merlin m-a luat de aici. Cred că o să-mi reactualizez iar sistemele de securitate.

—Cumva, mă gândisem întotdeauna la ceva mai impresionant, a spus Suzie. Nu scoți niciodată chestiile astea, ca să ai cu ce te juca?

Colecționarul a tresărit.

—E mult mai sigur astfel. Nu primesc vizitatori şi, pentru mine, a avea un obiect e totul. Normal, când pun mâna pe vreun articol, am ceva satisfacție, atunci când îl țin în mână, îl examinez, mă bucur de calitățile lui... Îmi place să mă uit la detalii... De aproape...

—Dacă încep să-i curgă balele, o să vomit, a spus Suzie, şi a trebuit să-i dau dreptate.

Colecționarul ne-a privit amenințător pe amândoi.

—*Dar*, după trecerea frenezie iniţiale, îl împachetez imediat şi-l pun în siguranţă aici. Pe mine mă animă mai mult vânătoarea. Asta, şi să ştiu că le-am dat peste nas rivalilor mei, că am pus mâna pe ceva înaintea lor. Atât de mult îmi place să mă laud şi să mă înfoi în pene în diverse grupuri de discuţii... Şi, desigur, toate articolele sunt scanate de computer, înainte de a fi puse la păstrare, ca să le pot vedea din nou, după pofta inimii, în mediul virtual. Mai ales că unele obiecte mai delicate nu suportă prea multă... manipulare. Şi este mult mai uşor să găsesc un articol într-un meniu computerizat decât să sap prin toată adunătura asta, în căutarea lui.

Şi acela a fost momentul în care primul robot şi-a făcut apariţia, şi Suzie şi cu mine ne-am pierdut imediat interesul în ceea ce spunea Colecţionarul. Creatura de metal a înaintat pe culoarul îngust către noi, pe nişte picioare îngrozitor de slabe, o chestie înaltă şi fusiformă din oţel şi alamă strălucitoare, contururile sale clar trasate fiind definiţia stilului art deco. S-a apropiat încet, fără grabă, cu mişcări foarte graţioase. Robotul avea o formă vag umanoidă, deşi capul pătrăţos fusese astfel creat încât să semene cu o pisică stilizată, până şi mustăţile proeminente din oţel şi ochii sclipitori, cu pupile fixe. Braţele cu degete lungi se terminau cu nişte gheare ascuţite. De pe culoarele interconectate au apărut, fără nici un zgomot, şi mai mulţi roboţi, până când ne-am aflat faţă în faţă cu o mică armată de automate cu chip de pisică. Mi s-a părut că am detectat un bâzâit slab venind de la ei, pe o frecvenţă atât de înaltă, că era de-abia perceptibilă. Păreau că vorbesc între ei. Colecţionarul le-a zâmbit cu drag. Puşca lui Suzie se mişca mereu în mâinile ei, căutând o ţintă.

—Relaxează-te, Suzie, a spus Colecţionarul. Doar

te examinează. Se obişnuiesc cu prezenţa ta. Străinii îi agită. Aşa i-am programat. Puţină paranoia, şi ai cel mai bun paznic. Am făcut rost de roboţii ăştia într-o afacere foarte bună dintr-un alt viitor posibil. Inteligenţa lor artificială este limitată, construită în jurul unui creier de pisică polimerizat. Simpli, supuşi şi grozav de răutăcioşi când trebuie. Atât de mult le place o vânătoare bună... şi tortura care urmează. Protectorii perfecţi pentru colecţia mea. Au construit locul ăsta pentru mine şi se ocupă de el în absenţa mea. Mult mai bine decât orice paznic uman supus greşelilor, şi, în plus, nu am nevoie de companie. Prefer să fiu singur, cu lucrurile mele. Lucrurile mele minunate.

— Fără supărare, Colecţionarule, a spus Suzie, dar eşti foarte ciudat, chiar şi pentru Zona Întunecată.

— Pentru cineva care nu vroia să jignească, cred că te-ai descurcat foarte bine, am spus eu.

— Este totul în regulă, stăpâne? a întrebat unul dintre roboţii cu chip de pisică, cu o voce feminină gravă şi pătrunzătoare, care ne-a făcut pe mine şi pe Suzie să ne uităm la Colecţionar într-un mod cu totul nou.

— Da, totul este în regulă, a spus Colecţionarul, măreţ. Vă puteţi relua cu toţii activităţile zilnice. Musafirii mei nu stau mult. Vă chem dacă am nevoie de voi.

— Precum ţi-e voia, stăpâne, a spus robotul, şi apoi s-au întors cu toţii pe călcâiele de oţel şi s-au îndepărtat pe multiplele culoare înguste ale depozitului. Suzie i-a privit atent până au dispărut, şi apoi s-a întors către Colecţionarul radios.

— Toţi îţi spun „stăpâne”?

— Desigur.

— Nu-ţi dă fiori, după o vreme?

—Nu. De ce să-mi dea?

—Nu continua, Suzie, am spus eu. Chiar nu avem timp pentru aşa ceva.

Colecţionarul ne-a condus pe un culoar îngust care, pentru o persoană obişnuită, ar fi arătat exact ca şi celelalte, şi Suzie şi cu mine l-am urmat, strâmbându-ne în spatele lui. Stăteam unul lângă celălalt. Sutele de treceri interconectate formau un labirint în care te puteai pierde extrem de uşor. Îmi plimbam privirea de la o ladă la alta şi de la o cutie la alta. Câteva erau şi etichetate, şi numerotate. Pe o etichetă scria *Expediţia către Antarctica, 1936. A nu se deschide până când nu se întorc Vârstnicii.* Partea exterioară a lăzii era acoperită cu chiciură, în ciuda căldurii neplăcute din depozit. O ladă mult mai mare era etichetată *Roswell 1947*. Avea găuri pentru aer. Ceva mârâia în interiorul lăzii, clar enervat. Şi o altă ladă, pusă deoparte, levita mândră la câţiva inci de sol. Nu ştiu ce era în ea, dar mirosea groaznic. Suzie m-a făcut atent la o cutie mai mică, ce se scutura violent, aproape dezmembrându-se. L-am bătut politicos pe Colecţionar pe umăr şi i-am arătat cutia.

—Ce naiba ai acolo?

—Un perpetuum mobile, a spus Colecţionarul. Nu ştiu cum să-l opresc.

—Ai atâtea lucruri uimitoare aici, am spus eu. Cu cine le împarţi? Cine mai ajunge să vadă minunile pe care le-ai adunat?

—Nimeni, desigur, a spus el, privindu-mă de parcă eram nebun.

—Dar... jumătate din distracţie nu e făcută din a le arăta şi altora comorile tale?

—Nu, a spus Colecţionarul, ferm. Totul ţine de proprietate. De a şti că sunt ale mele, numai ale mele. Sigur că îmi place, din când în când, să le scot

ochii rivalilor mei, să le arăt dovezi că am vreun obiect disputat, pe care îl vânaserăm cu toţii. Îi fac să înnebunească de gelozie, şi apoi le râd în faţă. Dar, până la urmă, nu-mi pasă dacă nu ştie nimeni ce am, în afară de mine. E suficient să ştiu că am câştigat. Că sunt cel mai bun.

— La asta se reduce totul? a spus Suzie. Cel care adună cele mai multe jucării, înainte să moară, câştigă?

Colecţionarul a dat din umeri.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie ce se întâmplă cu toate lucrurile astea după ce mor. Să putrezească, din partea mea. Colecţionez pentru că... la asta mă pricep. Singurul lucru la care m-am priceput vreodată. Şi lucrurile... posesiunile... nu-ţi pot face rău. Nu te pot părăsi.

Pentru o clipă, a părut uman şi vulnerabil. Nu i se potrivea.

— Vrei să păstrăm tăcerea asupra lucrurilor pe care le-am văzut aici? l-am întrebat.

— Drace, nu! a izbucnit el, redevenind insuportabil. Spuneţi-le tuturor! Faceţi-i să înnebunească de curiozitate şi invidie! Problema mea a fost întotdeauna că nu pot dovedi cât de mare este colecţia mea fără a-i aduce pe oameni aici, ca s-o vadă, şi, desigur, nu-mi pot permite asta. Nu ar face decât să mă trădeze şi să încerce să fure ceva. Sunt oameni care şi-au petrecut viaţa plănuind cum să intre aici...

— Nu ai fost întotdeauna Colecţionarul, am spus eu. Am văzut fotografii cu tine, cu tatăl meu, de când eraţi tineri. Ce ai fost... înainte de asta?

M-a privit, fără să încerce să-şi ascundă uimirea.

— Credeam că ştii. Am lucrat pentru Autorităţi, împreună cu Walker şi cu tatăl tău. Protejam Zona

Întunecată. Eram nişte prieteni atât de buni, pe atunci. Aveam planuri, speranţe comune... dar, până la urmă, s-a dovedit că aceste planuri şi speranţe erau diferite. Mi-am dat demisia înainte să mă concedieze ei, şi am început să mă descurc singur. Într-o zi, o să devin stăpân peste toată afurisita asta de Zonă Întunecată. Şi atunci o să-i fac să mă asculte.

Eram atât de fascinat de ce îmi spunea şi de implicaţiile vorbelor lui, încât nu am observat că roboţii se furişaseră pe la spatele nostru. Suzie, însă, a făcut-o. Nimic nu îi scapă. Şi-a dat seama că eram fermecat de indiciile şi aluziile Colecţionarului şi mi-a tras un cot puternic în coaste. Mi-am ridicat privirea şi mi-am dat seama că eram înconjuraţi de o mulţime de roboţi cu chip de pisică, care stăteau nemişcaţi, în tăcere, şi care ne priveau rece, cu ochii lor strălucitori de felină. Erau sute. Colecţionarul şi-a dat seama că observasem, în sfârşit, şi s-a oprit la jumătatea propoziţiei, ca să-mi râdă vesel în faţă. Se îndepărtase, şi aveam mai multă minte decât să încerc să pun mâna pe el. Roboţii arătau... ameninţători.

— A trebuit să continuu să merg până când veneau suficienţi paznici, a spus el, aproape chicotind de mulţumire. Doar nu credeaţi că îmi puteţi vedea colecţia şi căminul, cu toate secretele lor, şi să ieşiţi de aici în viaţă? La dracu' cu Merlin şi cu îngerii. Nimic nu mă poate atinge aici. Sunt protejat de vrăji şi de o tehnologie inimaginabile, iar Merlin nu mă va lua pe nepregătite şi a doua oară. Graalul Nesfânt e cel mai important trofeu al meu, bijuteria colecţiei mele, şi nu renunţ la el! Nu renunţ niciodată la el! O să stau aici, la adăpost, pe Lună, până când toate idioţeniile astea se vor încheia. Şi, până atunci, voi nu veţi mai putea să-mi trădaţi secretele. Poate că o

să vă împăiez rămăşiţele. Ceva care să-mi înviorexe zona de receptare.

— L-ai ucide pe fiul unui vechi prieten? am spus eu.

— Desigur, a spus Colecţionarul. De ce nu?

A făcut un gest către roboţii care aşteptau şi aceştia s-au năpustit înainte, toţi deodată. Suzie a deschis focul asupra lor, făcându-i să zboare în bucăţi atât de repede pe cât putea mânui puşca pneumatică. Roboţii se cutremurau din cauza impactului gloanţelor, împrăştiind schije de oţel şi alamă, care ne-au obligat pe toţi să ne adăpostim. Suzie a continuat să tragă, rânjind sălbatic în timp ce roboţii explodau în faţa ei. Fie găsise un nou tip de muniţie pentru arma ei, fie nu se construiau roboţi care să dureze.

Mulţumită culoarelor înguste, roboţii nu se puteau apropia de noi decât câţiva odată. Suzie şi cu mine ne-am lipit cu spatele de lăzi, în timp ce Colecţionarul dansa înainte şi înapoi, undeva în spate, ţipând pe măsură ce lăzile sale erau afectate sau distruse de roboţii care explodau. Suzie a smuls grenadele de la brâu şi a aruncat şase dintre ele în mijlocul roboţilor. Aceştia şi lăzile de lângă ei au sărit în aer, fărâmiţându-se, şi, pentru câteva minune, a părut că plouă cu organe de maşini. Colecţionarul i-a strigat lui Suzie să se oprească, şi, cum ea nu a făcut-o, a fugit de la ladă la ladă, deschizându-le şi uitându-se înăuntru, căutând o armă sau un dispozitiv pe care să-l folosească împotriva noastră. Nu a avut prea mult noroc. Suzie şi-a reîncărcat puşca cu gloanţe din banduliere şi a continuat să-i dezintegreze pe roboţi ca pe nişte raţe de metal într-un poligon de trageri. Rânjea larg acum, cu ochii aprinşi şi fericiţi.

Dar roboții continuau să vină, să înainteze, și parcă nu se mai sfârşeau. Trebuie că stăpânul lor îi cumpărase en-gros. Unul dintre ei s-a apropiat suficient cât să mă lovească cu putere cu o mână cu gheare, şi atunci am hotărât că era destul. La distanța aceea de Zona Întunecată, nu trebuia să-mi fac griji că îngerii vor pune din nou stăpânire pe sufletul meu. Aşa că mi-am deschis cel de-al treilea ochi, ochiul meu secret, şi mi-am folosit darul pentru a găsi comenzile de închidere automată din mințile roboților. Ştiam că trebuie să fie acolo. Colecționarul nu avea încredere în nimeni, nici măcar în propriile lui creaturi. Trebuia să fi creat o modalitate de a-i opri pe roboți, în cazul în care aceştia se întorceau vreodată împotriva lui. Am activat comenzile pe care le-am găsit în mințile acelea polimerizate de pisică şi toți roboții au înghețat brusc la jumătatea mişcării. Câțiva dintre ei se apropiaseră îngrijorător de mult. Suzie a lăsat încet în jos puşca fumegândă, a inspirat adânc şi s-a întors către mine.

—Ai fi putut face asta oricând, nu-i aşa?

—Da, aş fi putut.

—Şi atunci, de ce ai aşteptat atât?

—Mi s-a părut că îți plăcea.

Suzie s-a gândit la asta un moment, apoi a zâmbit şi a încuviințat.

—Ai dreptate. Aşa este. Mulțumesc, Taylor. Ai ştiut mereu cum să faci o fată să se distreze.

—Numai bârfe, zvonuri şi minciuni, am spus eu. Colecționarule... Colecționarule, unde eşti?

L-am găsit nu prea departe, prăbuşit şi plângând deasupra unei alte lăzi deschise. Conținutul era învelit în bucăți de plastic. Colecționarul le-a amestecat trist cu o mână şi apoi şi-a ridicat privirea către noi. M-a scuipat, dar nu mai avea putere.

—Uite ce ați făcut... ați distrus atât de multe lucruri minunate... O să-mi ia câteva săptămâni ca să-mi dau seama cât de mult am pierdut. Nişte vandali, amândoi. Nu aveți nici un respect pentru artă, pentru comorile secolelor... Şi am arme aici! Arme grozave, care v-ar opri chiar şi pe voi! Am Cornul care a anunțat căderea Ierihonului, Urgia lui Grendel, şi chiar legendara Sabie pierdută a lui Daun. Dar nu le găsesc!

—Arată-ne Graalul Nesfânt, am spus eu, cu amabilitate. Cu cât ni-l dai mai repede, cu atât plecăm mai repede.

Colecționarul a încuviințat de câteva ori, reținându-şi lacrimile, apoi şi-a înfipt adânc mâinile în ambalajul din fața lui.

—Îl împachetam atunci când Merlin m-a luat de aici. Era cel mai important trofeu al meu, dar... prezența pocalului întunecat este prea supărătoare. Aerul este mereu rece, umbrele au ochi, şi aud voci, şoptind... lucruri. Ah, uite-l.

A scos un mic vas de cupru, dogit, care strălucea stins în lumina potolită. Era crestat şi anost şi nu mă impresiona cu nimic. L-am privit cu toții o vreme şi apoi Colecționarul ni l-a oferit. Am ezitat să îl ating.

—*Ăsta* este? a spus Suzie. *Ăsta* este pocalul întunecat, Graalul Nesfânt? Cupa din care a băut Iuda la Cina cea de Taină? Obiectul ăsta mizerabil?

—La ce te aşteptai? s pus Colecționarul, zâmbind puțin, mulțumit că i se dăduse o ultimă şansă de a-şi etala cunoştințele. Credeai că e vreun pocal mare, din argint, bătut cu pietre prețioase? Scrierile astea medievale pompoase. Apostolii erau pescari săraci. Foloseau lucruri ca acesta pentru băuturi.

—E autentic, am spus eu. Îl simt de aici. E ca

fiecare gând rău pe care l-ai avut, adunat într-un coşmar fără sfârşit.

—Da, a spus Suzie. Parcă otrăveşte aerul, prin simpla lui existenţă.

Colecţionarul m-a privit cu viclenie.

—L-ai putea păstra pentru tine, Taylor. L-ai putea. Cupa aceasta simplă are o putere care depăşeşte cele mai sălbatice fantezii ale tale. Te-ar putea face bogat, adorat, venerat. Poate satisface orice dorinţă mizeră şi arzătoare a sufletului. Are răspunsuri la toate întrebările tale. Adevărul despre trecutul tău, despre duşmanii tăi... chiar şi despre mama ta.

M-am uitat la Graalul Nesfânt şi parcă priveam în inima tentaţiei. Suzie m-a privit cu atenţie, dar nu a spus nimic. Avea încredere că pot să fac ceea ce era corect. Şi poate că tocmai încrederea asta mi-a dat puterea să refuz.

—Pune-l într-o geantă, Colecţionarule. Nu vreau să-mi murdăresc mâinile atingându-l.

Colecţionarul a scos o geantă de călătorie dintre ambalajele din faţa lui şi a strecurat Graalul Nesfânt în ea. A părut aproape uşurat. Am luat geanta şi mi-am trecut cureaua peste umăr.

—Merlin! am spus eu, pe un ton ridicat. Ştiu că ne asculţi. L-am aluat. Adu-ne acasă.

Magia lui Merlin s-a adunat în jurul nostru, pregătindu-se să ne teleporteze, pe mine şi pe Suzie, înapoi la Ciudaţii şi la îngerii care aşteptau. Şi, în ultimul moment, atunci când Colecţionarul a fost sigur că vraja de teleportare se activase şi că nu mai putea fi oprită, a făcut un pas înainte şi a urlat un ultim lucru jignitor.

—Nu eşti singurul care poate găsi lucruri, Taylor! Mai demult, obişnuiam să îndeplinesc anumite ordine pentru ajutorul dat la crearea colecţiei mele.

Eu l-am găsit pe tatăl tău pentru mama ta! Eu i-am adus împreună. Îmi datorezi tot ceea ce eşti!

Mi-am dus mâinile furioase către gâtul lui, dar Suzie şi cu mine deja ne îndepărtam. Ultimul lucru pe care l-am auzit pe Lună a fost râsul Colecționarului, puternic şi amar, de parcă i se crăpa inima.

NOUĂ

Pentru iertarea păcatelor

Ciudații s-a conturat din nou în jurul nostru, şi Suzie s-a pregătit să se apere de fumul negru şi înecăcios, dar nu a fost cazul, de data asta. A privit bănuitoare în jur, şi l-a văzut pe Merlin, care nu se mai lăfăia pe tronul întunecat de fier, ci se sprijinea de tejgheaua lungă de lemn, cu o sticlă de whisky fin în mâna lui tatuată. M-am uitat la gaura săpată în pieptul lui Merlin, unde îi fusese inima, aşteptându-mă oarecum să văd whisky-ul pe care îl înghițea scurgându-se prin ea.

— Bine ați revenit, călătorilor, a spus Merlin. Din considerație pentru organele voastre de simț, am renunțat la fum de data asta. Tipic pentru tinerii din ziua de azi. Nu au respect pentru tradiții. Probabil că nici n-ați şti ce să faceți cu un ochi de triton, dacă vi l-aş pune în palmă.

Am făcut un pas înainte şi el s-a oprit din vorbă.

— Trimite-ne înapoi! am spus, cu mâinile strânse pumn, atât de mânios, încât de-abia puteam vorbi. Trimite-ne înapoi, acum. Sau, şi mai bine, prinde-l pe Colecționar din nou şi adu-i fundul puturos aici, ca să scot adevărul de la el cu mâinile goale.

— Uşurel, tigrule, a spus Suzie, apropiindu-se de mine. Vocea îi era surprinzător de mângâietoare. Eu sunt cea violentă în parteneriatul ăsta, ai uitat?

— Lucrurile se schimbă, am spus eu, fără să-mi dezlipesc privirea de la Merlin. Îl vreau pe Colecționar aici, acum. Ştie lucruri. Lucruri despre mama

mea şi despre tatăl meu. Şi-o să-i rup oasele unul câte unul şi-o să-l fac să le înghită, până când îmi va spune ce vreau să ştiu.

— Uau, a spus Suzie. Dur tare, Taylor.

— Îmi pare rău, a spus Merlin, sprijinindu-se în continuare de tejghea, neimpresionat de mânia sălbatică din vocea şi din ochii mei. Colecţionarul a dispărut din ascunzătoarea lui de sub suprafaţa Lunii şi şi-a luat colecţia cu el. Nu-l mai văd nicăieri. Ceea ce pare imposibil, dar astea sunt vremurile moderne. Fără îndoială, o să dau de el, până la urmă, dar îmi va lua ceva timp. Pentru un amărât de muritor, e surprinzător de alunecos.

Eram atât de furios şi de frustrat, că de-abia respiram, şi m-aş fi putut răzbuna pe toată lumea, inclusiv pe Merlin. Suzie s-a apropiat cât a putut de mine, fără să mă atingă, totuşi, calmându-mă cu prezenţa ei, şi, încet, negura roşie a început să se ridice din mintea mea. Gândurile legate de familie m-au înnebunit întotdeauna, dar prietenii m-au ajutat mereu să-mi revin.

— Dă-i pace, Taylor, a spus Suzie, cu o voce calmă şi liniştitoare. O să mai ai şi alte ocazii. Nu se poate ascunde la nesfârşit de noi.

— Şi acum trebuie să plec, a spus Merlin. Aveţi pocalul întunecat în geanta aia. Îi simt prezenţa îngrozitoare de aici. Nu pot sta în imediata lui apropiere. Prea multe amintiri neplăcute... şi mult prea multă tentaţie. Poate că sunt mort, dar nu şi prost.

— Îţi mulţumim de ajutor, am spus eu, cu o voce aproape normală. Ne vom revedea, sunt sigur.

— Da, da, a spus Merlin. Avem nişte treburi nerezolvate, mama ta şi cu mine.

Şi, înainte să-i cer detalii, a dispărut, retrăgându-se în vechiul său mormânt, ascuns undeva sub

pivniţa de vinuri. Nemernicul ăsta arogant trebuia să aibă întotdeauna ultimul cuvânt. Realitatea s-a contractat şi a tremurat, şi Alex Morrisey a revenit brusc printre noi, prăbuşit pe podea, în mijlocul pentagramei. A mârâit puternic şi a dat încet din cap. Şi-a dat seama că avea o sticlă de whisky în mână şi a tras o duşcă zdravănă. Aproape că s-a înecat cu ea, dar era hotărât să o înghită.

—Ar fi trebuit să ştiu că o să se bage în marfa bună, a spus el, cu amărăciune. La naiba. Urăsc când se manifestă prin mine. Capul meu o să răsune de cântece latineşti şi druidice câteva zile.

A fost scuturat de un fior, incapabil să continue în stilul său obişnuit. S-a uitat la mine şi am ştiut că, în ciuda umbrelor omniprezente, privirea lui exprima trădare.

—Taylor, nemernicule. Cum mi-ai putut face aşa ceva? Credeam că suntem prieteni.

—Suntem prieteni, am spus eu. Ştiu că e greu, uneori. Îmi pare rău.

—Mereu îţi pare rău, John. Dar asta nu te împiedică să-ţi baţi joc de vieţile oamenilor.

Nu am spus nimic, pentru că nu aveam ce spune. Avea dreptate. S-a chinuit să se ridice în picioare. I-am întins mâna, dar mi-a împins-o în lături. Lucy şi Betty Coltrane au intervenit rapid şi l-au ridicat, susţinându-l între ele până când şi-a revenit. S-a uitat la geanta de călătorie de pe umărul meu şi a făcut un gest smucit către ea cu sticla de whisky.

—Ăla este? Pentru asta mi-ai pus în pericol sănătatea mintală şi sufletul? Scoate afurisitul de lucru şi lasă-mă să mă uit la el. Nu mi-am câştigat dreptul ăsta? Vreau să-l văd.

—Nu, nu vrei, am spus eu. E infam. Otrăvitor. Ochii ţi-ar putea putrezi dacă te-ai uita prea mult la

el. E întunecat şi rău şi îi corupe pe toţi cei care intră în contact cu el. Ca şi pe primul său posesor.

Alex a rânjit.

—Mereu ai făcut pe personajul dramatic frustrat, Taylor. Arată-mi. Am dreptul să văd pentru ce am suferit.

Am deschis geanta şi am scos vasul de cupru, ţinându-l cu atenţie de margini. Era fierbinte şi umed la atingere, şi pielea mi s-a încreţit la contactul cu el. Era ca şi cum în bar ar fi intrat cineva nou, cineva groaznic de bătrân şi oribil de familiar. O parte din mine a vrut să arunce obiectul, şi o parte să-l strângă la piept şi să nu renunţe nicicând la el. Alex s-a aplecat înainte pentru a se uita mai bine, dar nu a încercat să îl atingă. Mai bine. Nu l-aş fi lăsat oricum.

—*Ăsta* este? a spus Alex. N-aş servi nici măcar vin roşu ieftin în el.

—Nici n-o să ai ocazia, am spus eu, încercând să îmi păstrez vocea în limite normale. Am îndesat vasul înapoi în geantă, deşi, din cauza efortului făcut, mi-au apărut broboane de sudoare pe frunte.

—Afurisitul ăsta de obiect va ajunge direct la Vatican, unde sper că vor fi suficient de raţionali pentru a-l închide undeva, în maximă siguranţă, până la Sfârşitul Timpurilor.

—Dacă ar fi atât de simplu, a spus Walker.

Ne-am întors cu toţii brusc, şi l-am văzut pe principalul reprezentant al Autorităţilor din Zona Întunecată coborând fără grabă scările de metal. Avea încă alura unui citadin în pauză de masă. Calm şi sofisticat, maestrul momentului. A aruncat o privire către întunecimea de smoală care umplea ferestrele sparte ale barului, dar nu a părut deloc deranjat de ea, de parcă o vedea zi de zi. Şi poate chiar aşa

şi era. Doar era vorba de Walker. Alex l-a privit încruntat.

—Perfect. Ce dracu' cauţi aici, Walker? Şi cum ai intrat?

—Sunt aici pentru că îngerii doresc asta, a spus Walker, liniştit, îndreptându-se către noi şi oprindu-se lângă liniile de sare ale pentagramei. S-a uitat scurt la ea şi apoi şi-a întors privirea, dând de înţeles că văzuse lucrări mult mai bune la viaţa lui. Walker putea spune multe cu o privire şi o sprânceană ridicată. Şi-a dus degetele la pălărie şi ne-a zâmbit călduros.

—Îngerii au luat legătura cu Autorităţile şi au încheiat o afacere, şi eu am fost trimis de Autorităţi pentru a o pune în practică. Şi, deşi sistemele de apărare ale clubului acestuia sunt mai mult decât suficiente pentru a ţine la distanţă gunoiul obişnuit, pe mine nu mă opresc. Am fost împuternicit de Autorităţi să merg oriunde trebuie, pentru a le îndeplini dorinţele. Şi acum vor Graalul Nesfânt. Intenţionează să-l dea îngerilor, în schimbul... unor consideraţii de viitor. Şi al încetării violenţelor şi distrugerii din Zona Întunecată, desigur.

—Cărei armii de îngeri? am întrebat eu.

Walker a dat din umeri şi a zâmbit fermecător.

—Rămâne de văzut, cred. Armiei care face cea mai bună ofertă. Înţeleg că poate fi oricare. Cu toate acestea, asta nu te priveşte, nu-i aşa? Dă-mi Graalul Nesfânt, şi ne vom putea vedea cu toţii de vieţile noastre.

—Ştii că aşa ceva nu e posibil, am spus eu. Nu le poţi încredinţa îngerilor pocalul întunecat. Şi nici Autorităţilor. Nici unul dintre voi nu este interesat de binele Omenirii. Crezi că mi-l poţi lua, Walker? Nu văd să ai întăriri, de data asta. Eşti sigur gata de o confruntare unu la unu cu mine?

Walker m-a privit gânditor.

— Poate. Nu mi-ar plăcea deloc să te ucid, John. Dar am ordinele mele.

Suzie s-a pus brusc în fața mea, stând la marginea pentagramei, aşa că era acum fix în fața lui Walker.

— Ți-ai asmuțit animalul de companie asupra mea. Pe Belle. Aş fi putut să mor.

— Chiar şi eu trebuie să fac exact ce mi se spune, uneori, a zis Walker. Oricât de mult mi-ar displăcea acest lucru.

— Dar asta nu te opreşte s-o faci, nu?

— Nu, a spus Walker. Poziția mea nu-mi permite favoruri.

— Ar trebui să-ți fac felul chiar acum, a spus Suzie, cu o voce rece ca gheața şi ca moartea.

Walker nu a clipit.

— Ai fi moartă înainte să apuci să apeşi pe trăgaci, Suzie. Ți-am spus, sunt protejat în moduri pe care nici nu ți le închipui.

M-am interpus rapid între ei.

— Walker, am spus eu, şi ceva din vocea mea l-a făcut să se uite imediat la mine. Sunt lucruri despre care trebuie să discutăm. Lucruri pe care ar fi trebuit să mi le spui acum multă vreme. Colecționarul avea nişte informații foarte interesante despre zilele apuse, când tu şi el şi tatăl meu erați prieteni atât de apropiați.

— A, da, a spus Walker. Colecționarul. Bietul Mark. Atât de multe posesiuni, şi nici una suficientă pentru a-l face fericit. Nu am mai vorbit cu el de ani buni. Ce mai face?

— E pe care să înnebunească, am spus eu. Dar încă mai are memoria intactă. Încă îşi aduce aminte că a găsit-o pe mama mea şi că i-a adus-o tatălui

meu. Dacă voi trei erați atât de legați unul de celălalt zicea el, trebuia să știi totul despre asta. Așa că, cine l-a însărcinat să meargă să o găsească pe mama mea, și de ce? Ce rol ai avut tu? Și cum de nu mi-ai spus nimic despre astea până acum, Walker? Ce mai știi despre părinții mei și ai considerat că nu e bine să-mi împărtășești?

Până să termin ce-aveam de spus, îi urlam în față, aproape scuipând cuvintele, dar nu s-a mișcat, și expresia calmă de pe fața lui nu s-a modificat deloc.

—Știu tot felul de lucruri, a spus el, într-un sfârșit. Și asta fiindcă lucrez aici. Ți-am spus tot ce trebuia să știi. Dar sunt lucruri despre care nu pot să vorbesc, nici măcar cu vechii prieteni.

—Nu ne considera doar vechi prieteni, a spus Suzie. Consideră-ne vechi prieteni cu o pușcă de vânătoare pneumatică. Spune-i ce vrea să știe, Walker, sau vom vedea cât de bune sunt prețioasele tale protecții.

A ridicat o sprânceană.

—Consecințele ar fi devastatoare.

—La dracu' cu consecințele, a spus Suzie.

Zâmbetul îi era chiar neplăcut.

—Când mi-a păsat mie de consecințe?

Și poate că el a văzut ceva în ochii ei, a auzit ceva în vocea ei. Poate că știa că pușca lui Suzie Armă-de-Foc nu era o simplă pușcă. Așa că a zâmbit cu regret și a folosit unul dintre cele mai vechi trucuri ale sale. Autoritățile îi dăduseră o Voce căreia nu puteai să nu i te supui, fie că erai viu, mort sau ceva între. Când vorbea cu Vocea aceea, zeii și monștrii i se închinau deopotrivă.

—*Pune jos arma, Suzie, și dă-te înapoi. Ceilalți, stați pe loc.*

Suzie a lăsat imediat arma din mână şi s-a retras de la marginea pentagramei. Nimeni nu s-a mişcat. Walker s-a uitat la mine.

—*John. Dă-mi geanta. Acum.*

Dar ceea ce era în geantă mă frigea ca un cărbune încins, răspândind mânia în mine, alimentând furia care mă ardea. Simţeam puterea Vocii, dar nu mă ajungea. Mi-am ţinut firea şi i-am zâmbit lui Walker, şi pentru prima dată a părut că cedează un pic.

—Du-te dracului, Walker, am spus eu. Sau, şi mai bine, stai acolo unde eşti până vin şi scot cu forţa adevărul de la tine. Sunt foarte prost dispus şi eşti numai bun ca să-mi vărs nervii pe tine. Poţi să foloseşti Vocea şi când urli, Walker?

Am ieşit din pentagramă, trecând peste liniile de sare, şi nimic nu mă putea atinge. Simţeam că zâmbesc, dar acela nu era zâmbetul meu. Eram gata să fac lucruri groaznice, lucruri oribile. Şi aveam să savurez asta. Walker s-a dat înapoi.

—Nu face asta, John. Dacă mă ataci pe mine, ataci Autorităţile. N-o să accepte asta. Nu ai nevoie să te mai urmărească şi ele, cu duşmanii pe care îi ai.

—La dracu' cu tine, am spus eu. La dracu' cu ele.

—Nu sunt vorbele tale, John. E Graalul Nesfânt. De asta eşti ferit de mine. Ascultă-mă, John. Nu ştii cât de multe am făcut ca să te protejez, în decursul anilor, folosindu-mi poziţia din cadrul Autorităţilor.

M-am oprit, deşi o parte din mine nu a vrut s-o facă.

—Tu? M-ai protejat, Walker?

—Desigur, a spus el. Cum crezi că ai supravieţuit, toţi anii ăştia?

—O, ce ţi-ar mai plăcea să cred asta, nu-i aşa? Dar eu ştiu mai bine. Aparţii Autorităţilor, Walker.

Trup şi suflet. Şi acum ţi-e frică, pentru că Vocea pe care ţi-au dat-o nu are efect asupra mea. Poate că e Graalul, poate că e ceva ce am moştenit de la mama sau de la tatăl meu. Spune-mi tu. Eşti gata să vorbeşti despre părinţii mei?

—Nu, a spus Walker. Nu acum. Niciodată.

Am suspinat, am dat jos geanta de călătorie de pe umăr şi am lăsat-o să cadă pe podea. Ceva a ţipat, de şoc şi de mânie, dar poate că totul era numai în mintea mea. Am împins geanta cu vârful pantofului şi am rânjit la ea. Sunt propriul meu stăpân, acum şi întotdeauna. M-am uitat la Walker.

—De ce se pare că toată lumea ştie totul despre părinţii mei, numai eu nu?

—Adevărul este că nimeni nu ştie totul, a spus Walker. Facem doar presupuneri, şoapte răspândite în întuneric.

—N-o să primeşti Graalul Nesfânt, am spus eu. Nu am încredere în tine.

—În mine sau în Autorităţi?

—E vreo diferenţă?

—Acum ai fost crud, Taylor. Şi nu era necesar.

—Ai rănit-o pe Suzie.

—Ştiu.

—Pleacă de aici, am spus eu. Ai făcut suficiente rele pentru o zi.

S-a uitat la mine, apoi la Suzie şi apoi la ceilalţi, care nu se mişcaseră din pentagramă. A făcut un semn cu capul şi toţi şi-au revenit, paralizia pierzându-şi dintr-o dată efectul. Walker mi-a făcut şi mie semn, apoi s-a întors şi s-a îndreptat către scările de metal, care îl duceau afară din bar. Suzie s-a aplecat după puşca ei, dar, până să o ridice, Walker deja dispăruse. S-a uitat furioasă la mine, cu buza de jos strânsă în semn de dezamăgire.

—L-ai lăsat să plece? După toate câte a făcut? După ce mi-a făcut mie?

—Nu te-am putut lăsa să-l ucizi, Suzie, am spus eu. Se presupune că noi suntem mai buni ca el.

—Bravo, a spus omul numit Jude. Sunt foarte impresionat, domnule Taylor.

Ne-am întors brusc cu toții şi l-am văzut pe clientul meu, preotul sub acoperire de la Vatican, stând răbdător lângă bar, aşteptând să-l observăm. Scund şi îndesat, oacheş, cu o haină lungă şi scumpă. Păr întunecat, barbă neagră, ochi blânzi. Alex s-a uitat fix la el.

—Se pare că toată lumea intră fără probleme... *Tu* cum de ai ajuns aici, trecând de cele două armii de îngeri ai morții şi de apărătorile mele, despre care aveam impresia că sunt perfecte, şi pe care cred acum că am risipit o groază de bani?

—Nimeni nu mă poate împiedica să merg unde trebuie, a spus Jude, cu calm. Asta a fost hotărât când s-au hotărât toate lucrurile care contează. La Curțile celui Sfânt.

—Nu eşti doar un trimis al Vaticanului, nu-i aşa? am spus eu.

—Nu. Deşi Vaticanul nu ştie asta. Vreau să-ți mulțumesc pentru că mi-ai adus Graalul Nesfânt, domnule Taylor. Mi-ai făcut o mare favoare.

—Hei, şi eu l-am ajutat, a spus Suzie.

Jude i-a adresat un zâmbet.

—Îți mulțumesc şi ție, Suzie Armă-de-Foc.

—Uite, am spus eu, puțin tăios, toate astea sunt foarte civilizate şi plăcute, dar, oricine ai fi, cum naiba intenționezi să treci Graalul Nesfânt pe lângă trupele supranaturale care înconjoară locul ăsta? Au distrus deja jumătate din Zona Întunecată încercând să pună mâna pe el. Cum îl vei ține la distanță de ele?

—Transformându-l în ceva lipsit de valoare pentru fiinţele care sunt, a spus Jude, simplu. Îmi dai cupa, te rog?

Am ezitat, dar numai pentru o clipă. În fond, el era clientul. Nu trădez niciodată un client. Şi îmi dăduse o groază de bani ca să găsesc Graalul Nesfânt pentru el. I-am dat geanta de călătorie şi el a luat-o şi a scos din ea vasul de cupru. A lăsat geanta să cadă pe podea şi a studiat trofeul, întorcându-l pe toate feţele. Era greu să descifrezi expresia de pe chipul lui, dar cred că era un fel de amuzament obosit.

—E mai mică decât îmi aduceam aminte. Dar a trecut mult timp de când am ţinut-o în mână ultima dată, a spus el, încet. Aproape două mii de ani.

Şi-a ridicat privirea şi ne-a adresat tuturor un zâmbet.

—Pe atunci, mă numeam Iuda Iscarioteanul.

Cred că am rămas cu toţii fără aer. Nimeni nu se îndoia de el. Alex şi fetele Coltrane s-au retras în capătul îndepărtat al pentagramei. Suzie şi-a aţintit puşca asupra clientului. Eu mi-am ţinut firea, dar simţeam cum o răceală groaznică mi se instala în oase. Jude. Iuda. Sigur că ar fi trebuit să fac conexiunea... dar nu te aştepţi să dai peste două mituri biblice în aceeaşi zi, nici măcar în Zona Întunecată.

—Taylor, a spus Suzie, cu o voce grea, cred că există posibilitatea ca noi să fi dat greş regeşte.

—Relaxează-te, a spus Jude. Lucrurile nu sunt chiar atât de rele precum par. Da, sunt acel Iuda Iscarioteanul care l-a vândut pe Iisus romanilor, şi care apoi s-a spânzurat de ruşine. Dar Iisus m-a iertat.

—*Te*-a iertat? am spus eu.

—Desigur. Asta face el.

Jude a zâmbit la cupa din mâini, aducându-şi aminte.

— Era prietenul meu şi profesorul meu. El m-a găsit şi m-a dat jos din copac, m-a readus la viaţă şi mi-a spus că sunt iertat. Am îngenuncheat la picioarele Lui şi am spus *Tu trebuie să pleci, dar eu voi rămâne, până la întoarcerea ta*. Şi am fost pe aici de-atunci, căindu-mă pentru păcatele mele. Nu pentru că El mi-a cerut asta, ci pentru că aşa am vrut eu. Pentru că eu nu mă iert.

— Evreul Rătăcitor, am spus eu, blând.

— Colaborez cu Vaticanul de ani buni, a spus Jude. Sub un nume sau altul. Lucrând în linişte, neştiut de nimeni, făcând tot ce mi-a stat în putinţă ca să îi ajut să rămână cinstiţi. Şi acum, în sfârşit, pot să curăţ ultimul vestigiu al vechiului meu păcat. Barman, nişte vin, dacă eşti bun.

Afară, vocile din întuneric au început să protesteze. Vocile de la lumină le-au răspuns, şi apoi cele două armii de îngeri s-au ciocnit din nou, două forţe inimaginabile continuând un conflict aproape la fel de vechi ca Timpul. Barul a fost zguduit din temelii, de parcă avea loc un cutremur. Pe pereţi au apărut crăpături neregulate, şi întunecimea a pulsat la geamuri, în timp ce lumina ardea în foaierul de deasupra. Vocile îngerilor au devenit mai puternice, intonând cântece de bătălie, în timp ce călcau lumea în picioare, fără să le pese. Jude a ignorat toate acestea, aşteptând răbdător lângă bar, cu vechea lui cupă în mâini. Alex s-a uitat la mine.

— E clientul tău, adu-i tu nişte vin. Eu nu ies din pentagramă.

— E barul tău, am spus eu. Serveşte-l tu. Nu cred că îngerii îţi vor mai face ceva. Par foarte preocupaţi.

Alex a trecut cu precauție peste liniile de sare şi, văzând că nu i se întâmplă nimic groaznic, a alergat către bar. A căutat o sticlă cu vin roşu de casă, a scos dopul şi i-a întins-o lui Jude, cu mâini uşor tremurânde. Jude a încuviințat şi şi-a întins cupa. Alex a turnat o porție de vin în ea şi Jude a făcut semnul crucii deasupra.

—Şi acesta este... sângele Lui, vărsat pentru noi toți, pentru iertarea păcatelor.

A dus cupa la gură şi a băut. Şi, în acel moment, războiul dintre îngeri a încetat. S-a aşternut liniştea. Întunecimea s-a retras încet prin geamurile sparte şi lumina s-a stins din capătul scărilor. Undeva, un cor de voci perfecte cânta ceva de o frumusețe şi o armonie aproape de nesuportat. Jude a băut ultimele picături de vin şi a coborât cupa cu un suspin de satisfacție. Cântecul a atins apogeul şi s-a stins. S-a auzit un fâlfâit de aripi, îndepărtându-se tot mai mult, tot mai la distanță.

—Au plecat... a spus Suzie, coborând în sfârşit puşca.

—Nu mai au ce căuta aici, a spus Jude. Acum e doar o cupă. Sanctificată din nou, în numele Lui. Binecuvântată, ca şi mine.

—Şi, am spus eu, oarecum epuizat, acum ce se întâmplă?

Jude a ridicat geanta de călătorie şi a băgat cupa în ea.

—O duc înapoi la Vatican, o pun undeva pe un raft şi o las să cadă în uitare. Doar o altă cupă veche, fără importanță sau interes deosebit pentru cineva.

Ne-a adresat tuturor un zâmbet, ca o binecuvântare.

—Nu trebuie să-mi plăteşti vinul, a spus Alex. E din partea casei.

Suzie a sforăit.

— Cine a spus că epoca miracolelor s-a încheiat?

— Ați făcut întregii Omeniri un mare serviciu, a spus Jude, înclinându-se uşor în direcția mea. Şi mi-ați permis să îndrept un rău vechi. Vă mulțumesc. Acum trebuie să plec.

— Nu-mi place să stric momentul, am spus, dar...

— Vaticanul îți va achita restul onorariului, domnule Taylor. Cu un bonus substanțial.

— Mi-a plăcut să fac afaceri cu tine, am spus eu. Chiar dacă a fost cam greu, în Zona Înunecată.

A zâmbit.

— Cred că vei observa că îngerii luminii au reparat toate daunele provocate şi au îndreptat lucrurile pe cât au putut. În fond ei sunt băieții buni, deşi au o gândire cam limitată.

— Dar oamenii care au fost răniți? a spus Suzie.

— Cei răniți vor fi vindecați şi făcuți bine. Morții, însă, trebuie să rămână morți. Un singur om i-ar putea aduce din nou la viață.

Suzie a păşit peste liniile de sare ca să se apropie de el. Îşi pusese puşca înapoi în teacă. S-a oprit exact în fața lui şi l-a privit în ochi.

— Tu te vei ierta vreodată?

— Poate... Când El se va întoarce, pentru a putea spune încă o dată, direct, că îmi pare rău.

Suzie a încuviințat încet.

— Câteodată, trebuie să te ierți. Ca să poți merge mai departe.

— Da, a spus Jude. Şi câteodată n-a fost vina ta din capul locului.

S-a aplecat şi a sărutat-o uşor. Pe frunte, nu pe obraz. Şi Suzie nu s-a dat înapoi.

— Hei, Jude, am spus eu. Tu îmi poți spune adevărul despre mama mea?

S-a uitat la mine.

— Mă tem că nu. Ai încredere în tine, domnule Taylor. Până la urmă, ăsta este singurul lucru pe care îl putem face cu toții.

S-a întors şi s-a îndepărtat, urcând scările de metal care îl purtau în noapte. În ultimul moment, Alex l-a strigat.

— Jude, cum arăta El, în realitate?

Jude s-a oprit, s-a gândit puţin şi apoi s-a uitat peste umăr.

— Mai înalt decât ai crede.

— Să călătoreşti cu Domnul, am spus eu. Dar te rog, nu te întoarce. Voi, ăştia, creaţi cam prea multe probleme. Chiar şi pentru Zona Întunecată.

CUPRINS

VRE
MEA

Cel de-al doilea volum al seriei de autor
SIMON R. GREEN
îl pune pe John Taylor în fața celui mai important și periculos caz al carierei sale: Graalul Nesfânt a reapărut și face victime, undeva în Zona Întunecată. Trebuie să găsească acest obiect, cupa din care Iuda Iscarioteanul a băut la Cina cea de Taină. Din nefericire pentru detectiv și prietenii care-l ajută în acest caz, Suzie Pușcă-de-Vânătoare, Eddie-Lamă și Alex Morrisey, John Taylor nu-și poate folosi, de data aceasta, puterile speciale, pentru că Graalul Nesfânt amplifică răul prin prezența sa, încurajează și accelerează tendințele și evenimentele negative și îi corupe pe toți cei care intră în contact cu el.
Însă este și o sursă de mare putere...
Pe lângă căutarea Graalului Nesfânt, pentru care se luptă și Trimișii Luminii și ai Întunericului, John Taylor încearcă să afle adevărul despre identitatea mamei lui. Acest secret amenință să distrugă Zona Întunecată și pe toți cei aflați în jurul acestui tărâm.

Simon Richard Green (n. 1955) este considerat unul dintre cei mai importanți autori SF și fantasy. Seria Zona Întunecată cuprinde până acum opt volume și două povestiri, publicate între anii 2003 și 2007.

ISBN 978-973-645-258-1

9 789736 452581